

கலை
கிலுக்கிய
மாத
சந்திகை

163

கந் 2022

100/-

பொதுச்சுற்றுப்பு

16 AUG 2022

ஆவாசி

ப்ரதம ஆசர்யர் : க.பாண்தரன்

பேராசிரியர் சபா ஜயராசா
ந.சீந்திரன்
கெகிறாவ ஸீலைஹா
இ.சு.முரளிதரன்
சண்முகசர்மா ஜயபிரகாஷ்
தாட்சாயணி
கோகிலா மகேந்திரன்
ஏ.எஸ்.சுந்தரராசா
கஸ்ஸாலி அஷ்வம் ஸ்
அகரா
மண்டூர் அசோகா
த.கலாமணி
ரஜிதா இராசரத்தினம்
நாச்சியாதீவு பர்வீன்
அஷ்வினி வையந்தி
த.ஜெயசீலன்
வேலணையூர் ரஜிந்தன்
ஞஸ்னா நவாஸ்
எல்.வஸீம் அக்ரம்
மொழிவரதன்
சுழிபுரம் மணி
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
பொ.கருணாகரமுரத்தி

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

கலை கிடைவளியும் திறனாய்வும்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 03

வினாக்கள் பதில்கள்

சிறுகதைகள்

- தாட்சாயணி - 06
- கோகிலா மகேந்திரன் - 16
- ஏ.எஸ்.சற்குணராசா - 26
- கல்லாலி அல்லைம்ஸ் - 26
- அகரா - 44

கவிதைகள்

- ரஜிதா இராசரத்தினம் - 05
- நாச்சியாதீவு பற்வீன் - 05
- அஷ்வினி வையந்தி - 13
- த.ஜெயசீலன் - 14
- வேலணையூர் ரஜிந்தன் - 25
- ருஸ்னா நவாஸ் - 35
- எல்.வலீம் அகரம் - 35
- மொழிவரதன் - 43
- சுழிபுரம் மணி - 45
- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 48

நேர்காணல்

- மண்ணுர் அசோகா - 31

சந்தித்த விசித்திர பாத்திரங்கள்

- பொ.கருணாகரமூர்த்தி - 47

நூல் விமர்சனம்

- த.கலாமணி - 24

உள் ஒவியங்கள்

- கனிவுமதி

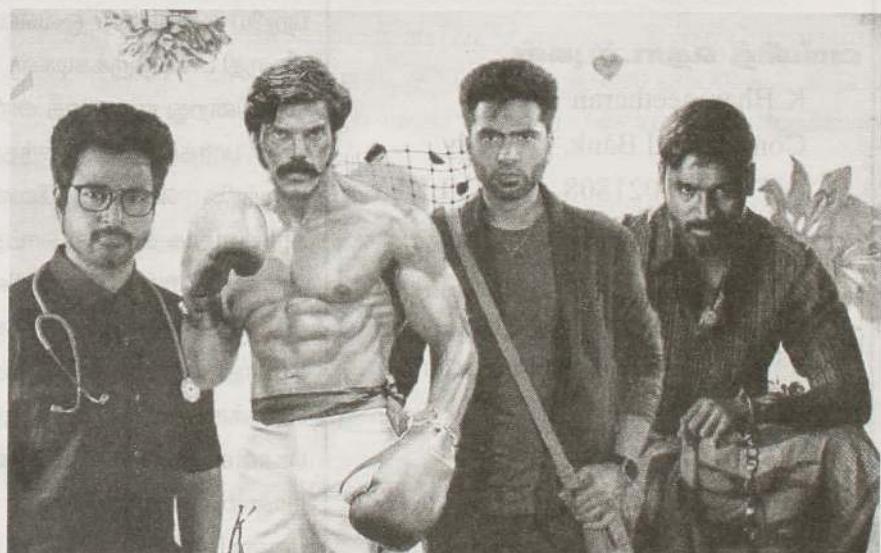
அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

செ.கணேசலிங்கன் எந்தவாரு ஞதிக்கவாதியாகவும்
இல்லாது மார்க்சியவாதியாகவே
பிரச்சினைகளை அனுகியவர்
ந. சீந்திரன் - 09

வதையுற்ற ஆன்மாவின் குரல்
சில்வியா பள்ளத் கவிதைகள்
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 19

தமிழ் சினிமா 2011 ஒரு பார்வை

- இ.சு.முரளிதூரன் - 22

உலக அரங்கில் காவிய தியேட்டர்

மற்றும் ப்ரகட்

- கலாநிதி சண்மகசர்மா ஜெயப்பிரகாஸ் - 38

ஜீவந்தி

2022 தே தெம் - 163

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விவேகநாவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை ஒகம்
சாமனாந்தரை ஒலையில்களையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தென்னியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKY

சிசஞ்சிகையில் டெம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியாம்

தனிரீதி - 135/- ஆண்டுச்சந்தா - 3000/-
வெள்ளடி - \$ 100.U.S

மணியோட்டரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாந்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKY

ஜீவந்தி

(கலை கிளக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் கிதை ஒடை
ஆழ நீர் தன்னை மான்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!.
- பாரதிதாசன்-

2022 நன்றே அமையட்டும்

வாசகர்கள் அனைவருக்கும் எமது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள். இரண்டு ஆண்டுகள் கொரோனாவுடன் கரைந்து விட்டன. இந்த ஆண்டாவது அனைவருக்கும் மகிழ்வாக அமைய இறைவனை வேண்டிக் கொள்கின்றோம். அச்சுத்தாள்கள், பிளேட் அச்சுக்கூலி போன்றவற்றின் விலையேற்றமும் பற்றாக்குறையும் ஜீவந்தியை பாதித்துக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன. ஆனாலும் எமது வாசகர்களுக்கு அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்துவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. அனைத்து நட்டங்களையும் நான் பொறுப்பெடுத்து ஜீவந்தியை முழுந்த வரையில் கொண்டு வர முயற்சிக்கின்றேன். இறைவனின் ஆசியும் அன்பான வாசகர்களது அன்பும், படைப்பாளர்களது பங்களிப்பும் இருக்கும் வரை ஜீவந்தி தொடர்ந்து வெளியாகும். சந்தா தொடர்பான தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இதுவரை காலமும் ஆண்டுக்கு 12 இதழ்கள்(ஆண்டு மலருடன்) வெளியாகின. அதற்கான சந்தா தொகையாக அஞ்சல் செலவுடன் சேர்த்து 1500 பெறப்பட்டு வந்தது. ஒரு இதழை அனுப்புவதற்கான அஞ்சல் செலவு 35/- ஆக இருந்த போது 11 இதழுக்கான அஞ்சல் செலவு 385/- ஆகவும் ஆண்டு மலரின் விலை 200/- ஆகவும் ஆண்டு மலர் அஞ்சலில் அனுப்பும் செலவு 90/- ஆகவும் என மொத்தமா ஒரு சந்தாதாரருக்கு 1775.00 செலவழித்தே ஜீவந்தி அனுப்பப்பட்டு வந்தது. தற்போது மாதம் இரு இதழ்கள் சாதாரண இதழ், சிறப்பிதழ்) வெளியாகின்றன. எனவே ஆண்டுக்கான சந்தாப்பணம் 3000.00 ஆக உயர்ந்துள்ளது. வாசகர்களது சிரமத்தை கவனத்திற் கொண்டு 6 மாதத்துக்கு ஒரு முறை புதுப்பிக்கலாம். அந்த வகையில் 6 மாதத்துக்கான சந்தாப்பணம் 1500.00 என்பதை தெரிவித்து கொள்கின்றோம். ஒவ்வொரு ஆண்டும் யூலை மாதம் பெரியதொரு சிறப்பிதழ் ஆண்டு நிறைவையொட்டி வெளியிடப்படும் அது சந்தாவிற்குள் உட்படாது. அதனை விரும்பியோர் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அந்த இதழ் பற்றிய தகவல்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளியாகும் யூன் இதழில் குறிப்பிடப்படும். ஜீவந்தி பல நெருக்கடிகள். பொருளாதார நஷ்டம் எனபவற்றிற்கு இடையே பிரவாகித்து வருகின்றது என்பதை அறிவீர்கள். அந்த வகையில் இலவச பிரதிகளை தயவு செய்து எதிர் பார்க்காதீர்கள். சந்தா முழுந்தால் அந்த இதழுடன் புத்தகம் அஞ்சல் செய்வதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பலருக்கு சந்தா முழுந்த பிறகு மதிப்பின் காரணமாக அஞ்சல் செய்தும் சந்தா தொடர்வது. நிறுத்துவது தொடர்பான தகவல்கள் இல்லை. அந்த வகையில் குறைந்தது ஒரு ஆண்டுக்கு 150 இதழுகளுக்கு மேல் இலவச பிரதிகளாக செல்கின்றன. ஜீவந்தி ஆரம்பித்த காலம் முதல் கால ஒழுங்கு தப்பாது குறித்த மாதத்தில் வெளி வருவதை அனைவரும் அறிவீர்கள். அனைத்து நெருக்கடிகளையும் என் தலையில் சுமந்தே ஜீவந்தி வெளியாகிறது என்பதை புரிந்து கொள்வீர்கள் என நம்புகின்றேன். குறைந்தது 100 பாடசாலைகள் சந்தாவை செலுத்தி நாலைப் பெற்றால் பலர் பயன்தைவர்கள். இது பற்றி பல தடவை கூறியும் எந்த பலனும் இல்லை. சில நன்பர்கள் உதவியால் 20 பாடசாலைகளுக்கு ஜீவந்தி சென்றடைகின்றது. ஆனாலும் குறித்த சில பாடசாலை அதிபர்களிடம் இருந்து இதழ் கிடைத்தமை. சந்தா செலுத்தியவருக்கான நன்றி கழுதம் போன்ற எந்த தகவலும் வருவதில் கை என் பது கவனக்குரிய விடயம். அன்மைக் காலத் து அவதானத்தின்படி புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவது மிகக் குறைவாக உள்ளது. எல்லோரும் "கூம்" இற்குள் மாட்டிக் கொண்டு உள்ளார்கள். இந்த "கூம்" பெரியதொரு பின்னடைவை வாசிப்பிலும், படைப்பாக்கத்திலும் ஏற்படுத்தப் போகிறது. இது பற்றி சிந்தனை செய்ய வேண்டியது நம் அனைவரினதும் பொறுப்பாகும்.

- க.பரணீதரன்

இலக்கியப் படைப்புக் களிலும் கலைகளிலும் இடம் பெறும் இடைவெளிகள் (Gaps) நுகர்ச்சியாளரை உள்ளீர்ப்புச் செய்து ஈடுபட வைப்பதற்கும், அவர்களின் கற்பனைகளால் கலைப் படைப்புக்கு வலுவேற்றும் செய்வதற்கு நிறைவூடுத்துவதற்குமான கலைநுட்பமாகின்றது.

கலைகளில் மட்டுமன்றி இத வடிவ(Module)த் தயாரிப்பிலும் இடைவெளிகளின் தேவை விதந்து குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதில் இடம் பெறும் இடைவெளிகள் கற்போரின் உளச் செயற்பாட்டைக் கிளரித் தூண்டித் தேடலை முன்னெடுத்துக் கற்கும் செயற்பாட்டை விணைத் திறன் நிலைக்கு மேலுயர்த்துகின்றது. அதே நிலைவரம் கலை இலக்கிய வாசிப்பிலும் நிகழ்தல் ஒப்புமையாகின்றது.

புனைக்கதைகளில் இடம் பெறும் இடைவெளி படிப்போரை நெருங்கி அரவணைத்துக் கொள்கின்றது. நல்ல சிறுக்கதைகளின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் ஒவ்வொரு திருப்புமுனையிலும் ஒவ்வொர் உச்சக் கட்டத்திலும் கூறாது விடப்பட்ட இடைவெளி இடம்பெற்றிருக்கும். அந்நிலை எதிர் பார்ப்புக்கும் பெறுவனவற்றுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடே இடைவெளியாகின்றது. (மாக்ரவில் 2012)

சிறுக்கதைகளைப் பகுத்து ஆராய்கையில் மேற் கூறிய கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. இடைவெளி இன்றிச் சிறுக்கதை இல்லை என்ற அளவுக்கும் அதன் முக்கியத்துவம் மேலுயர்த்தப்பட்டுள்ளது இடைவெளி என்பது எய்யப்படாத வெற்றிமாகின்றது.

இடைவெளிகள் வாசிப்பு ஈடுபாட்டுக்குரிய ஊக்கலைத் தூண்டிய வண்ணமிருக்கும்.

கவிதையில் எதிர்மறை விளிப்பினால் இடைவெளிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வண்ணமிருக்கும். எடுத்துக் காட்டாக, “நான், நான் அல்லன்” என்ற தொடரில் “அல்லன்” என்ற

கலைநிடைவெளியும் திறனாய்வும்

பேராசிரியர் சபாஜெயராசா

எதிர்மறை விளிப்பு, சிந்திப்பதற்குரிய இடைவெளியை அவிழ்த்துவிடும்.

அதாவது சொல்லி முடிக்கப்படாதவை இடைவெளியை உருவாக்கிக் கொடுப்பதுடன் படிப்போரிடத்து தூளாவுதலை ஏற்படுத்தி விடும். ஆங்கிலத் திறனாய்வில் “The things unsaid” என்ற தொடர் இடைவெளி தொடர்பாகப்பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கவிதைகளில் இரண்டு விதமான இடைவெளிகள் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது “வெள்ளை இடைவெளி” கவிதை நீட்சியில் சில சொற்களையோ சொற்றொடர்களையோ திட்டமிட்ட வகையில் நிரப்பாமல் விடுவது “வெள்ளை இடைவெளி” கடதாசி அச்சக்கலை தோற்றும் பெற்றதன் பின்னரே “வெள்ளை இடைவெளி” என்ற கருத்துப் பதிவு தோற்றும் பெற்றது. அச்சடிக்காமல் விடப்பட்ட பகுதி வெள்ளை இடைவெளியாகின்றது.

கவிதைகளுக்கிடையே அமைப்பு நிலையில் இடம்பெறும் இடைவெளி தொன்மையான ஏடுகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. அச்சு வடிவுக்குக் கொண்டு வந்த வேளை, இடைவெளிகளுடன் பதிப்பித்தவர்களும் உள்ளர். தாமே பொருத்தமான சொற்களை இடைச் செருகிப் பதிப்பித்தவர்களும் உள்ளர்.

இரண்டாவது வகையான இடைவெளி விபரிப்புக் காட்சிகளுக்கு இடையானவை அல்லது படிமங்களுக்கு இடையானவை. பின்வரும் கவிதையில் வெவ்வேறு காட்சிகளுக்கு நடுவே இடைவெளிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

“அப்பிள்மரச்சோலையில்
முகச்சிரிப்புடன்
ஸரவிக் கிடந்த பழங்கள்.

உதிர்ந்த இலைகளும்
தன்டுகளும் தடியுமாகக்
கிடந்த குப்பைமேடு

மலையருவியில்
புதுநீர் சொற்று குழைந்து
கொண்டிருந்தது”

மேற்கூறிய காட்சிகளுக்கிடையே அல்லது படிமத் தொகுதிகளுக்கிடையே உள்ள இடைவெளிகள் வாசகரிடத்து அருட்டலைத் தூண்டமுயல்கின்றது.

இடைவெளி என்பது உளவியல் நிலையில் உசாவல் விருப்புடன் (curiosity) இணைந்த செயற் பாடாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. தேடலை அருட்டி விடுகின்றது.

பங்குபற்றுதலுக்குரிய “இடைவெளி” நாடக அரங்கை வளப்படுத்தி வந்துள்ளது. ஒடுக்கப் பட்டோருக்குரிய விடுதலை அரங்கு, சமூக அரங்கு, கல்வி அரங்கு, சீர்மிய அரங்கு முதலியவற்றில் இடைவெளி என்பது ஒரு சிறப்பான உட்கட்டுமானமாக வள்ளது.

விடுதலை அரங்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் இடம் பெறும் இடைவெளியில் பார்வையாளராய் இருப்போரும் பங்கு கொண்டு தமது உணர்வுகளை வெளியிடும் நிலை உண்டு.

சமூக அரங்கில் மட்டுமன்றி சமூக ஆடலிலும் பார்வையாளர் பங்கு பற்றுவதற்குரிய இடைவெளி ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. அந்நிலையில் இனக்க மறையில் ஆடல் நிகழ்த்தப்பட்டாலும், பங்குபற்று வோருக்கு அதன் வாயிலாக மன அழுத்தங்களை வெளிப்படுத்தும் சுகம் கிடைக்கப் பெறுகின்றது.

நடிப்போடும், விளையாட்டோடும் கற்றலை மேற்கொள்வதற்குரிய களத்தைக் கல்வி அரங்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது. கல்வி அரங்கிற கிடைக்கப் பெறும் இடைவெளியானது “இயங்கும் இடைவெளி” என்று குறிப்பிடப்படும். மனவெழுச்சி வெளிவீசிக் கொள்ளும் வேளை கற்றலும் ஒன்றிணைக்கப்படுதல் அந்த இடைவெளி உருவாக்கும் கல்விப் பயனாகும்.

சீர்மிய அரங்கு மனஅழுத்தங்களுக்கும், நெருக்கீடுகளுக்கும் சுகம் காண வைப்பதற்குரிய ஏற்பாடாகின்றது. அத்தகைய அரங்கில் பங்கு கொள்வதற்குரியவாறு நெகிழ்ச்சியான இடைவெளிகள் ஒழுங்கமைக்கப்படும். எதுவிதமான அழுத்தங்களும் வற்புறுத்தல்களுமின்றி விடுபட்ட இடைவெளியில் அவர்கள் இணைந்து கொள்ள முற்படுதலே மனச் சுமையை இறக்குதற்குரிய வெற்றிகரமான நுழை வாயிலாக அமையும்.

ஆடற்கலையில் உருவாக்கப்படும் இடைவெளி அழகியல் வனவுடன் இணைந்தது. குழு ஆடல்களில் உருக்கோலம் (Formation) என்பது ஆடலின் அழகுணர்வுக்கு வலுவுட்டவல்லது. கூட்டு நகர்வு, சங்கிலி நகர்வு, கிளைவிடல் நகர்வு, இணைதலும் பிரிதலுமான நகர்வு, குடைவட்ட நகர்வு, சமூல் வரிசை தாமரை வரிசை, சங்குவரிசை, முதலாம் பல்வேறு

உருக்கோலங்கள் ஆடலில் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. அவற்றுக்கிடையே இடம்பெறும் தாளக் கட்டுமானத் துடன் இணைந்த இடைவெளி அழகுக் கட்டுமானத்தை வரவழைக்கின்றது.

அழகியலாக்கத்துக்கு இடைவெளி துணை செய்வது போன்று இடைவெளி நிரப்புதலும் உயிர்ப் பூட்டும் செயற்பாடாகின்றது.

தமிழ்ச் செய்யுள் மரபில் இடைவெளியை நிறைவு செய்யும் ஓர் உபாயமாக அந்தாதி அமைப்பு உருவாக்கம் பெற்றது. ஒரு செய்யுளின் இறுதிச் சொல் (எண்ணக்கரு) தொடர்ந்து வரும் செய்யுளின் முதற் சொல்லாக அமைதல் அந்தாதித் தொடராகின்றது.

மிடற்றிசையில் பாடல்களுக்கிடையேயுள்ள இடைவெளியைக் கருவி இசையால் நிரப்பி அழகு சேர்க்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே தந்திக் கருவி இசைப்பின் இடைவெளி, தோற்கருவி இசையால் நிரப்பப்படுகிறது.

இடைவெளி நிரப்பும் தொன்மையான கலைச் செயற்பாடாக கிரேக்கநாடகங்களில் கோறஸ் எனப்படும் கூட்டுப்பாடற் கட்டமைப்பு உருவாக்கம் பெற்றது. தமிழ் அரங்கில் இடைவெளி நிரப்பும் செயற்பாடாக பக்கப் பாட்டு, பிற்பாட்டு மற்றும் மறைவுப் பாட்டு உருவாக்கம் பெற்றது.

ஓவியக் கலையில் இடைவெளி அழகை நிறைவு செய்ய, நிரம்பல் வண்ணங்கள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

முழுக்கலைத் தோற்றத்துக்குமுரிய அழகியல் வலுவேற்றும் செய்ய நிரம்பல் வண்ணங்கள் பயன் படுத்தப்படுகின்றன.

ஓவியக்கலையில் இடைவெளி அழகை நிறைவு செய்ய, நிரம்பல் வண்ணங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. முழுக்கலைத் தோற்றத்துக்குமுரிய அழகியல் வலுவேற்றும் செய்ய நிரம்பல் வண்ணங்கள் பயன் படுத்தப்படுகின்றன.

ஆடற் சிறபங்களின் சிறப்பியல்பு நிலைத்து நிற்றலும், ஆடுதலும், போன்ற இருநிலை ஏற்றங்களைக் கொண்டிருத்தலாகும். அதாவது, இடைவெளி உருவாக்கடலும், வெளியை நிறைவித்தலுான விசையை அத்தகைய சிறபங்கள் கொண்டிருக்கும். சிவனது ஆடற்கோல வடிவத்தை வெளிப்படுத்தும் சிறபங்களில் அத்தகைய கலைவலிமையைக் காணலாம்.

கலைப்படைப்பின் நுகர்ச்சி தொடர்பாகவும் இடைவெளி நோக்கப்படுகின்றது. படைப்பின் நடப்பியல் இருப்புக்கும், சுவைப்பவரின் உளக்கட்டு மான இருப்புக்குமிடையேயுள்ள இடைவெளி “அழகியல் தூரம்” என அழைக்கப்படுகின்றது.

இடைவெளி சுருக் கமடையும் பொழுது படைப்பை உருவாக்கிய கலைஞர் கலைஞர்க்கர்ச்சியாளர், ஆகியோருடன் கலைப் படைப்பு, நெருங்கிய உறவாடலைக் கொள்கின்றது.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் மேலோங்கி நீண்டுள்ள நிலையிலும் ஒடுக்குமறைகள் கோலோச்சுக்குமிடையேயும் ஒடுக்கப்படுவோர் கலைப் படைப்புக்கும் அவற்றை எதிர் கொள்ளும் ஒடுக்குவோரின் மனக்கட்டுமானத்துக்கு மிடையேயுள்ள இடைவெளி நீண்ட பெரிய அகலிப்புடன் இருத்தல் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

அடர் வனத்து பறவை

அடர்வனத்துள்

அகப்பட்டு மாட்டிக்கொண்ட அகதிப்பறவையாகி
மனம் பிரக்ஞையற்று
ஓய்ந்துகிடக்கிறது

இடர்காலத்தில்

இயம்பவொன்னாமல்
நீடித்து கடக்கும்
வலியாக

இதயத்தை துளைபோட்டு

அமர்ந்திருக்கும்
அசௌகரியத்திற்கு
என்ன பெயரோ தெரியாது

வனாந்திரம்

மூடிக்கிடக்கிறது
எல்லா சோதனைகளின்

உற்பத்தி நிலமாக

அது பேரமைதியாக

இருந்தாலும்

அவ்வப்போது எழும்

இரைச்சல் ஒசைகளினால்

நடுங்கிய வண்ணம்

கடக்கிறது நடுச்சாமம்

வெறோருகாட்டில்

பிறந்து வளர்ந்து

வெறோரு கூட்டில்

வாழ்ந்து கழித்து

இன்பம் சுகித்த

ஒரு பறவை

முற்றிலும் அறிந்திராத

அனுபவயில்லாத

காட்டுக்குள் வந்து

மாட்டிக்கொண்டது போலதான்

இடறிக்கொண்டிருக்கிறது

வாழ்க்கை

அடர்வனத்திலிருந்து

மீணுவதற்காக

அகதிப்பறவைக்கு

ஆயுள் எஞ்சியிருக்க வேண்டும்.

மிதந்தலையும் வாழ்வு

நீ

பிரியமானவனாக இருந்தாய்
தோனரச!

பாடினோம்

மெளனமாக பரிமாற
மென் முத்தங்கள்.

சகா!

தெரிந்த பதில்கள் தான்
துணையாயிருந்தன
அந்திமக் காலங்களில்.

இட்டு நிரப்பிக்கொண்டேயிருந்தேன்
நீ வரும்வரை
இல்லை நீயாக வரும்வரை

வருவதாயில்லை.

கடந்த நாட்களில் இருவேறு சங்கதிகள்

தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்ட கணத்தில் ;
சமயலறைக் கூடத்தில் தீர்த்துக்கொண்ட
முதல் முத்தமும் அணைப்பும்.

இன்னொருநாள்

வீட்டுக் கதவோரம் உன் குரல்;
உனக்குள் உச்சரி.

படர்கிறாய் பிஞ்சு இலையுடலாய்.

முலைகளில் வெண் இறக்கைகள்
வளர் விரிய

வா மிதக்க

- ரஜிதா இராசரத்தினம்

- நாச்சியாதீவு பர்வீன்

பரம்

| தாட்சாயணி

நரகத்தின் தொடர்ச்சி இதுவெனப் பட்டது.

வாழ்வு வெறுமே சந்தோஷ இழைகளால் நெய்யப்பட்டது என்று கனவு கண்ட நாள்களைல்லாம் தூரமாகிப் போய் எவ்வளவோ நாள்களாகி விட்டன. வாழ்வில் இவ்வளவு ரணங்கள், வேதனைகள் இருக்கக் கூடுமென்று புரியத் தொடங்கிய போது பாதி ஆயுள் கடந்து போய் விடுகிறது. ஆறாக ரணங்களின் வலி பற்றி அதை அனுபவித்தவர்கள் தவிர வேறு யாரால் புரிந்து கொள்ள இயலும்?

அமுதன் ஏன் இப்படி இருக்கிறான்?

வெறுமே சுயநலக்காரனாக, வீண் பிடிவாதக்காரனாக எப்படி அவன் ஆனான்?

எவ்வளவு ஆசை, ஆசையாய் அவனை வயிற்றில் சுமந்தாள் அவள். இனி, அவனே அவளது எதிர்காலம்.

அவனே அவளது வெளிச்சம்.

அவனே அவளது விடியல் என்றிருந்ததெல்லாம் பொய்யாய் ஆனது எப்போது?

அழகிய சின்ன மகள்,
பொறுமையே உருவானவளாய்
அவனது குழப்படிகளுக்கு ஈடு
கொடுத்துத் தாங்கிக்
கொண்டாலும், எவ்வளவு
தூரத்துக்குத் தான் அவளால்
விட்டுக் கொடுக்க இயலும்?

ஒரு கொடியில் பூத்த மலர்
கள் தான் ஏன் இப்படி இரண்டும்
வெவ்வேறு நிறங்களாயின?

குணங்களில் நேரெதிரா
யிருக்கின்ற இந்த இரண்டும்
சின்னவளின் விட்டுக் கொடுப்பில்
தானே இன்னும் ஒன்றிசைந்திருக்
கின்றன.

ரம்யா என்கிற போதே
எவ்வளவு ஆசையாயிருக்கிறது?
அமுதன் என்று யாராவது
சொன்னால் கூட வயிற்றில் புளி
யைக் கரைத்த மாதிரி ஆகி விடு
கிறது. அவர்கள் சிறுசுகளாயிருந்த
காலத்திலிருந்து அது தான்
நடந்தது. அடிக்கடி பாடசாலையிலிருந்து முறைப்பாடுகள் வருவதைத்
தடுக்க முடிந்ததில்லை ஒரு போதும்.

“அமுதன் குத்திப்
போட்டான்”

“அமுதன் பிளேற்றாலை
வெட்டிப் போட்டான்”

“அமுதன் அடிச்சவன்”
என்று ஏகப்பட்ட முறைப்பாடுகள்
வருவதாக அமுதனின் ஆசிரியையே
வந்து சொல்லியிருக்கிறாள்.

“ஐயோ, உன்னால் பெரிய
கரைச்சலடா” ஆய்க்கிணை தாளாது
புலம்பியிருக்கிறாள்.

“கரைச்சலெண்டால்,
என்னை ஏன் பெத்தனீங்கள்?”

வார்த்தைகள் கற்களாய்
மனக் கண்ணாடியை அடித்து
நொருக்கும்

“அந்த மனிசன், எல்லாத்தை
யும், என்றை தலையில் கட்டிப்
போட்டு, விட்டிட்டுப் போட்டுது.”

புலம்பல் மனதின்
மூலைகளைங்கும் எதிரொலிக்கும்.
அவன் இருந்திருந்தால்

இப்படியெல்லாம் ஆகுமா? ஆண் பிள்ளையை அவன் தன் கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பானோ?

யார் சொல்ல முடியும் இதற்கான பதிலை. விதி தன் பயங்கர விளையாட்டை அவளிடம் காட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறது. இதிலே அப்படியிருந்தால், இப்படியிருந்தால் என்ற கற்பனை களை வளர்த்துக்கொண்டு என்ன தான் செய்வது?

அப்போது வாழ்வின் மூன்று தசாப்தங்களைக் கடக்கும் வரை அவளது வாழ்வு ஆனந்தமாய்த் தானிருந்தது. துன்பம் என்றால் என்ன என்று தெரியாத அளவிற்கு அவளது வாழ்க்கை அமைதியான நதி போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு சிற்றாற்றின் சலசலப்பு, குளுமை, இனிமை எல்லாம் எந்த ஒரு கணத்தில் காணாமல் போயின வென்று புரியவில்லை. அவளின் வாழ்வின் துணையாய் இணைந்த அவனை வாரிக் கொண்டு போனது காலமா அல்லது கர்ம வினையா...?

எதுவோ? அவை பற்றிய கேள்விகள் இனி அவனைத் திருப்பித் தந்து விடப் போவதில்லை. அவன் அவளுக்களித்த சொத்தென இருப்பது அழுதனும், ரம்யாவும் மட்டுமே. இனிமேல் அவர்களே அவளது வாழ்வுக்கு வெளிச்சமென்பதைத் தவிர வேறேதைக் கொள்ள முடியும்?

அவள் துன்பத்தை உணர்ந்து, அவளுக்கு ஆறுதலாய் ரம்யா வளர, வளர அகங்காரமும், அசட்டுத்துணிச்சலுமாய் அழுதன் வளர்ந்தான்.

இரண்டு பேருக்கும் ஏனிந்த வித்தியாசம்? இரண்டு பேரையும் ஒரே மாதிரித்தானே வளர்த்தேன் எனும் கேள்விகள் அவளிடம் கரை புரஞும்.

எல்லாம் கிரகக் கோளாறு. அவன் பிறக்கும் போது எந்தக் கிரகம் எங்கு நின்றதோ?

அவள் சனிக்கும், வியாழனுக்கும் மாறி, மாறி அர்ச்சனைகள் செய்தாள். வீடு, வீடாய் நீலப்பூத் தேடி எடுத்து மாலை கட்டிச் சாத்தினாள்.

அவன் வயிற்றிலிருந்த காலத்தில் எப்படி, எப்படி நடந்திருந்தோம் என்பதை ஞாபக இடுக்கு களில் தேடித் தேடிப் பார்த்தாள்.

வன்முறைச் செய்திகளைப் படித்தோ, அல்லது வன்முறைக் காட்சிகளைக் கண்டோ இருக்கக் கூடிய சாத்தியம் அவன் வயிற்றிலிருந்த போது அதிகமாயிருந்ததை உணர முடிந்தது. அவனை வயிற்றில் சமந்தகாலம் அப்படி. அதிகமாயிருந்த யுத்த இரைச்சலின் நடுவில் தான் அவன் வயிற்றில் கருக் கொண்டான். அதனால் தான் அவனில் ரெள்தர குணம் குடியிருக்கிறதோ? ரம்யா வயிற்றிலிருந்த போது யுத்தம் இடைவெளி விட்டிருந்த அமைதியான காலகட்டம். கோவில், திருவிழாக்களென்று அருகருகே இனிமையான சங்கீதம் காற்றில் நிறைந்திருந்தது. அதனால் தான் அவள் இன்னும் பொறுமையின் சின்னமாய் நிறைந்திருக்கிறானோ?

அவளறிந்தவரைக்கும் ரம்யா ஆசைப்பட்டது அந்த அழகிய வண்ணப் பொம்மைதான். சின்ன வயதில் அது வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள் ரம்யா. அந்த அழகிய பெண் பொம்மையை ஒதுக்கி ஒரு கரடி பொம்மை வேண்டுமென்று அடம் பிடித்தான் அழுதன். கடைசி வரை அவன் விட்டுக்

கொடுக்காமலே போக ரம்யா தான் இறங்கி வரவேண்டியதாயிற்று. அதன் பிறகு அவள் எதிலுமே ஆசைப்பட்டதில்லை. இவள் ஆசைப்பட்டு ஒரு பொருளைக் கேட்டால், அதற்குப் பதிலாக, தனக்கு உவப்பான வேறொரு பொருளை வாங்கி விடும் கெட்டித்தனம் அவனிடமிருந்தது. முரண்டு பிடிப்பதிலும், நினைப்பதைச் சாதிப்பதிலும் அவன் தான் எவ்வளவு பிடிவாதமாக நிற்கிறான். எவ்வகைப் பட்டேனும், எவ்வளவு அவலங்களைக் கடந்தேனும் நினைத்ததை அடைந்து விட வேண்டும். இது பின்னால் எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவுகளைக் கொண்டு வரும் என்பதை அவளால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஒரு பொம்மை விஷயத்தில் கூட தங்கைக்கு விட்டுக் கொடுக்க முடியாதவனால் வேறு எதற்காகத் தான் அவளோடு அனுசரித்துப் போக முடியும்? ஆண் பிள்ளை என்கின்ற கர்வம் அவன் பிறக்கின்ற போதே அவனிடம் ஓட்டியிருந்ததோ? இந்தச் சிறிய வயதிலேயே தங்கையை அடக்கி ஒடுக்க முடிந்த அவனால் பிற்காலத்தில் ஒரு குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்த எப்படி முடியும்?

விடலைப் பருவம், அடிக்கடி பதட்டமும், கோபமும் வருகின்ற வயது என அவளால் விட்டு, விட முடியவில்லை. அவன் கூட இளம் பராயத்தில் இப்படித் தான் இருந்திருக்கக் கூடுமோ?

இல்லையே. அவளோடு வாழ்ந்த இரு வருடங்களில் அப்படி அவனை உணர்க்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்த ஞாபகமில்லையே. இருப்பினும் கூட அவன் சிறு வயதில் சில வேளைகளில் தன்னிடம் படபடத்துக் கொண்டு வரும் கோபம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். வயதேற, ஏற அனுபவங்கள் பாடமாக அந்தக் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றதாக அவன் சொல்லியிருக்கின்றான். அதிலும் அவளோடு வாழ்ந்த அந்த நாள்களில் கோபப்படவே பிரியப்படாமல் இருந்த அவனை ஒரு கோபக்காரனாகக் கற்பனை செய்யவே அவளால் முடிந்ததில்லை.

அவன் வாழ்ந்த காலம் வேறு. குழல் வேறு. இவன் வாழ்கிற காலமும், குழலும் இவனை இப்படிப் பட்ட ஒருவனாக வனைந்து கொண்டிருக்கிறதோ? சின்ன விஷயங்கள் கூட இவனுக்கு என் இத்தனை பெரிதாயிருக்கிறது? எந்த விஷயத்திலும் நிதானமாய் இருப்பதில்லை. பொறுமை அணுவளவு கூட இல்லை. அப்பா இல்லை. பொறுப்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற புத்தி என்றைக்குத்தான் அவனுக்கு வந்திருக்கிறது? அம்மா பிள்ளைகளுக்காக மாய்ந்து, மாய்ந்து உழைப்பதை என்றைக்கு அவன் உணர்க்கூடும்?

“அம்மா பாவம் அண்ணா...” என்று ரம்யா பரிந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக் கூடாது.

“பெத்தவ உழைக்கத்தானை வேணும், பிறகேன் எங்களைப் பெத்தவ?” என்று அவன் சீரத் தொடங்கும் போதே ரம்யா வாயை மூடிக் கொண்டு விடுவாள். இவனோடு கதைக்கத் தொடங்கினால், பிரச்சினை மேலும் பெருத்து விடும் என்றெண்ணி அவனை அப்படி விட்டு விட்டது தான் தப்பாகிப் போயிற்றோ?

அவனோடு படிக்கிறவர்கள் அவனையொத்த நண்பர்கள் எல்லாம் இப்படியில்லையே. பெற்றவர்

களை மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்து ஏனோ, தானோ வென்றா இருக்கிறார்கள்? எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லைத் தான். அதற்காகக் கொஞ்சமேனும் திருந்தாமல், திருந்துவதற்கு முயற்சி தானும் எடுக்காமல் தான் செய்வதே சரி என்றிருப்பவனிடம் எதைத்தான் எடுத்துச் சொல்ல இயலும்? நாளுக்கு நாள் வயதும் ஏறிக்கொண்டு போக, ரம்யாவுக்கென்றொரு வாழ்க்கையை அவள் தானே தனிக் கட்டையாயிருந்து தேடியெடுக்க வேண்டும். கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் அவள் கல்யாணத்திற்கென்று சேமித்துக் கொண்டிருக்க, அதையும் விடாமல் தேவையில்லாத செலவுகளை அவன் பெருக்கப் பெருக்க இவளால் எப்படி அதை ஈடுகட்ட முடியும்?

“லப் டொப் வேணும்”

“சி.டி பிளேயர் வேணும்.”

“ஹீரோ ஹோண்டா வேணும்.”

நாளுக்கு நாள் அவனது ஆசைகள் பல்கிப் பெருகின. வயதேற, ஏற அதற்கேற்றாற் போலான ஆசைகள்.

“இப்பிடித் தேவையில்லாத செலவுகள் வந்தா ரம்யாவுக்கு என்னண்டப்பன் கலியாணம் செய்யிற?”

“அது அவளை பெற முதல் நீங்கள் யோசிச்சிருக்க வேணும்”

நெஞ்சைச் சுட்டெரிக்கிற வார்த்தைகள்.

ஆக, அவளைப் பெற்றெடுத்ததே தப்ப என்கிறானா? தான் மட்டும் தனியனாய் உலகின் சந்தோஷங்கள் அனைத்தையும் ஏகபோகமாய் அனுபவிக்க வேண்டும் என உள்ளூர் ஒரு ஆசை இருக்கிறதா அவனுக்கு?

ரம்யா பாவம், அவள் ஆசைப்பட்டதெல்லாம் அந்த ஒரேயொரு பொம்மை. அதன் பிறகு அவளுக்கு எதிலுமே ஆசைப்படத் தோன்றவில்லை. உடையோ, நகையோ எதிலும் அம்மா வாங்கிக் கொடுப்பதை விருப்பமாக்கிக் கொள்ளவே அவள் பழகி விட்டாள். அதனால் கொஞ்சமேனும் நிம்மதியாக இருக்க முடிகிறது இவளால். அதுவும் அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சின்ன நெருடலாய் மனதில் உறுத்தும் வலி, அமுதனின் ஆங்காரத்தை நினைத்தால் ஒரு மூலைக்குள் ஒதுங்கிக் கொள்கிறது.

இப்போதெல்லாம் அவனைப் பார்க்கவே பயமாயிருக்கிறது. அவன் வயது வேறு வயிற்றில் திகிலைக் கரைக்கிறது. எங்கேனும் வீதிகளில் புகையோடும், போதையோடும் திரிகிற இளம் பையன்களைக் காண்கையில் அமுதனின் நினைவு சன்னமாய் மனதை நெருடுகிறது. அத்தனை பிள்ளைகளையும் பெற்ற மனங்களை என்னுகையில் மனது பாறாங்கல்லாய்க் கனக்கிறது. ஏன் இப்படியானது என்பதையெல்லாம் புரிந்து கொள்ள முன்னமே காலம் படு வேகமாய்க் கடந்து போய் விடுகிறது.

“அம்மா, அரவிந்தன் வீட்டை போட்டு வாறனம்மா” ரியூசனால் வந்தவன் புத்தகங்களை விசிறி விட்டுப் படு வேகமாய்ப் போனான்.

“ஏன்டா...?”

“வந்து சொல்லுறநனம்மா” அவனது குரல்

படலையில் தேய்ந்தது.

நீண்ட நேரமாகியும் அவன் திரும்பி வரவில்லை. இவள் பதறிப்போய் இருந்ததைக் காணச் சகிக்காமல் ரம்யா அரவிந்தன் வீட்டுக்கு அருகிலிருக்கும் தனது நண்பிக்கு அழைப்பெடுத்தாள்.

“அரவிந்தன் அண்ணா வீட்டை என்ன பிரச்சினை?”

“ஓ.. கடவுளே...?”

ரம்யாவின் குரல் பதற்றம் இவளை என்னவோ செய்தது.

பேச்செதுவுமற்றபடி ரம்யாவின் திசையை வெறித்தபடி நின்றாள்.

அலைபேசியை அழுத்திவிட்டுத் திரும்பிய ரம்யா இவளின் அசைவற்ற நிலை கண்டு அருகே வந்தாள்

“வாள் வெட்டுக் கும்பல் ஓண்டு வாளை சமூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாங்கள். தெருவில் சைக்கிளிலை போன அரவிந்தனின்டை அப்பாவின்டை கையிலை வெட்டுப்பட்டிட்டுது”

அந்தச் சொற்களோடு இவள் அசைந்தாள்.

“என், இந்தாள் ஏதும் பேச்சுக் கடுத்திட்டாரே...?”

“வாள் தூக்கினவங்களுக்குக் கதைச்சொன்ன, கதைக்காமல் என்ன? வாளைச் சமூட்டத் தொடங் கேக்கை வெட்டுமெண்டு தெரியாதே...?”

இயலாமையோடு சலித்தாள் ரம்யா.

இவளுக்குத் துணுக்கென்றது.

இப்படியானதொரு கூட்டத்தில் அவன் சேர்வதற்கான வாய்ப்பு ஐம்பத்திற்கு, ஐம்பது சதவிகிதம் இருக்கிற போது அவளால் எப்படி நிம்மதியற முடியும்?

அவன் அலுத்துக் களைத்துத் திரும்பி வந்த போது இவள் ஒருவித சந்தேகத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் அப்படியே வந்தவுடன் படியிற் சாய்ந்தான்.

கண்களின் சிவப்பு வாளில் ஊறிய குருதியோ?

அவனோடு கதைக்கப் பயமாயிருந்தது.

கொஞ்சம் தயங்கியின் மெல்லக் கேட்டாள்.

“அரவிந்தனின்டை தகப்பன் என்ன செய்தவரெண்டு இந்த வாள் வெட்டு?”

“அவர் என்ன செய்யோனும்? வாளைத் தூக்கினவனெல்லாம், நியாய அநியாயம் பாத்தே வெட்டுறான்? கஞ்சாவைப் போட்டிட்டு வெளிக்கிறது. ஆரேன் அம்பிடுற அப்பாவிகளை வெட்டிக் கள்ளுறது, இதுக்கெண்டே தெரியது ஒரு கூட்டம்.” அவன் ஆவேசமானான்.

இவள் கண்களில் நடுக்கம் விலகி நிம்மதி பூத்தது.

“என்னப்பன் செய்து போட்டு வாறியள்?”

குரலில் பரிவு ததும்பியது.

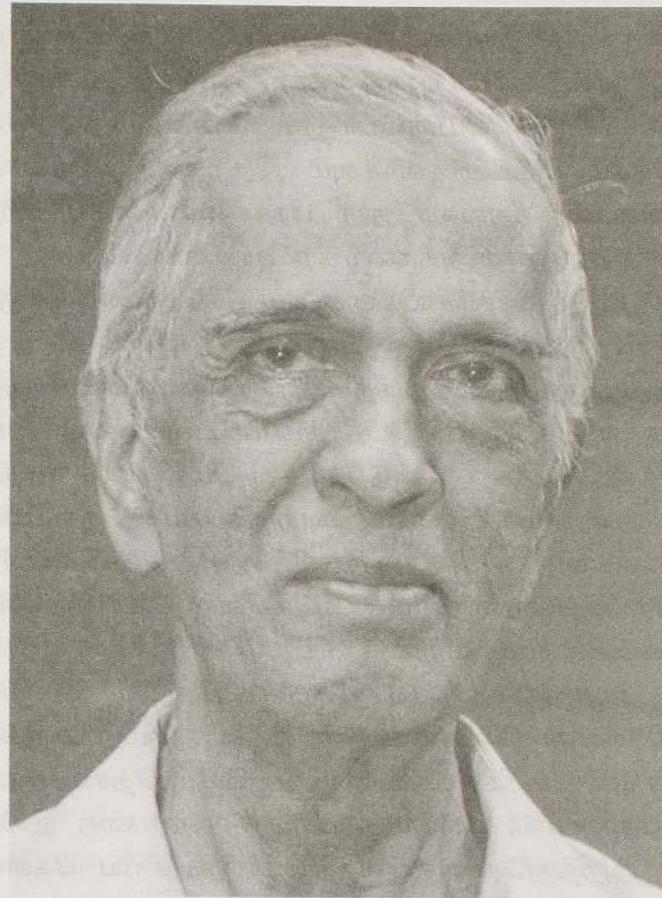
“மோட்டர் பைக் நம்பரை வைச்சுக் கொஞ்சத் தூரம் துரத்திப் பார்த்தம். ஓடிற்றாங்கள். ஒரு நாளைக்கு அம்புடுவாங்கள். உவங்களைப் போலீசிலை பிடிச்சுக் குடுக்காமல் விடுறேல்லை”

பற்களை நெரித்தவனைப் பார்த்த போது அவன் மனதில் பாரம் விலகியிருந்தது.

செ.கலைசலிங்கன்

“எந்தவொரு ஆதிக்கவாதியாகவும் ஒல்லாது மாற்கியவாதியாகவே பிரச்சினைகளை அறைகியவர்

மூலம்: ஆர்.கே.ராதாகிருஷ்ணன்
தமிழில்: ந. சுச்ந்திரன்

இலங்கையின் அரசியற் தலைவர்கள் சென்னைக்கு அல்லது சென்னையின்ராடாகப் பயணப்படும்போது “இந்து” பத்திரிகை வெளியீட்டுக் குழுமத்தின் முத்த ஊடகவியலாளர் களைச் சந்திப்பதைத் தமது வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அது சிங்கள அரசியற் தலைவர்கள் இந்த நகரத்தில் தலைகாட்டக்கூடாது, நடமாடக்கூடாது என்று தமிழ் நாட்டின் அரசியற் கட்சிகள் இன்னமும் தடைவிதிக்காத காலமாக இருந்தது.

அந்த அரசியற் தலைவர்கள் பலர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தி ஈழத் தமிழரின் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றித் தமிழ்நாட்டின் நிலைப்பாட்டினைப் புரிந்துகொள்ள முயன்றனர். இலங்கைப் பிரச்சினைகளில் முனைப்பாக அக்கறைகாட்டிய ஊடகவியலாளர் களும் இவ்வாறான தகவற் பரிவர்த்தனைக் கலந்துரையாடல்களில் பங்கேற்றுக்கொண்டனர். அப்படியொரு நிகழ்வில் அனுபவமும் பண்பும் மிக்க தென்னிலங்கை அரசியல்வாதி ஒருவர் கலந்துகொண்டு இலங்கையின் இன்றைய அரசியல் நிலை பற்றி உரையாற்றியதுடன்,

இறுதியில் வடக்கின் தமிழர்களுக்கு மாநில சுயாட்சி அடிப்படையிலான அதிகாரப் பரவலாக்கம் வழங்குவது எவ்வளவு கடின மானதும் சிக்கலானதும் ஆகும் என்ற தொனிப்படவும் பேசி முடித்தார்.

அதிகமும் மாற்கலியப் பார்வையிலேயே தனது புனைவுகளையும் அ-புனைவுகளையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் சென்னை வாழ் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் செ.கணேச விங்கன் அவர்கள் அந்த அரசியல்வாதியிடம் பின்வரும் கேள்வியினை எழுப்பினார். “என்றோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் ஈழத்தமிழர் கோரிக்கைகளை ஏற்று அவற்றை நிறைவேற்றிவிட்டால், இத் தீவில் நீண்ட காலமாக இருந்து வரும் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு கிடைத்துவிடுமா?” என்பதே அந்தக் கேள்வி.

இதற்கான அந்த அரசியல்வாதியின் பதில் நேரடியானதாக இருக்கவில்லை. “எந்தத் தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பற்றி நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்? வெள்ளாளத் தமிழர்களினதா?” சிங்கள அரசியல்வாதிகளுக்கு, வடக்குத் தமிழர்களை வெள்ளாளர்கள் என்றும் வெள்ளாளர் அல்லதோர் என்றும் பிரத்துப் பேசி மடக்குவது ஒரு பொதுப்போக்காக, அரசியல் நாகரிகமாக இருந்துவந்தது. வெள்ளாளர்கள் கல்வியிலும் சமூக-பொருளாதார நிலைகளிலும் மேம்பாடுடையவர்களாக

இருந்ததுடன் சமூகத்தில் முக்கிய பதவிகளையும் வகித்துக்கொண்டிருந்தனர். தமிழ் அரசியற் கட்சிகளிலும் பெரும்பாலும் வெள்ளாளர்களே ஆதிக்கம் மிக்கவர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் வெள்ளாளர் அல்லாதோர் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அவர்கள் அதிகம் அக்கறை காட்டியதில்லை.)

இந்த அஞ்சலியினை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நானும் அந்தக் கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த அரசியல்வாதியிடமிருந்து இந்த ஏதிர்க்கேள்வி உதிர்க்கப்பட்டவுடன் கணேச விங்கன் அவர்கள் கொடுப்புக்குள் மெலிதாகச் சிறித்த படி, தன் முகத்தினை வேறுதிசையில் திருப்பிக் கொண்டதை நான் அவதானித்தேன். மேற்கொண்டு அவர் வேறேதையும் கேட்கவோ சொல்லவோ விரும்பவில்லை என்றும் தெரிந்தது.

அறிவும் நேர்மையும் மிக்க சிங்கள அரசியல் வாதி என்று சொல்லப்படும் ஒருவர், தமிழர்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் வழங்குவது தொடர்பான பிரச்சினையில், எங்கே நிற்கின்றார் என்பதை இலகு வில் அறிந்துகொள்ளவே தான் இச் சிறிய கேள்வி யினை எழுப்பியதாகவும், ஏனைய சராசரிச் சிங்கள அரசியல்வாதிகளைப் போலவே இவரும் அதிற்; தெளி வாகவே; இருக்கிறார் என்றும், இலங்கையின் எந்த வொரு சிங்கள அரசியல் வாதியும் இக் கோரிக்கையை ஏற்கும் நிலையில் இருப்பதில்லை என்றும் கணேச விங்கன் அவர்கள் என்னிடம் கூறினார்.

தமிழ் எழுத்துலகில் 1950களில் புதிய அலை யினைத் தோற்றுவித்த, ஈழப்போராட்டத்தின் கொந்த தளிப்பான காலங்களையும், அந்தக் கொந்தளிப்பு களுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் மூலமாயமெந்த அரசியல் காரணிகளையும் அடிப்படைகளாகக் கொண்டு தனது ஆக்கங்களைப் படைத்த செ. கணேசவிங்கன் அவர்கள் தனது 93 ஆவது வயதில் 2021 டிசம்பர் 4ஆம் திங்டி சென்னையில் காலமாகி விட்டார்.

அவரது நீண்டகால நண்பரும், இந்து பத்திரிகை வெளியீட்டுக் குழுமத்தின் முன்னாள் பிரதம ஆசிரியருமான என். ராம் அவர்கள் செ. கணேச விங்கன் அவர்களின் 75ஆவது அகவையின்போது பாராட்டியதை இன்று நினைத்துப் பார்க்கலாம்: “இலங்கைத் தமிழ் விவகாரங்களுக்கு அவர் “நம்முடையவர்” ஆனார் அபாரமான களநிலை அறிவும் அனுபவமும் மிக்க வளவாளராகவும் அதே வேளை துரிதமாக மாறிவிடும் (நன்பன்-எதிரி அரசியல்) நிலைமைகளிலுங்கூடத் தனது தொடர்பு களைத் தக்கவைத்துக் கொண்டவராகவும் காணப் பட்டார். பல்வேறு தமிழ் அமைப்புக்கள், போராளிக் குழுக்கள், மிதவாதப் போக்குடையவர்கள்... பற்றியெல்லாம் அறிந்துகொள்ள நாம் அவரைத்தான் அனுகினோம். பரந்ததும் ஆழமானதுமான பார்வை அவருடையது. நிகழ்வுகள், நடைமுறைப் போக்குகள் மற்றும் அவற்றின் வளர்ச்சிகளை அவர் மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்திலேயே புரிந்துகொண்டார்.”

கணேசவிங்கன் அவர்களின் இலங்கை நட்புக்கள் இன், வர்க்க வேறுபாடுகள் கடந்தவை. இலங்கைச் சிவில் சமூகத்தின் செல்வாக்கு மிக்க அங்கத்தினராகவும் அவர் இருந்தார். இதனால் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் பிரச்சினைகளையும் அதனதன் பின்னணியில் துல்லியமாக கணிப்பிட அவரால் முடிந்திருக்கின்றது. இலங்கை அரசியலின் விரிந்து பரந்த மனப்படத்தினையும் நாடு செல்லும் திசைவழியையும் அவர் கண்டறியும் திறனுக்குப் பின்னால் அவர் எந்தவொரு ஆதிக்கவாதியாகவு மல்லாமல் ஒரு மார்க்சியவாதியாக பிரச்சினைகளை அனுகியதே காரணமாகும்.

“கணேசவிங்கன் அவர்கள் தமிழர்கள் படும் துன்பங்களைச் சகித்துகொள்ள முடியாதவராக இருந்த அதேவேளை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், ஒன்றினைந்த இலங்கைக்குள் ஒருபோதும் ஒரு அரசியற் தீர்வைப் பெற்றுத்தரப் போவதில்லை என்பதிலும் மிக்க உறுதியோடிருந்தார். கணேசவிங்கனின் எழுத்துக்களுங்கூட இந்த இக்கட்டான் நிலைகளையும் அவை உருவாக்கும் கையறு நிலையினையும் பிரதிபலித்தன்” என்கிறார் “இந்து” பத்திரிகை வெளியீட்டுக் குழும, வெளியீடுகளின் இயக்குனராகத் தற்போது பணியாற்றும் என். ராம் அவர்கள்.

கணேசவிங்கன் அவர்களின் நேரடி அனுபவங்களான 1983 இல் நடந்த கலவரம்-படுகொலைகள், 1987இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்திய-இலங்கை ஓப்பந்தம், வட இலங்கையில் அமைதியும் ஸ்திரத்தன்மையும் ஏற்படுத்தும் என்று கருதப்பட்ட 2002இன் சமாதான ஓப்பந்தம், பின்னர் 2009 இல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வி போன்றவைகள் கணேசவிங்கனின் நம்பிக்கைகள் கொள்வதும் குலைவதுமாகத் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன. அப்படித்தானே தமிழ்ச் சிவில் சமூகத்தின் பெரும்பகுதியினரின் நிலையும் இருந்தது.

இந்தக் காலகட்டங்களில் தீர்வு ஒன்று சாத்தியம் என்று கணேசவிங்கன் அவர்கள் எப்போது வது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாரா என்று கேட்டதற்கு, ராம் அவர்களின் பதில் இவ்வாறிருந்தது: “அவரது உணர்வுகள் இது பற்றி ஏற்ற இறக்கம் கொண்டவையாகவே இருந்தன. ஒருபுறத்தில், அவருக்கு தீவிர வாதிகள் மீது, குறிப்பாக வன்முறைக் குழுக்கள் மீது எந்த அனுதாபமும் இல்லை; தொடர்புகளையும் பேண வில்லை. இருப்பினும் உமா மகேஸ்வரனை (தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம், புளொட்ட) நன்றாகத் தெரிந்திருந்தார். உமா மகேஸ்வரன் நம்பிக்கைக்குரியவராகவும், யதார்த்த வாதியாகவும் தோன்றிய காலம் ஒன்று இருந்தது.

1990கள் என்பது ஒரு வகையான ஏற்றமும் இறக்கமும் நிறைந்த காலகட்டம். கணேசவிங்களுக்கு இருந்தாற்போல் நம்பிக்கை கொள்வதற்கான ஏதாவது சமிச்சைகள் தோன்றும்; புதிய தகவல்கள் கூடக் கிட்டும். சிலவேளைகளில் அவை அதோ நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவனவாகவும் இருக்கும். ஆனால் அவற்றை எப்படிப் பொருள்கோடல் செய்வது என்பதில்தான்

எமக் கிடையில் முரண் படுகின்ற வாதங்களும் பிரதிவாதங்களும் நடைபெற்றன. ஈற்றில் அவற்றின் பெறுபேறுகள் பெரும்பாலும் ஒன்றாகத்தான் இருந்தன. “நாம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் தகர்ந்தன” என்பதுதான் அப்பெறுபேறு.

விடுதலைப் புலிகளின் இலக்கைப் புரிந்துகொள்வது

ஈழப் போராளிக் குழுக்கள் தங்களின் உண்மையான பலத்தை மறைக்க முயன்ற காலம் அது. உண்மையில் உமா மகேஸ்வரனின் புளொட் தான் பிரதான இயக்கம் என்று கொழும்பில் உள்ள அனேக சிங்கள அரசியல்வாதிகள், இராஜதந்திரிகள் மற்றும் பலர் நம்பிக்கொண்டிருந்தனர். இது பற்றிராம் அவர்கள் பின் வருமாறு கூறுகின்றார். “அவர்கள் அப்படி நினைக்கக் காரணமும் இருந்தது. உதாரணமாக புளொட் அமைப்பினர் மிதக்கும் படகொன்றில் இருந்து வானோலி ஒலிபரப்பு நடாத்தினார்கள். இவை போன்றவையே அவர்கள் மீதான மிகை மதிப்பிட்டின் காரணமாகும். ஆனால் கணேசலிங்கன் அப்படி நினைக்கவில்லை என்றே நான் நம்புகிறேன். புளொட் (PLOTE) அமைப்பினர் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வருவார்கள் என்றும் தமிழர்களுக்கு இதனால் நல்லது நடக்கலாம் என்று அவர் நம்பினாரே தவிர தமிழீழத்தில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததாக நான் நினைக்கவில்லை. போர் நடந்து கொண்டிருந்த போது அவரது நம்பிக்கைகள் சற்றே முளைவிடுவதும் பின்னர் அவை கருகிப்போவதுமான நிலையினை நான் அவதானித்திருக்கின்றேன். தீர்வு ஒன்று; அது ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் இருப்பதான் ஒரு தீர்வினைத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஏற்றுகொள்ளப்போவதில்லை என்பதும், ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் உயர் அதிகாரங்களைக் கொண்டமைந்த ஒரு மாநில சுயாட்சி என்ற தீர்வினைக்கூட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஏற்றுகொள்ளப் போவதில்லை என்பதை நாம் இருவரும் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தோம். என்னைவிட, கணேசலிங்கனுக்கு இதில் ஒருபோதும் சந்தேகமே இருந்ததில்லை. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் இதற்கு ஒருபோதும் ஒத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை என்று கணேசலிங்கன் கூறுவார். விடுதலைப் புலிகளில் சிலரை அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினர் ஆயுதப் போராட்டத் தின் மூலம் தம் தமிழீழ இலக்கினை அடைவதில், மற்றைய இயக்கங்களைப் போலன்றி, எந்த விட்டுக் கொடுப்புமற்றவர்கள். தனி நாட்டுக்குக் குறைவான எந்தத் தீர்விற்கும் அவர்கள் இனங்கிவரப் போவதில்லை என்பதில் கணேசலிங்கன் அவர்கள் மிகத் தெளிவாகவே

இருந்தார். ஆனால் நானோ ஆகஸ்ட் 1987 இல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்த பின்னரே கணேசலிங்கனின் இக் கருத்துநிலையுடன் உடன்பட முடிந்தது” என்றும் கூறுகின்றார் ராம் அவர்கள்.

“இலங்கை அரசியலின் சதாவதானி, பேதங்களற்று எல்லா மக்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புகள் கொண்ட ஒரு தீவிர எழுத்தாளரின் இந்த நிலைப் பாட்டை அப்பொழுதெல்லாம் நீங்கள் ஏன் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை?” என்ற எனது கேள்விக்கு ராம் கூறுகின்றார்: “இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர்கள், அரசியல் பீடங்களின் உயர் அதிகாரிகள், பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபடும் பிரதிநிதிகள் போன்றோர் பலர் சென்னையூடாகச் செல்லும்போது என்னை வந்து சந்தித்துச் செல்வார்கள். அக் காலத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தீர்வொன்றுக்கு இனங்கி வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அல்லது கற்பிதமே அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்த நேரத்தில் விடுதலைப் புலிகளும் தமது தரப்பில் மிகவும் சாணக்கியமாகக் காய் நகர்த்தினார்கள் என்றே நான் கருதுகின்றேன். ஏனெனில் புலிகள் தரப்பின் கீழ்மட்ட உறுப்பினர்களையே அவர்கள் முத்த அரசியல் வாதிகளுடன் சந்தித்துப் பேச அனுப்பிவைப்பார்கள். ஆனால் இந்த நபர்கள் அந்தவகைத் தொடர்புகளில் பெருமையும் திருப்தியும் அடைந்தார்கள். அக்கால ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க அவர்களின் தீர்வுக்கான அரசியல் அமைப்பின் முன்மொழிவுகள் ஆகச் சிறந்தவையாகவும் மக்களுக்கும் அவர்தம் இறைமைக்கும் நல்வாய்ப்பினை வழங்குபனவாகவும் அமைந்திருந்தன. கணேசலிங்கன் அவர்களும் இதே கருத்தினையே கொண்டிருந்தார் என்றே நான் நம்புகிறேன். ஆனாலும் அது சிங்கள அரசியல் மற்றும் விடுதலைப் புலிகள் என்ற இரண்டு தரப்பினராலும் தூக்கி வீசப்பட்டது.”

விடுதலைப் புலிகள் சமரசத் தீர்வு ஒன்றுக்கு உடன்படப் போவதில்லை என்ற பட்டறிவு

கணேசலிங்கனின் எழுத்துக்களில் பிரதிபலித்தது. தமிழர்கள் படும் துன்பங்களையும், அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளையும் நேரடி அனுபவமாகவே கண்ட அவருக்குத் தேர்வுக்கான இடைபாதை அந்த ஏரிநெருப்பில் இருக்கவில்லை. சிங்களப் பேரின வாதத்தினதும் அரசு படைகளின் மனித விரோதப் போக்குகளையும் சிவிலியன்கள் மீதான புலிகளின் வன்முறைத் தாக்குதல்களையும் அவர் கண்டித்த படியே இருந்தார்.

2009 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், தமிழ்ச் சமூகம் எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கிறதே என்ற துணியமனநிலை அவருக்கும் இருந்ததா என்று கேட்டதற்கு, ராம் சொல்கிறார்: “கணேசலிங்கன் மனமுடைந்து, சோர்ந்துவிடவில்லை. நிதானமும், யதார்த்தமும் அவரிடமிருந்தன. ஆனால் இதுவரை கிடைக்கக் கூடியனவாக இருந்தவை முற்றிலும் மாறி விட்ட புதிய களாநிலையில், இனியும் அப்படி இருக்கப்போவதில்லை என்ற யதார்த்த நிலையினை எல்லோரைப் போலவும் அவரும் ஜீரனித்தே ஆகவேண்டியிருந்தது.”

மாகாண சபைத் தேர்தலினாடக உருவாக்கப் படும் மாகாண சபைகளுக்குங் கூட அது ஒரு மாநில சுயாட்சி என்று சொல்லமுடியாதபடி மிகவும் குறை வான் அதிகாரங்களே வழங்கப்பட்டன. “இதனால் அதிலும் நம்பிக்கை கொள்ள முகாந்திரங்கள் இல்லாது போயின. ஆயினும் கணேசலிங்கனுக்கு இயங்கிக்கொண்டிருப்பது என்பது ஒரு கொடை. எழுதிக்கொண்டிருப்பது அவர் இயக்கம். அவரது ஆர்வத்தளங்கள், அரசியல், கோட்பாடுகள், சித்தாந்தங்கள் என்று பலவகைப்பட்டன. எந்த எதிர்பார்ப்பும் ஏமாற்றமும் இல்லாமல் அவர் எழுதிக்கொண்டே மிருந்தார்.

கணேசலிங்கனது இளங்காலத்தில் மகாத்மா காந்தியே அவரது ஆகர்ஷம். ஐனவரி 30 1948 இல் காந்தி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்து ஒர் அஞ்சலிக்கூட்டமொன்றை ஒழுங்குசெய்திருக்கின்றார். விஜிதா சிவபாலனும் லற்னா ஏ. ஹாக்கும் கணேசலிங்கனின் 75ஆவது பிறந்தநாள் மலரிற்காட்டியபடி, “ஜமுனை நதிக்கரை ஓரத்தில் மகாத்மா காந்தியின் பெளதிக உடல் தீப் பிழும்புகளில் வேகின்ற வேளையில் நான் இங்கே உரையாற்றுகிறேன்” என்று கணேசலிங்கன் பேசியிருகின்றார். இந்த உரையை அடுத்து கணேசலிங்கன் யாழ்ப்பாணத்தில் “மகாத்மா காங்கிரஸை” என்றொரு அமைப்பை உருவாக்கினார். இந்த அமைப்பைப் பயன்படுத்தியும் பல பொதுக்கூட்டங்களை நடாத்தியும், காந்தீயத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லப்பாடுபட்டார். கோவில்களில் வேள்வியின் பேரில் மிருகங்கள் பலியிடப்படுவதைக் கண்டித்தும், அதை நிறுத்தவும் கோரி ஒரு வெகுஜனப் போராட்டத்தையும் ஏற்பாடு செய்தார். “இவை போன்ற போராட்டங்களின் உடனடிப் பெறுபேறுகள் எதுவாக இருந்தாலும் சமூகத் தீமைகளை எதிர்த்துப் போராடி னார் கணேசலிங்கம் என்பதே கவனத்திற்குரியது.” என்ற குறிப்புக்களும் அந்த மலரிற்காணப்படுகின்றன.

மார்க்சியல் படிப்பு

பொதுவாகவே வர்க்கப் போராட்டம், சமத்துவம் என்ற இடதுசாரிப் புரட்சிகரக் கருத்துக்களில் தொடங்கி உலக சகோதரத்துவம், அஹிம்சை, அமைதி என்ற காந்தீயத்தில் ஈடுபாடு வருவது வழக்கம் என்றாலும், கணேசலிங்கனைப் பொறுத்தவரை அது மறுதிசையாக, காந்தீயத்தில் இருந்து மார்க்சிஸம் நோக்கியதாக நடந்திருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் “கம்யூனிஸ்ட் கார்த்தி கேசனுடன்; இருந்த தோழையைதான் அவரை மார்க்சியம் பயில வைத்து. அன் டோனியோ கிராம் சியின் மேலாதிக்கக் (hegemony) கோட்பாடு, லூயி அல்தூசரின் சித்தாந்த அரசின் எந்திரங்கள், அடோர் னோவின் சமூகவியற் கோட்பாடு மற்றும் பிற்கால முதலாளித்து வத்துடன் மார்க்ஸியத்தினை இணைத்து நோக்கிய சிந்தனைகள் போன்றவை அவரது ஆர்வப்புலங்களாக இருந்திருக்கின்றன.

“நியூ லெஃப்ட் ரிவ்யூ”போன்ற இதழ்களின் சந்தா தாராக இருந்து, விமர்சன மார்க்சியக் கோட்பாடுகளை தமிழ் பறப்பிற்கும் அறிமுகங்கெய்து கொண்டிருந்தார். அதைவிட இயங்கியற் பொருள்முதல்வாதத்தையும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தையும் சாதாரண வாசகர்களும் நெருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஐவற்றைப் போன்ற நேரு தனது மகள் இந்திரா காந்திக்கு எழுதிய கடிதங்களைப் போலவே, அவர் தனது மகனுக்கும் இரண்டு மகள்களுக்கும் கடிதங்கள் வடிவில் இவற்றை எழுதினார். அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் பிரச்சார எழுத்துக்கள் என்று ஒரு கருத்து தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இருந்தது. உலகமயமாக்கல் முதல் அரசியல் வரை யிலான விடயங்களில் தனது கருத்துக்களை வாசகர்களுக்கு எடுத்துச் செல்வதே அவரது எழுத்தின் முக்கிய நோக்கம் என்று அவர் கூறுவார். வரவிருக்கும் கதையின் தொனியை அமைத்து, அவரது நாவல்கள் பற்றிய விரிவான அறிமுகத்தில் இந்தக் கருத்துக்களை அறிமுகப்படுத்தி விவாதிப்பது அவரது வழக்கம். எடுத்துக்காட்டாக அவரது “தாமரை- அறிவும் முரண்பாடும்” என்ற நூலில் பகைமுரண்பாடு, நேசமுரண்பாடு என்ற மாவோ சேதுங்கின் இரண்டு வகையான முரண்பாடுகளை விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

நாவலாசிரியர், எழுத்தாளர் என்று முத்திரை பதித்த கணேசலிங்கனின் இன் னொரு விருப்ப அர்ப்பணிப்புத்துறை நூல்வெளியீடு. பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத் தம் பி போன்ற முன்னணி அறிஞர்களின் எழுத்துக்கள் பரந்து விரிந்த வாசகப் பரப்பினைச் சென்றடையும் வழிவகைகளையும் மேற்கொண்டார். பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் இவரது ஆத்ம நண்பன். இவரது புரட்சிகரமான முன்னோடி நாவலாக அக்காலத்திற் கருதப்பட்ட 1966இல் வெளிவந்த “செவ்வானம்” நாவலுக்கு பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் நீண்ட முன்னுரையினை எழுதியிருக்கின்றார். “போர்க் கோலம்”, “மன்னும் மக்களும்” இலங் கையில் வெளியிடத் தடை

விதிக்கப்பட்டது. “வளமான மொழியாகவும் விஸ்தார மான உள்ளடக்கமாகவும் எங்களுக்குத் தோன்றுகின்ற அவரது மேற்படி நாவல்கள், இலங்கையில் ஆட்சி பீடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல தமிழகத்திலும் கூட அச்சமூட்டின போலும்!” என்று இத் தடைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்க்கால, சமகால எழுத்தாளர் ஒருவர்.

சிறந்த எழுத்தாளரான கணேசலிங்கன் வருடத்தில் இரு வாரங்கள் நூல் எழுதுவதற்கென்றே கொடைக்கானலுக்குச் சென்றுவிடுவார். இதுவரை 71 நாவல்களும் 7 சிறுகதைத் தொகுப்புக்களும் 8 சிறார் நால்களும் 22 கட்டுரைத் தொகுப்புக்களும் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

கட்டுரைத் தொகுப்பில், திருக்குறளும் அர்த்தசால்திரமும் மற்றும் பகவத் கீதையும், மாக்கியவல்லியின் இளவரசனும் என்ற ஓர் ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரையும் கிடைக்கின்றது.

1983ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தமிழ்மக்கள் மீது நிகழ்ந்த இனச் சுத்திகரிப்பு சங்காரத்தின்போது ஏற்பட்ட உயிர் அச்சறுத்தல் காரணமாக கணேசலிங்கன் சென்னைக்கு இடம்பெயர்ந்தார். கலவரத்தின் போது கொழும்பில், அவரது குடும்பத்தினருக்கு கல்வி யிற் சிறந்த சிங்களக் குடும்பம் ஒன்று அடைக்கலம் கொடுத்து, ஆபத்து நீங்கும் வரை அவர்களைப் பேணிக் காப்பாற்றியது. இனச் சுத்திகரிப்பு என்ற இந்த கொடுரை சம்பவத்திற்கு பின்னர் கணேசலிங்கன் அவர்கள் சென்னைக்கு இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தார். இன்றைய கோவிட்-19 என்ற பெருந்தொற்றுக் கால முடக்கத்திற்குச் சர்று முன்புவரை சென்னையில்

உள்ள இந்து பத்திரிகைக் குழும தலைமையகத்தின் “ஃப்ரண்ட்லென்” அலுவலகத்தில் பணியில் இருந்தார்.

கணேசலிங்கன் அவர்கள் 9 மார்ச் 1928 இல் யாழ்ப்பாணத்தின் வடக்கே உரும்பிராயில் பிறந்தவார். இன்றைய பல்கலைக்கழக வளாகமாக இருக்கும் அன்றைய பரமேஸ்வரா கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர். புலமையின் காரணமாக இரட்டை வகுப்பேற்றம் வென்றவர். 1949 இல் இலங்கையின் அரசு பணித் துறைக்குள் உள்வாங்கப்பட்டார். “ஓவ்வொரு மே மாதமும் நடத்தப்படும் அகில இலங்கைப் பரீட்சை மூலம் தேர்வு செய்யப்படும் வெகு சிலரில் தாம் இருவர் மட்டுமே தேர்வுசெய்யப்பட்டோம்” என்கிறார் அவரது பால்யகால நண்பன் என். பவான் அவர்கள்.

கிராமங்களில் பிறந்து வறிய குடும்பப் பிண்ணியில் இருந்து கிளம்பி வரும் கணேசலிங்கன் போன்ற ஒருவர் கல்வியில் உயர்ந்து, அரசு பணிக்கான விருதை வெல்வது என்பது மிகப் பெரிய சாதனதான். கணேசலிங்கன் அவர்கள் இலங்கைத் திறைசேரியில் அரசு பணியில் இருந்து 1981இல் ஓய்வு பெறுவதற்கு முன்னர் கொழும்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் பணியாற்றியிருக்கின்றார். குமரன், குந்தவி, மான்விழி அவரது பிள்ளைகள்.

எழுத்தாளர் எல்.கணேசலிங்கன்(1928-2021) அவர்கள் ஈழப்போராட்டத்தின் நெடிய ஆண்டுகளின் செல்நெறியினை மார்க்கிலி நோக்கிற கண்டு அதன் வளர்ச்சிப் போக்கினைத் தனது படைப்புக்களில் திறம்பட வெளிக்கொணர்ந்தவர் என்பது என்றும் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

| அந்த ஏழு நாட்கள் |

அந்த ஏழு நாட்களிலும்
அவர்கள் கண்டுகொண்ட
உலகம் வேறு!

முதல்நாளில்
உடல் அங்கங்களை
பரிசோதித்து கொண்டார்கள்!

இரண்டாம்நாளில்
ஒட்டிக்கிடந்த
வயிற்றுக்கு கொஞ்ச தேநீர்
கொடுத்தார்கள்!

முன்றாம் நான்காம்
நாட்களில் ஆசைதீர
அழுது வடித்தார்கள்!

ஐந்தாம் நாளில்
எங்கிருந்தோ
புன்னகைகள் வந்து சேர்ந்தன!

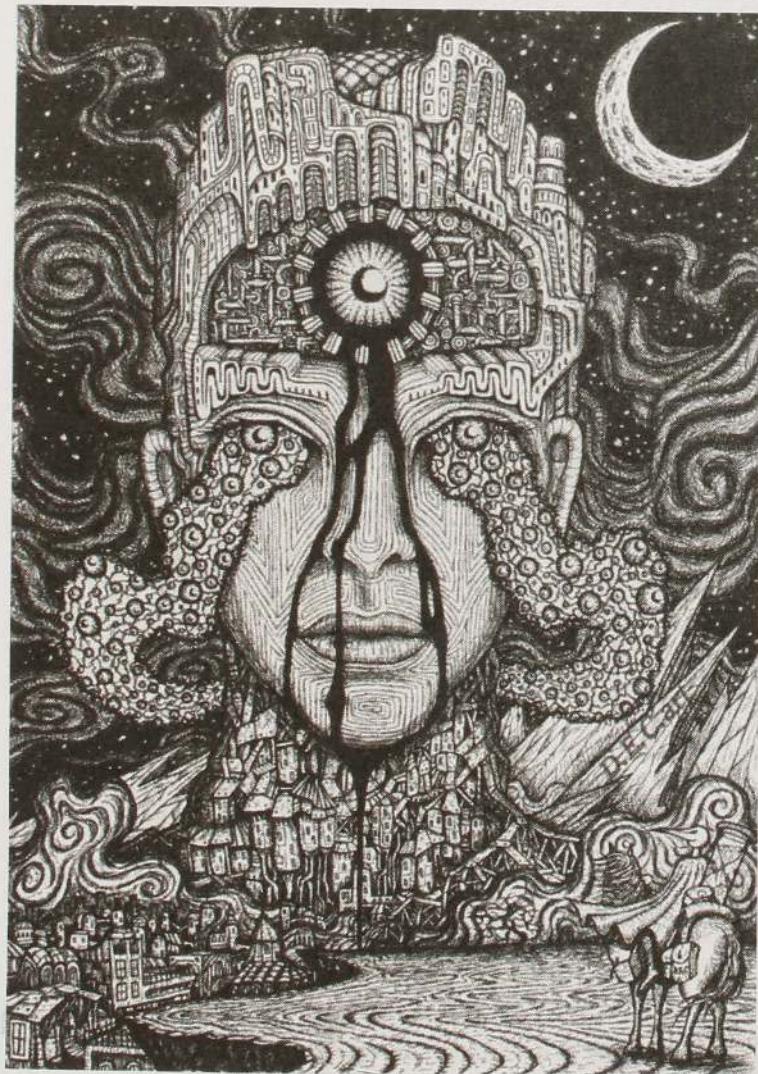
ஆறாம் நாளில்
வானத்தையும்
பூமியையும்
மாறி மாறி பார்த்து கொண்டார்கள்!

ஏழாம் நாளில்
அந்த ஆறு நாட்களையும்

மீண்டும் வருமாறு
வேண்டினார்கள்!

செல்லடி கேட்டு
ஒளிழிடுந்து கொண்ட அவர்கள்!

■ அஷ்வினி வையந்தி

குணம்

வானிலே சிட்டாய் மகிழ்ந்தேறிப் போம்;
நாறு
கானம் இசைத்துக் கவிக்குயிலாய்ச் சுற்றிவரும்.
மீனாக ஆழ்கடலில் விளையாடும்.
வளை நன்டாய்
ஒடி உயிர்ப்பயத்தில்
ஒதுங்க இடம் தேடும்.
மாடாய்த் திமிறும்.
மந்தியாய்க் கிளைதாவும்.
வேடமிடும்...பச்சோந்தி போல நிறம்மாறும்.
சேற்றுள் எருமையாகித் திளைக்கும்.
குழிபறித்துக்
காத்திருக்கும் பன்றியாகும்.
காமவேகக் குதிரையாகும்.
காற்றும் கலங்கப் பினிறும் கரியாகும்.
ஏய்க்கின்ற காகமாகும்.
ஏமாற்றிக் கிளிபோல
வாய்ப்பாடும் சொல்லிவிடும்.
பூணபோல் வளைக்க நிற்கும்.
வண்ணத்தி போல் ஓளிரும்.
உருமாறி மயிர்க்கொட்டி
என்றும் தொடச் சுணைக்கும்.
சசல் போல் ஏமாறும்.
பேய்க்கழுகாய் உயிரோடு கொத்த
எங்கோ வட்டமிடும்.

வீம்புநாயாய்ப் பிறரை விரட்டும்.
விசம்கக்கி
பாம்பாய் இரைபிழித்து
பசியாற் அதைப்புசிக்கும்.
எட்ட இருந்து நாக் கெறிந்து
பசையில் உயிர்
ஷ்ட்டச் சுவைக்கும்...ஓணான் தவளைகளாய்.
வெட்டுக் கிளி நுளம்பு சுயாய்
பிறநு(வு)க்குக்
கஷ்டம் கொடுக்கும்.
கருத்தற்றுச் சில்வண்டாய்
திசைச் செவியைச் செவிடாக்கும்.
திமிங்கில் வாய் திறந்தனைத்தும்
ஏப்பமிடப் பார்க்கும்.
யாரும் நிஜம் கண்டு
தொட்டாலோ அட்டையாய்ச் சுருளும்.
எதிரிவந்தால்
நத்தையாய் ஒட்டுள் நடுங்கியோடும்.
கணவாயாய்
சட்டென்று மை கக்கித் தப்பியோடி,
நரியாய்
வஞ்சகம் புரிந்து தாக்கும்.
இரக்கமின்றி...அப்பாவி
கெஞ்சவும் புலியாய் உயிர்கிழிக்கும்.
மேலாண்மை
கொண்டு சிங்கமாகிக் குரலடக்கும்!
நம் மனமோ....
மனிதனாக அன்றி
மற்ற விலங்குகளின்
குணத்தோடே கூடிய காலம்
உயிர் வாழும் !

வழமை

சின்னத் துளி...
முகிலின் சிறையுடைத்து வீழ்ந்தாலெம்
மன்சிலிர்க்கும்;
அதனின் மனம் குளிர்ந்து
உறங்குநிலை
கொண்டு நிலத்துள் கொடுகிக் கிடந்த விதை
எல்லாம்...அனேகமாக
எழுந்து முளைக்கவைக்கும்!
மெல்லவோர் சாரல் வீசினாலே
எங்கள்நிலம்
பச்சை நிறத்தினிலே பாவாடை கட்டித்தன்
உச்சந் தலையினிலே
உயிர்ப்புக்கள் குட்டி எழும்!
பூக்கள் நிறைய,
புதுவாசம் நிதம் பரவ,
சுக்கள் வண்டுகள் எல்லாமும்
படையெடுத்து
பூக்களொனும் மங்கையரைப்
பொருந்துதற்கு வட்டமிடும்.....

இது வழமை!

இதற்கு இடையில் வரும் மாரி கோடை

சதிசெய்து,

பூக்களது சட்டை உரித்து, புது

விதியுரைத்து, பூந்தளிர்கள்

வீழ்ந்து படவைக்கும்!

உதிர்ந்து மொட்டும் பூவும்

காய் கனியும் ஓளிந்தாலும்

விதைகள் சிலவிதைகள் மீண்டும்

உறங்குநிலை

தனை அடையும்;

செத்ததென உயிர்ப்பிழந்த தரையினிலே

துணையின்றிப் புதைந்திருக்கும்!

தூறல் மறுபடியும்

விழ உயிர்க்கும் உறங்குநிலை விதைகள்!

இதும் இங்கே

வழமை...இதையறியா மடையர்கள்

மாரி கோடை

அழித்தது வாழ்வை, எம் அழகை,

என வீழ்ந்தமுவார்!

முளைக்கும் ஓர் நாள் நம்

மன்னுக்குப் பொருத்தமான

உறங்குநிலை விதைகள்...

என்பதை யார் உணர்ந்தறிவார்?

வரலாறைப் புரியாதோர்

வாய்புலம்பிக் கிடக்கின்றார்!

பொர்ணமிப்பா!

உடலின் அசதிக்கும்;

உயிர் மனது பகல் முழுதும்

அடைந்த வலிகாயம் அத்தனைக்கும்;

ஒத்தடங்கள்

கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறது

தன்(ண்) ஓலியால் குளிர்நிலவு!

அதன் துணையாய் யாவரையும்

அரவணைத்து வருடிடுது

இதக்காற்று!

சாமரங்கள் வீசும் மரக்கிளைகள்!

எதனிலும் எங்கும் இருட்டே இறைந்ததனால்

வானில் பலவடிவில் கோலமிட்டு

அழுகுகாட்டும்

நாலு வகை முகில்கள்!

நாற்திசையைத் தாலாட்டும்...

தூரத் திருந்து துளிர்க்கும்

நாத சூர கீதம்!

காதை மனதைக் கழுவும்

திரை கானங்கள்!

இத்தனை எளிய இனிய இதச் சூழல்

இன்னும்

பத்து மடங்கு பரவசங்கள் கொள்ள...

ஊரை,

இத்திசையை, உயிர்க்கவைத்து

ஓளிரவைக்கும் என்கவிதை!

சொல் வழி

புதியதானதோர் என்னை பிறந்திட

புத்துயிர்த்து நூம் சிந்தனை தன்னிலோர்

விதி எழுதிட வேணும் என தோழனே!

விதை இடு சிந்தை தன்னை நீ சாறியே!

நதியைப் போல நகரும் எம் வாழ்விலே

நாகர்க நடப்பினுக் கேற்றதாய்,

உதையும் யதார்த்தம் தன்னைத் தடுப்பதாய்,

உலகளந்ததாய்ப் பேசனும் சொற்களே!

எங்கள் தொல்புகழ் ஈடினையற்றது.

எம் தமிழ்த்திறம் உலகம் அறிந்தது.

எம் இலக்கியம், எங்கனுர்த் தத்துவம்,

எம் மரபுகள், எங்கள் விழுமியம்,

எங்கள் செம் புகழ், உச்சங்கள் தொட்டது.

இவற்றை முற்றாய்க் கடாசி எறியாது

பொங்கும் அவற்றின் புகழில்...இன்றைக்கேற்ப

புதுமை சேரப்பதேம் பொருளுக் குகந்தது!

ஜந்து ஆயிரம் ஆண்டாய் வருமிடர்

அனைத்தும் தாண்டி அப்பப்பவே தோன்றிடும்

அந்தரங்கள் அறுத்துப் பின்னடைவுகள்

அளித்த வெற்றிடம் யாவும் நிறைத்து...தன்

மந்திரச் சுயத்தால் இன்றைக்குமே

வளர்ந்து காலத்திற்கு ஏற்ப புடம் பெற்று

சுந்தரம் மாறா மொழியும் கலைகளும்

சுடர...நீயுந்தான் சொல் வழி; உதவு...எழு!

த.ஜெயசீலனின் 4 கவிதைகள்

அட்டை மிழ்த்த(ா)ல்

“அதை மிதித்து விட்டேன் என்ற தொடுகை உணர்வு உறைத்த தும் ஏதோ மிதிக்கக் கூடாததை மிதித்து விட்டேன் என்ற எண்ணம் ஏன் வருகிறது?” என்று அறிவுக்குப் புலப்படவில்லை. காலில் சிவப்பு நிறம் அப்பிவிட்டதா என்று குனிந்து பார்த்தாள். அப்படியாயும் தெரியவில்லை. காலையில் கண் விழ்த்ததுமே அந்த அட்டைகள் இன்றைக்கு வீட்டில் குறிப்பாகக் குசினியில் - எத்தனை இருக்கப் போகின்றன என்பதே முதலாவது எண்ணமாக விரிகிறது.

மாமரச் சோலையின் இதமான அரவணைப்பில் இருந்தது தான் அந்த அழகான வீடு. இப்போது அரைக் கல்வீடு! இன்னும் பூசப்படாத சீமெந்துக் கற்கவருக்கு மேலே கிடுகால் வேயப்பட்ட குசினி. இடப் பெயர்வு நடந்து முப்பத்தொரு வருடங்கள்! இன்னும் அந்த அழகிய வீடு போல் திரும்ப அமைக்க முடியவில்லை! அமையாது தான்!

“பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பம்” என்ற சிறப்புப் பெயருடன் காலையில் வேலைக்குப் போகும் அவசரத்தில் அட்டை பிடித்தால்? கடல்டை பிடித்தால் ஜீவனோ பாய முயற்சி. இது குசட்டை; சரக்கட்டை! காலையில் நேரம் இறக்கை போட்டுப் பறக்கும். ஆயினும் அட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு சமைத்துச் சாப்பிடவும் முடியாது. “அரியண்டம்!”

சமையலறையை

கோகிலா மகேந்திரன்

இலவியம் : கணவு மதி

மேலோட்டமாகப் பார்த்ததில் ஒன்பது அல்லது எட்டுக் குசட்டைகள். சக பதினொரு சரக்கட்டைகள் முதலில் கண்ணில் பட்டன. நெற்றி வேகமாக ஒரு முறை சுருங்கி மீண்டது. அந்தக்குடும்பத்தின் ஒரே மத்திய வங்கியாகிய இவன் நேரத்துக்கு வேலைக்குப் போவது மிக மிக முக்கியம். பெரும் புயலைக் கடந்து வந்த நிலோற்பலம் இவர் என்றாலும், சேற்றிலே பூத்தபடி இருக்க வேண்டும். கூம்பிவிட முடியாது. பின்னைகள் படிக்க வேண்டும்.

இரவு முழுவதும் மார்கழி மழை சோனாவாரியாகக் கொட்டித் தீர்த்தபோது, போர்வையாகப் போர்த்திக் கொள்ள ஒரு பழைய பருத்தி நூல்ச் சேலையைத் தேடி எடுத்த போதும், அதற்குள் அட்டை இருக்குமோ என்ற ஐயத்தில் உதறிப் பார்க்க நேர்ந்தது.

அட்டைக்குப் பயமா? அருவருப்பா? “பயம்” என்றதொரு பயமாக இருக்க வேண்டும் இல்லை. இது பயம் இல்லை. ஏனென்றால், அட்டையைக் காலால் தட்டிக் கொண்டு போய், குசினிக் கதவுக்கு வந்ததும், உதைபந் தாட்டத்தில் “கோல்” போடுவது போல், வீச்சாக ஒரு அடி கொடுத்து வெளி யேற்ற இவளால் முடியும் பயம் உள்ளவர்கள் கிட்டப் போகவே மாட்டார்கள்.

சில வாரங்களுக்கு முன்வரை, ஒரு பழைய பேப்பர் எடுத்து, இன்னொரு சிறிய கடதாசியால் அட்டைகளைத் தட்டிச் சேர்த்து வெளியே வீசிவிட்டு, கை கழுவித் தேநீர் போடும் வேலை தொடங்குவாள். அட்டை தட்டக் கடதாசி போதும்! ஒரு நாள் பார்த்தால், இடது கைச் சின்ன விரலடி யில் தோல் சிவப்பாகி அரிப் பெடுத்தது. “எனாக இருக்கும்?” ஏதும் தோல் வியாதியோ? சின்ன விரலடிச் சின்ன விடயங்களுக் கெல்லாம் லீவு எடுத்து

“பெடாக்டரிட்” போகத் தொழிற்சாலை நிர்வாகம் விடாது. தொழிற்சாலை என்றால்...? “பேப்பர் பாக்” செய்யும் தொழிற்சாலை. அவ்வளவு தான்! என்றாலும் தொழில் செய்யுமிடத்தில் “புவனா” வைக் கேட்கலாம். அவள் நிறைய வாசிப்ப வள். விஞ்ஞான, மருத்துவ விடயங்களைக் கூட நின்று நிதானித்து விளங்கி வாசிக்கும் விருப்பம் உள்ளவள்.

“இஞ்சை பார் புவனா என்றை கைவிரலை? இது என்ன வாயிருக்கும்?”

“இன்டைக்கும் அட்டை பிடிச்சனியோ?” புவனாவின் கேள்வி.

ஓவ்வொரு நாளும் பிடிக்கிறனான். ஏன்? அதுக்கும் இதுக்கும்....?”

அட்டை பிடித்தல் பற்றி முன்னரும் புவனாவுடன் பகிர்ந்திருக்கிறாள்.

“அட்டை சரக்கிற பாதுகாப்புத்திரவுத்திலை ஐதரோ குளோரிக்கமிலம் இருக்கு. தோலை ஏரிக்கும். தோலிலை நிற வேறுபாடு வந்து மாறக் கணகாலம் செல்லலாம்...”

“அப்ப.... அட்டை தீமையில்லாத பாவத் தாரன விலங்கு எண்டதிலை உண்மையில்லை?”

“பாக்கப் பாவமா இருக்கிற ஆக்கள் எல்லாரும் தீமையில்லாதவை எண்டு ஆர் சொன்னது....?”

இந்த உரையாடலுக்கு பிறகு இவள் அட்டை பிடிக்கும் போது கை காலில் படுவதைத் தவிர்ப்பதில் உறுதியானாள். இப்போது ஒரு சிரட்டை எடுத்துத் தடியால் தட்டி, சிரட்டைக்குள் விழுத்திப் பின் சிரட்டையோடு வெளியில் ஏறிந்து வந்தாள்.

“அட்டை மெதுவாக நகரும் ஆக்திரோப் போடா...” என்று புவனா இன்னொரு நாள் குறிப் பிட்டாள்.

“ம.... ஹீம்...”

ஒரு அட்டையைத் தட்டிச் சிரட்டைக்குள் விழுத்திவிட்டு அடுத்ததைத் தட்ட முன்னர் முதலில் விழுந்தது எழுந்து நடந்து பிடித்திருக்கும் கையைக் கடிக்கப் பார்க்கிறது. ஓவ்வொன்றாகத் தட்டி ஏறிய லாம் என்றால் பல சிரட்டைகள் தேவைப்படும். சிரட்டை நல்ல ஏரிபொருள். ஏரிவாயு வெடிக்கும் காலத்தில் சிரட்டையை விரயம் செய்ய முடியாது.

அட்டைகள் எல்லாம் நிலத்தில் இருந்தாலா வது வேலை கொஞ்சம் எனிது. சிலர் நிலத்தில், சிலர் தண்ணீர்க்குழாய்க்கருகில் உள்ள தொட்டிக்குள், சிலர் சுவரில் ஏறியபடி சிலர் இறங்கியபடி... மிகச் சிலர் அவசரமாக ஓடியபடி... இன்னும் சிலர் கூரையில் கூரையில் இருப்பவரோ இருக்குமிடத்தில் இருப்பவர்.. அவர் கீழே இறங்கி வராமல் தொடவே முடியாது.

சிவப்பும் கறுப்புமாக அல்லது கறுப்புமஞ்சள் புள்ளியுமாக இருக்கும் இந்த விலங்கு சமையல் நடக்கும் போது கூரையில் இருந்து “தொப்” பென்று சமையல் பாத்திரத்தினுள் விழுமோ என்று சந்தேகப்பட்டபடி மேலே பார்த்தும் பார்த்துச் சமைக்கிறாள் இவர். மேலே உள்ளவர்களை அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் அது ஒரு நாளும் விபத்துக்குள்ளான தில்லை. கூரைதானே! குறைவில் இல்லை! மிகக் கவனமாக, மெது மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பெரும்பாலும் நகர்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறது.

எங்கே என்று இவளுக்குத் தெரிய வில்லை. அட்டையைப் பொறுத்தவரை இரை தேடியா? அல்லது இரை கொவிக்குத்தப்பியா?

வீட்டைச் சுற்றியுள்ள காணியில் காய்கறித் தோட்டம் வைத்திருக்கிறாள். அதைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஆடி வரும் தேன்களாகிய பிள்ளைகளிடம்! முத்தவன் பாபு இவள் சொல்லாமலே நீர் பாய்ச்சுதல், பசனை போடுதல், கணை பிடிங்குதல் போன்றவற்றைச் செய்வான். இது மழைக்காலம் நீர் பாய்ச்சும் நேரம் மிச்சம் அறுவடையில் சின்னவள் சிந்து சந்தோஷமாய் உதவுவாள்.

“வீட்டுக்கு வெளியிலை உள்ள இடங்கள் காணதெண்டு ஏன் அவை உள்ளள வரீனம்?”

அடுத்த ஒரு சந்திப்பில் புவனாவிடந்தான் கேட்டாள்.

“நல்ல மழையும் குறைஞ்ச வெப்பநிலையும் ஆருக்கும் இடைஞ்சல் தானே! வெளிலை சாப்பாடு கிடைப்பது கூடத்தான். எண்டாலும் தங்களைச் சாப்பிடக் கூடிய ஆக்களிட்டை இருந்து பாதுகாப்புத் தேடி உள்ளள வரலாம். நீ தங்களுக்கும் சேத்துத்தான் வீடு கட்டிறாய் என்று நம்பீனமோ ஒரு வேளை...?”

புவனா சிரித்தாள்.

“உன்னோடை இந்தக் கலகலப்பும் அறிவும் சேர்ந்த ஆளுமை எனக்கு எப்பவும் பிடிக்கும்...”

“நீ அண்டைக்கு இந்த அட்டையைப் பற்றிக் கேட்டாப்பிறகு நான் இன்னும் தேடித் தேடி வாசிச்சனான். அது சரக்கிற பாதுகாப்புத் திரவம் சில பேருக்கு, “ஓவ்வாயை” ஏற்படுத்துமாம். நல்ல காலம் உனக்கு அப்பிடி ஒண்டும் வரேல்லை.

“ஓவ்வாயை கடுமையா வாற ஆக்களுக்குக் கொரோனா வக்சீனும் பயம் என்ன...?”

“அதைப் பற்றித் தனிய ஒரு நாளைக்கு விரிவாக் கதைக்க வேணும்... டொக்ரடிட்டைக் கேட்க வேணும்”

“வேலை செய்யிற இடத்திலை உண்ணப் போலை ஒராள் இருக்கிறது பெரிய கொடையடியப்பா...”

இவள் வேலையில் இருந்து திரும்ப ஜந்தரை, ஆறு மணியாகும். அன்று பாபு கையடக்கத் தோலைபேசியும் “கும்” வகுப்புமாக இருந்தான். கெட்டிக்காரன் படிப்பில்! தேறிவிடுவான்.

சிந்து இவ்வருடம் “ஸ்கொலசிப்” எடுக்கிறாள். தைமாதம் சோதனை என்கிறார்கள். இனி “ஓமிக்ரோன்” என்ன செய்யிறது என்பதைப் பொறுத்தது! சிந்து சாயலில் அசல் தகப்பன்தான்!

வழக்கம் போல இவள் வேலையால் வரும் நேரம் பார்த்திருந்து ஓடி வந்து கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். “சமுக இடைவெளியை” அவளுடன் பேண முடியாது இன்று இவளைக் கண்டவுடன்,

“அம்மா அட்டைக்கு எத்தினை கால்?” என்று கேட்டாள்.

“என்?”

“வகுப்பிலை ரீச்சர் கேட்டவ! நான் ஆயிரம் எண்டு சொன்னன். பிழை எண்டவ”

“இங்கிலீசிலை அதுக்கு “மில்லி பீட்” எண்டு தான் பேர். “மில்லி” எண்டால் ஆயிரம் எண்ட அர்த்தத்தோடை தொடர்புபடுந்தான். ஆனாலும் உண்மையிலை ஆயிரம் கால் இருக்காது... அப்ப

சரியான விடை என்னவாம்?"

"பல எண்டு சொல்ல வேணுமாம்"

அத்துடன் உரையாடலை முடித்துக் கொண்ட சிந்து தாயிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு தன் விளையாட்டைத் தொடர ஓடி விட்டாள்.

இவள் கைகழுவி உடுப்புக் கழற்றி மாற்றித் தோய்த்துப் போட்டு விட்டு, கைப்பையை அகப்பட்ட இடத்தில் ஏறிந்து விட்டு மாலை தேந்ர், இரவுணவு இவற்றின் தயாரிப்புக்காகக் குசினிக்குள் நுழைந்தால் போகும் வழியிலேயே ஒன்று படுத்துச் சுத்தியாக்கிரகம் செய்கிறது! தேங்காய் உடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அதன் அருகில் சென்றால் தேங்காய்க்கு மேலே ஒன்று அசையாமல் இருக்கிறது. சட்டிகளைக் கழுவலாம் என்று இரும்பு மென்வலையைத் தூக்கினால் அதற்குள் இருந்த ஒன்று தலையை அங்கே திருப்பி; பின் இங்கே திருப்பி எந்தப் பக்கம் நகர்வது என்று முடிவெடுக்காமல் தினறுகிறது. ஏனாக இருக்கும்? புவனாதான் கதி!

அடுத்த நாள் கேட்டாள்!

"மனச்சோர்வா இருக்கும். ஒண்டும் செய்யாமல் இருக்கிறது முடிவெடுக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுறது..." அவள் திரும்பவும் சிரித்தாள்.

"உனக்கு எல்லாம் பகிடி. நான் சீரியஸாகத்தான் கேட்டனான்..."

"சிலது தொட்டவுடனை சுருங்கிவிடும். உடம்பை வளைச்சு வட்டமாயிடும் சிலது கொஞ்சம் நின்டு பிடிக்கும். தனியாள்... சொறி... தனியட்டை வேறுபாடுதான்..." இப்போது புவனாவின் முகம் கரிசனையுடன்!

"ஏன் சுருங்குது?"

"சுருங்கேக்கை மென்மையான பகுதியள் உட் பக்கம் வந்திடும். வலிமையான புறவன்கூடு முதுகு வெளிப்பக்கம் இருக்கும். பாதுகாப்பான ஏற்பாடு தான்"

"அட்டைக்கு எத்தினை காலெண்டு மகள் சிந்து நேற்றுக் கேட்டாள். எனக்குத் தெரியேல்லை. பெற்றார் நல்லாப் படிச்சிருக்கோணும்.

பிள்ளையளின்றை ஒவ்வொரு சின்னஞ் சின்னச் சந்தேகத்துக்கும் விடை சரியாய் சொல்லத் தெரிய வேணும். என்ன செய்யிறது? பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பம்! இப்பவாவது படிக்கலாமென்டால்... நேரம் எங்கை..." இவள் அலுத்துக் கொண்டாள்.

"எங்கடை நாட்டிலை நூறுக்கு மேற்பட்ட அட்டை இனங்கள் இருக்கு. அதிலை பெரும் பாலானது இந்த நாட்டுக்கே தனித்துவமானது. அப்ப காலின்றை எண்ணிக்கையும் மாறும் எண்டாலும் ஆகப்பெரிய இனத்திலை சுமார் எழுநூறு கால் இருக்கலாம். நீ சொல்லுற குசட்டையிலை ஒரு நாப்பது ஐம்பது கால் இருக்குமென்டு நினைக்கிறன்..." அட்டை நடக்கேக்கை கால் அசையிறது வடிவு. ஒரு அலை அசையிற மாதிரி..."

"எங்கடை வீட்டிலை அதிகமா வாற மற்றவர் சரக்கட்டை. கறுப்பு நிறத்திலை மஞ்சள் புள்ளியோடை இன்னும் சின்னன். அப்ப காலும் இன்னும் குறைவா இருக்கும்..."

அன்று வீட்டுக்குப் போகும் போது அட்டையின் கால்களை எண்ணிப் பார்க்கும் ஆசையுடன்

இவள் போனாள். இப்போது அருவருப்புக்குப் பதிலாக கொஞ்சம் ஆர்வம் ஏற்பட்டிருந்தது. என்னுவது எப்படி?

"எல்லாரையும் பிடிச்சு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் போட்டு, ஓராளைத் தனிமைப்படுத்தி, தலைகீழாய் புரட்டி நகரவிடாமல் ஒரு தடியாலை அமத்திக் கொண்டு என்ன வேணும்!..."

"சீ... சீ... அது பாவம். தாவரக் கழிவு சாப்பிட்டு வாழிற வாயில்லாப்பூச்சி. இந்தப் பூமிக்கு வலு நேர காலத்தோடை வந்த ஒரு விலங்கு. எங்களுக்கு முதல் வந்த பூர்வீகக் குடி. எல்லாக் கண்டத்திலையும் வாழிற ஒரு சீவன். நான் என்ன அரசியல் வாதியே அதைப் போட்டு அப்பிடி உலுப்ப...?"

"மகளைக் கேப்பம்"

இது இவள் மனதுக்குள்ளான உரையாடல். மகள் சொன்னாள்.

"அம்மா, அண்ணா வைச்சிருக்கிற நவீன தொலை பேசியிலை அட்டையைப் படம் எடுத்துப் போட்டு அதைப் பெருப்பிச்சுப் பாத்துக் கொண்டு என்னலாம்"

"சரிதான்" இது இவள் வெளியே சொன்னது. "புதிய தலைமுறையின்றை தொழில் நுட்ப அறிவு சிறப்புத் தான்..." இது இவள் உள்ளே சொல்லிக் கொண்டது.

இவள் உடனே போய்ப் பாபுவின் தொலை பேசியைப் பிடுங்கி வந்தாள். அவன் பின்னால் வந்தான்.

"என் அம்மா?"

"சிந்து அட்டையின்றை கால் எண்ணப் போறாளாம்...." தன் தேவையைச் சிறு பிள்ளை சிந்து மீதேற்றினாள்.

மூவரும் சேர்ந்து ஒரு குசட்டைக்கு அருகில் போயினர்.

"இந்து... அது நடக்கேக்கை காலைப் பார். ஒரு ஒலி அலை இப்பிடித்தான் அசையும்..." தான் தேடிய அறிவில் இவளுக்கு மகிழ்வு.

அந்தக் தனி அட்டையை ஒரு பழைய தகரப் பேணியால் மூடி வைத்துக் கொண்டு வீட்டில் இருந்த ஏனைய அட்டைகளானைத்தையும் தும்புத்தடியால் தட்டி விழுத்திக் கூட்டி வெளியேற்றினார்கள். பேணி திறந்து படம் எடுத்தார்கள். பெரிதாக்கினார்கள். எண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

"எண்ண எண்ணப் பிழைக்குது..." இவள்!

"படத்திலை மற்றப் பக்கத்துக் கால்கள் தெரியேல்லை"

தனது தோல்விக்கு விளக்கம் சொன்னாள்.

"அது கால் இல்லையம்மா. தூக்கங்கள். அதுக்கு ஒரு உடல் துண்டத்திலை இரண்டு தூக்கம்..."

க.பொ.த.சாதாரணதரம் படிக்கும் பாபு

இவளைத் திருத்தினான். தானும் எண்ணித் தோற்றான்.

கேள்வி சிந்துவடையதாயினும் அவன் எண்ண வில்லை. முயலவும் இல்லை. பெண் பிள்ளை என்று நிமிஷம் நிமிஷமாய்க் கட்டிக் காத்து இவள் வளர்க்கும் உயிர்... இறுதியில் ஒரு குறிப்புச் சொன்னாள்.

"அப்பா இருந்திருந்தால் சரியா எண்ணியிருப்பார். அது நடந்து போகும் போதே எண்ணியிருப்பார்.."

இவளுக்கிருப்பது அகவன் கூடு.

ஆயினும் இவள் திடீரெனச் சுருண்டாள்.

பகல்கள் போய் இரவுகள் வந்தன. இரவுகள் பறந்து பகல்களாயின. அட்டைகள் இன்னும் அதிகரித்துச் சென்றன.

வதையுற்ற ஆண்மாவின் குரல் சில்வியா ப்ளாத் கவிஞருகள்

■ கெகிறாவ ஸீலைஹா

விக்டோரியா ஹாகாஸ் என்ற பெயரிலும் அறியப்பட்டிருந்த சில்வியா ப்ளாத் அமெரிக்காவின் அற்புதமான எழுத்து ஆளுமை. கவிஞருயாக, நாவலா சிரியையாக, சிறுக்கை எழுத்தாளராகப் பரிமளித்தவர். அமெரிக்காவின் பொஸ்டன் பிரதேசத்தே 1932, ஒக்டோபர் 27இல் பிறந்தார். அதிகமான அவரது மனத் துயரங்கள், இடர்கள், உளக்கிடக்கைகள், முரண் பாடுகள், துரோகங்கள் எல்லாம் ஒப்புதல் வாக்குமூலக் கவிஞருகளாக வெளிப்பட்டன. தனதான சுயத்தை, இல்லப்பணியில் தன் வகிபாகத்தை, ஆண்களின் பொறியில் அகப்பட நேர்ந்த வலியை, உளவியல் பாதிப்புகளை அதிகம் அவை பேசின. 1962இல் தன் முப்பதாம் வயதில் தற்கொலை செய்து வாழ்வை முடித்துக்கொள்கிறார் சில்வியா.

சில்வியா ப்ளாத் எழுதிய Daddy, Ariel, Lady Lazarus, The Colossus போன்ற கவிஞருகளில் அவர் பயன்படுத்திய படிமங்கள் குறித்து பேச வேண்டும் என்று பிரியம் கொள்கிறேன். அவரது கவிஞருகள் அவருக்குள் இருந்து வதைத்த உள்ளத்தின் ஆழமான மனோ வலியை நாம் வாசிக்க முன்வைத்தன.

அவரது “தந்தை” கவிஞரை, 1961இல் அவர் இறக்க ஒரு வருடத்துக்கு முன் எழுதப்பட்டது. தந்தை போல தனக்குள் வளரும் ஒரு பெரும் மரம் எவ்வாறெல்லாம் துயரத்தை, உணர்வுகளைத் தூண்டியது என்று விபரிக்கிறார் அவர். தனக்குப் பொருந்தாத “சப்பாத்துகள்” அனிந்தபோது அவை கால்களுக்குத் தந்த வருத்தத்தை, தந்தை மற்றும் அவரது கணவர்

தந்த வலிகளுக்கும், மூச்சுத் திணறலுக்கும் ஒப்பீடு செய்து பேசுகிறது அவர் கவிஞர்.

தந்தை ஓட்டோ, ஜேர்மனியைச் சேர்ந்த ஒரு நாசி. பிடிவாதமும் போர்க்குணமும் கொண்டவர். உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள மறுப்பவராக அவர், மூதன் மீது வதைகள் தினித்த எல்லா ஜேர்மனியனையும் போல சில்வியா பிளாத்தின் கண்களுக்கு அன்பற்ற வராகத் தெரிந்தார். தன்னை ஒரு மகளாக அன்றி, இயந்திரத்தைப்போலப் பார்க்கும் கருணையற்ற கண்கள் அவருக்கு இருந்ததைச் சொல்கிறார். பேய்போல அழிவை நோக்கி இட்டுச் செல்லும் ஆண்மா இருந்தது அவரிடம் என்று காண்கிறார், சில்வியா ப்ளாத். எதிராகக் குரலெழுப்ப முடியாத நாதியற்ற மகளாக தான் இருந்தமை பற்றி அவர் அழுகிறார். ஒரு நல்ல தந்தை பற்றிய நிறைவுறாத் தேடலின் முடிவில் கணவர் டெட் ஹியுக்ஸைம் பெருமுச்சகளால் நிரம்பிய வாழ்வு வெளியைத் தந்ததாக ஏமாற்றமடைந்திருந்தார் சில்வியா.

எட்டு வயது நிரம்பியிராத் சிறுமியாய், தன் தந்தையை அப்போது சில்வியா ப்ளாத்தால் முற்றிலும் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தது. பின்னாட்களில் கவிஞருகளைக் கையில் எடுத்தவராக, தன் தந்தையைப் போலவே தன்னை வதைத்த கணவனையும் அவர் மிக ஒரு உறுதியான பெண்ணாக சமூகத்தின் கண் கொணர்ந்தார். வாழ்வின் வித்தியாசமான பல விடயங்களை, உணர்வுகளைக் கலந்து அவர் தன் கவிஞருகளில் மிகவுமே பேசினார். ஹிட்லரின் வதை முகாம்களில் அவரது கட்டளைக் கிணங்கி, மூதர் கள் புகை

ழுட்டப்பட்டபோது அனுபவித்த வலியின், வேதனையின் தடு பற்றிய உதறவில் நிரம்பிக் கிடக்கிறது பளாத்தின் வரிகள். அன்பும் வெறுப்புமான மானுட உறவின் அடையாளமாக முரண்நகை மனோநிலையை அற்புதமான உவமைகளைக் கையாண்டு அவர் சொன்னார்.

அவரது “தந்தை” கவிதை, அவரது தந்தையைப் பற்றி மட்டுமே பேசவில்லை. சில்லியா பளாத் தன் கணவர் டெட் ஹியூக்ஸூடன் அனுபவித்த பதற்றமான ஜீவிதம் பற்றிய பதிவுமாய் ஆகிறது. தந்தை கையளித்த பேய் உருவத்தை தன் கணவரும் அப்படியே பெற்று தனக்குக் காட்டியதை அவர் சொல்லி வைக்கிறார். தன் செந்திற இதயத்தைப் பிளந்து ஜீவிதம் மீதிலும், நேசத்தின் பேரிலும் தான் வைத்திருந்த அபரிமிதமான நம்பிக்கையைக் கொன்று தன் இரத்தத்தை உறிஞ்சிய காட்டேரிப் பேயென் அவர் கணவனையும் காண நேர்ந்தது. இருவரும் ஒரு சமாந்தரப்புள்ளியில் இணைகிறார்கள், துனியும் வித்தியாசமின்றி. முன்னவர் நேசத்தை மறுத்தவராகக் காணும் சில்லியா பளாத், பின்னவர் ஏமாற்றுத் தனக்களின் மொத்த உருவமாக காட்சியில் விரிவதைச் சொல்லுகிறார்.

“மரணித்தல் ஒரு கலை, மற்ற அனைத்தையும் போலவே நான் அதை மிகச் சிறப்பாகச் செய்கிறேன். ஆதலால், அதை நான் விரும்பிச் செய்கிறேன், நான் ஒரு நரகத்தை உருவாக்குவது போல. ஆதலால், விரும்பிச் செய்கிறேன் நடப்பு வாழ்வில் வாழுவது போலவே. மனிதர் என்னப்பற்றி எது நினைக்கிறீர்கள்..? எனக்கான அழைப்பை செவி மடுக்கிறேன். அதிர்ச்சியில் உறைய வைக்கிறாற் போல அசிங்கமாய், குருமாய், கேவலமாய், மனிதர்கள் வெளிப்படும்போது எல்லாமே அர்த்த மற்றதாகிக் காட்சிப்பிழை காட்டுமே... அப்போதெல்லாம் ஜீவிதம் தனிமையை மிகவுமே நிறைத்துக் கிடக்கிறது.” என்று எழுதியவர் கவிஞர் சில்லியா பிளாத். தனிமை, புறக்கணிப்பு, மனப்பிறழ்வு, ஆன் உலகச் சீண்டல் ஆகியவை அவரைத் தற்கொலையின்பால் ஈர்த்தது. எனினும் மரணத்துக்கான ஆயத்தங்கள் செய்தபடி வாழ்ந்ததன் காரணமாக உருவான அவரது கவிதைகளின் வாயிலாக, இன்றுவரை அவர் மரணத்தையே வென்று வாழ்கிறார்.

“ஊமைக் காயம்” கவிதையில், “மயங்கிய கருஞ்சிவப்பு நிறம் பாய்கிறது அவ்விடத்தில் உடலின் மற்ற பகுதியேல்லாம் வெளுத்துவிட்டது

என்றும், முத்தின் வண்ணம் பாறையின் பள்ளத்தில் பித்துப் பிடித்தது போல் உறிஞ்சும் ஒரு குழியே மொத்தக் கடவின் கழல் மையம்” என்றெழுதும் சில்லியா பளாத், “ஒரு சயின் அளவில் அழிவுச் சின்னம் சுவரில் ஊர்ந்து ஊர்ந்து இறங்குகிறது. இதயம் மூடிக்கொள்கிறது. கடல் வழுக்குண்டு பின்னே செல் கிறது. கண்ணாடிகளைத் திரைகள் மூடியுள்ளன.” என்று மரணத்தின் வாஞ்சையை, வாழ்வின் ஏமாற்றுத் தைச் சொல்லுகிறார்.

திருமண வாழ்வில் ஆரம்ப கட்டங்கள் அழுகுற இருந்தன சில்லியாவுக்கு. பின்னர், இரு குழந்தைகளையும் தன்னந்தனியே வளர்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. “முயல் பிடிப்பவன்” கவிதையில், வரும் ஆணாய், முயல்பிடிப்பவனாய் அவரது கணவனை சித்திரிக்கிறார். போலவே, “மிருகக்காட்சிசாலை வைத் திருப்பவனின் மனைவி” கவிதையில், மனைவியை தனக் கேற்றவாறு வளர்த்து, தன் இச்சைக்கு கணவனின் காலடியில் விழுந்து கிடக்கச் செய்பவனாய், கேவலமாய் சொல்லி வைக்கிறார். டெட் தந்த காயம் அப்படி அவருக்கு.

இந்த அலைக் கழிவின் மத்தியில் குழந்தை பிறந்து தாயின் கவனத்தைக் கோரி நிற்பதைக் கண்டு அந்த மனநிலையை அவர் விபரித்து, “காலைப் பொழுதின் பாடல்” கவிதையில் பதிவு செய்கிறார். எழுதுதல் பெரிய ஆர்வம் தரும் விடயமாகயிருந்தது சில்லியா வக்கு. “பெரிய தடித்த தங்கக் கைக் கடிகாரம்” போல பிள்ளையை உயமித்து எழுதுகிறார். பிள்ளைகளைத்துக்கொண்ட தன் பேராவலை திசைதிருப்பி தாயாய் தன்னைக் கவனித்துக் கொள்ளச் செய்யும் கடிகாரம் போல இயங்கிற்று என்கிறார். அடிமனசில் கிடந்த, தந்தை தந்த வேதனையை மறக்க, அவர் எழுத்தின்பால் சற்று விருப்பங்கள் உடையவரானார். “நிலா” கவிதையானது, அவரது தாயை விரிக்கிறது கண்முன்னே.

காதலின் அடையாளமாய்த்

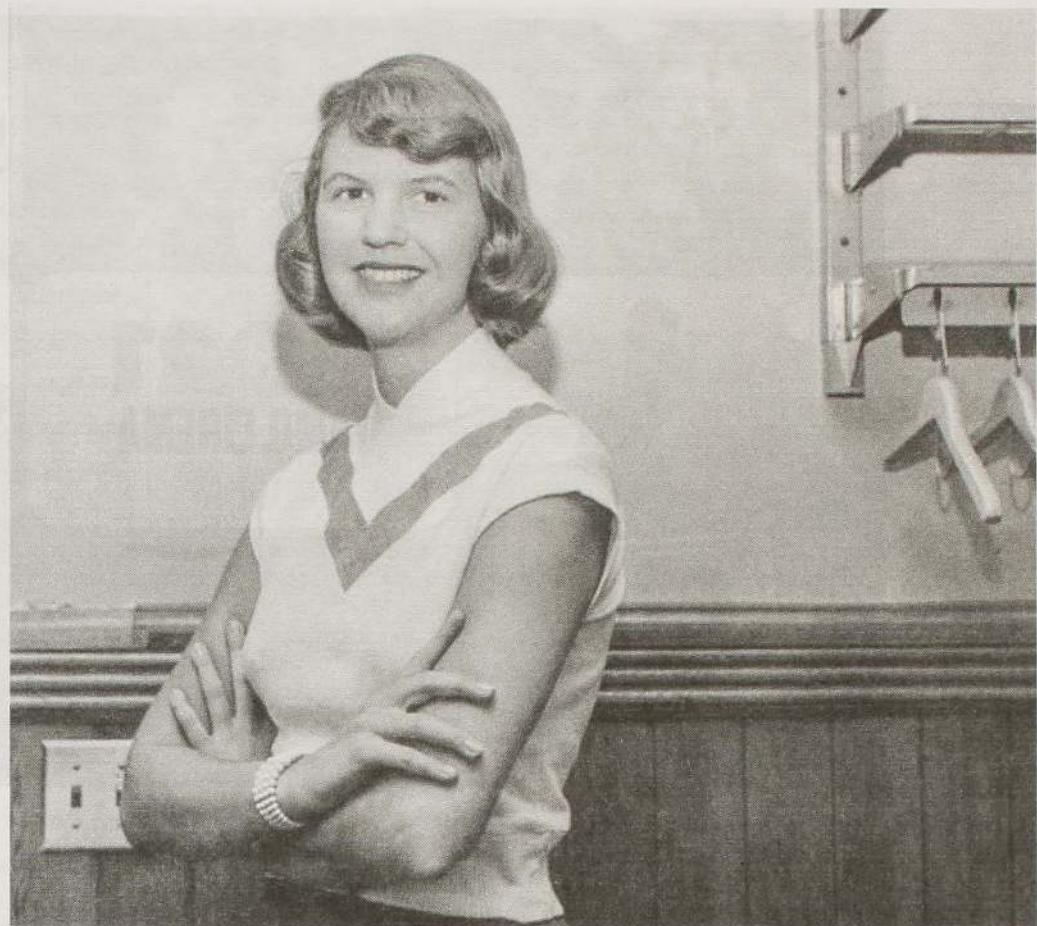
திகழும் நிலா இருட்டோடும் சம்பந்தப்படுகிறது. “இழுவில்பு”

எம் கண் களை ஈரப் படுத்தும். மனதை கனதிப்படுத்தும். “கடவுளே, ஜீவிதம் தனிமையை என்னமாய்நிறைத்துக் கிடக்கிறது..! ஆழ் உறக் கத் துள் நம் மை கொண்டுபோய் ஆழ்த்தும் தூக்க மாத்திரைகளாகட்டும், காரணமே யில்லாத கொண்டாட்டங்கள், ஒன் றுகூல் கள், சந்திப்புகள் அவற்றினுடே ஒலிக் கும் மனங்கவர் இசையாகட்டும், நாம் அனைவரும் அனிந்திருக்கிற பொய் பூண்ட புன்னகை முகங்கள் ஆகட்டும், உங்கள் ஆன்மாவையே கொண்டுபோய் கொட்டத்தக்க நேசம் என்று கருதி நீங்கள் மிகவும் ஆராதித்தவர், உங்களை அவரது “The Bell Jar” நாவலில் இப்படி எழுதும் அவர் தன் வாழ்வை முப்பது வயதுக்குள் முடித்துக் கொள்ள இது மாதிரியான துரோகங்கள் தந்த பதகளிப்பே காரணம் என நேர்மை யுடன் ஒத்துக்கொள்கிறார்.

மேலும் அவர் எழுதுகிறார், “மரணம் அழகானது. மென்மையான கபில நிறப் பூமியின் மீதில் தத்தமது தலைகளைச் சுற்றிப் புல் வெளிகள் தலையாட்ட, மௌனத்தையே எங்கும் செவி மடுத் தபடி நாளை இன்றி நேற்றுக்கும் இன்றி, காலம் மறந்து, வாழ்வை மன்னித்து, சமாதானத் தில் உறைந்து கிடத்தல் அழகேயானது....”

சுற்றியிருந்தோரால் மிகவுமே தான் நேசிக்கப்பட்டதை உணர்ந்திருந்தார் சில்வியா பிளாத். அற் புதமான கலையாளுமை கொண்டிருந்தார் அவர் சிறுவயதி லிருந்தே. ஒரு கவிஞருயாய், நாவலாசிரியையாய் வலம் வந்தார். ஸ்மித் கல்லூரியில் கற்றார். தன் வாழ்வை ஒரு மரத்தோடு ஒப்பிடு செய்கிறார் ஒரு கவிதையிலே இப்படி,

“என் கனவு ஒரு விருட்சத்தை எனக்குக் காட்டுகிறது. அது என் வாழ்க்கை எனும் விருட்சம். ஒரு கிளை என் மனமகனாய்

வரப்போகும் ஆண்

அதன் இலைகளே என் பிள்ளைகள்

மற்றோரு கிளை என் எழுத்து வாழ்க்கை.

அதன் ஒவ்வொரு இலையும் என் கவிதைகளாம்

இன்னுமொரு கிளை என் ஒளிமிகும் கல்வி.

ஆறு அமர சாவகாசமாய்

நான் தெரிய முயற்சிக்கிறேன்

எனினும் இலைகளோ பழுப்பாகி உதிர்கின்றன

மரம் வெறுமையாகிறவரை...”

“இறத்தல் ஒரு கலை. மற்றெல்லாமும் போலவே..” என்று அடிக்கடி சொல்லி வந்தார் சில்வியா.

“நான் என் கண்களை மூடுகிறேன்

முழு உலகும் இறந்து விழுகிறது.

நான் கண்களைத் திறக்கின்றேன்

அவையனைத்தும் மறுபடி ஜனனிக்கின்றன...”

“மனதை விட்டு வெளியேறிப்போக ஒரு வழியில்லையா..?” தன்னையே கேட்கிறார் சில்வியா. சில்வியா தன் இறுதிப்பயணத்தைத் தீர்மானிக்கிறார். பக்கத்தறையில் படுக்கவைத்திருக்கிற குழந்தைகள் இருவருக்கும் துளியும் போகாதபடி ஈரச்சாக்குகளால் தன் அறையை இறுகப் பூட்டிக்கொண்டு வாயு அடுப்பின் மீது தன் தலையைக் கிடத்தி காபன் மொனோ ஒக்லைட்டை சுவாசித்துக் கொண்டே மரணத்தை தழுவிக் கொள்கிறார் சில்வியாப்ளாத்.

“நான் கடவுளோடு பேசுகிறேன் ஆனால் ஆகாயமோ வெறுமையாய்க் கிடக்கிறது....” சில்வியாவின் வரிகள் மனதைப் பிழிகின்றன.

இறுதியாய் அயல் வீட்டுக்காரரிடம் சில்வியா ப்ளாத் “காலையில் எத்தனை மணிக்கு வேலைக்குப் போவீர்கள்...?” என்று கேட்டதையும், அந்த அயல்வீட்டுக்காரருக்கு அவர் எழுதி வைத்துப்போன ஒரு தொலைபேசி என்னுடனான “Call Dr.Horder” என்ற துண்டுக் காகிதமும் வாழுவதற்கான கனவொன்றும் இறுதிக்கட்ட தற்கொலைக்கான பறத்தல் போதிலும் சில்வியாவுக்குள் இருந்திருக்குமா என்கிற கேள்வியை உள்ளவரை சுமந்திருக்கும் உலகு.

தமிழ் சினிமா 2021 ஒரு பார்வை

“எந்தவொரு இன்பந்தரும் பழக்கத்தினையும் மனிதன் பழகிவிட்டால் இலகுவில் கைவிடுவது கடினம்” என்று உளவியல் அறிஞரான சிக்மன்ட் ப்ராய்ட் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் சினிமா அதிகளவிலே குப்பைகளை உற்பத்தி செய்வதை உணர்ந்த பின்னரும், அவற்றை எல்லாம் பார்த்து எங்கேனும் ஓரிரு குன்றி மணிகளாவது அகப்படாதா? எனத் தேடுகின்ற கெட்ட பழக்கத்தினை இன்றுவரை என்னாற் கைவிட முடியவில்லை. நல்ல திரைப்படமொன்று பார்வைக்குக் கிட்டும் போது உள்ளம் உச்சமான கொண்டாட்டத்திலே தினைக்கிறது. எனினும் அத்தகைய வாய்ப்பு அறிதாகவே தான் அமைகின்றது. கடந்த ஆண்டோடு ஒப்பிடுகையில் கொரோனா வைரஸின் பாதிப்பு இருந்தபோதும், அதிகளவான திரைப்படங்கள் இவ்வாண்டு வெளியாகியுள்ளன. அவற்றிலே சில திரைப்படங்கள் கனக்குவிப்புக்கு உரியனவாகவும், ஓரிரு திரைப்படங்கள் தரமான வகையிலும் அமைந்துள்ளன.

இவ்வருடமும் அதிகளவிலான குப்பைகளை இனங்காணமுடிகிறது. அவற்றிலே சில விரைவில் மக்காத குப்பைகளாகவும், பல மக்கிவிடுகின்ற குப்பைகளாகவும் கருத்தக்கக்கன. அண்ணாத்த, மாஸ்டர், பூமி, டாக்டர் போன்றன தொலைக்காட்சிகளில் மீள மீள ஓளிபரப்பாகும் வணிக அந்தஸ்தினால் மக்காத குப்பைகளாக இனங்காணத்தக்கவை. ஈஸ்வரன், கோடியில் ஒருவன், ருத்ர தாண்டவம், திட்டம் இரண்டு, உடன் பிறப்பு, முகிழ், டிக்கிலோனா, துக்களக் தர்பார், லாபம், அனபெல் சேதுபதி, சங்கத்தமிழன், கபதாரி, புலிக்குத்திப் பாண்டி, பாரிஸ் ஜெயராஜ், ப்ரண்டிப், களத்தில் சந்திப்போம், சல்தான் ஐகமே தந்திரம், பேய்மாமா, ஒ மணப்பெண்ணே, நடுவன், ஜெயில், சிவகுமாரின் சபதம், தள்ளிப் போகதோ, ரோக்கி சபாபதி, பொன் மாணிக்கவேல், அரண்மனை 3, முருங்கைக்காய் சிப்ஸ் என்பன விரைவில் மக்கிவிடும் குப்பைகளாகவே அமைகின்றன. நல்ல நடிகராக வெளிப்பட்ட விஜய்சேதுபதி இவ்வருடம் திரைச்சுவைஞர்களை வெறுப்பேற்றியுள்ளார். ஓரளவுக்கேனும் இதுவரை கலகலப்பூட்டிய நடிகர் சந்தானம் சகிப்புத்தன்மையின் எல்லைக்கே அழைத்துச் சென்றார்.

தலைவி, மாறா, மாடத்தி, லிப்ட், இராமே ஆண்டாலும் இராவணன் ஆண்டாலும் முதலான படங்கள் கவனத்தோடு எடுக்கப்பட்டிருப்பின் தரமான படங்களாக வெளி வந்திருக்கும். எனினும் அத்திரைப்படங்களின் இயக்குநர்கள் அதற்குத் தயாராக

இ.சு.முரளிதரன்

ஜீவந்தி

இருந்திருக்கவில்லை. ஆண்டி இன்டியன், மண்டோலா, கமலி நடுக்காவேரி, கர்னன், என்னங்க சார் உங்க சட்டம், மாநாடு, வினோதய சித்தம், மேதகு, ரெட்டர், Filter Gold ஆகிய படங்கள் ஓரளவு கவனக்குவிப்பினைப் பெற்றன. தமிழ் வனிக சினிமா முயற்சிகளை கேலியாக விமர்சிக்கும் “புளு சோட்” மாறன் இயக்கி “ஆண்டி இன்டியன்” சமூக சிந்தனை, கூர்மையான வசனங்கள் ஒளிப்பதிவு என்பவற்றால் உயர் பெறுமானத்தைத் தக்க வைத்தாலும் இசை, சினிமா மொழி எனப் பல்வேறு பலவீனங்களோடும் அமைந்திருந்தது. தமிழக அரசியலை அங்கதமாகக் கிய “மண்டோலா” பலதரப்பினரையும் வெகுவாகப் கவர்ந்தது. சமூகப் பிரச்சினையினைத் துணிவாகப் பேசியதோடு தீர்வினையும் முன் வைத்த “என்னங்க சார் உங்க சட்டம்” அபத்தமயான சில காட்சிகளை நீக்கியிருப்பின் மேலும் கவனக்குவிப்பினைப் பெற்றிருக்கும். சமூப்போரின் முகிழ்நிலைக் காலத்தின் ஆவணமாக “மேதகு” அமைந்திருந்தது. இதுவரையும் ஈழப் போரை மைய நிரோட்டமாகவும் உப நிரோட்டமாகவும் வெளிப்படுத்திய திரைப்படங்களிலிருந்து விலகி புரட்சிக்கான ஆதிச்சுட்டினை உணரவைத்தது.

நாட்டாரியல், குறியீடுகள் எனப் பன்முக நுட்பங்களால் “கர்னன்” தனித்த அடையாளத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டது. மாறுபட்ட அனுபவ வெளிகளைத் தந்த படங்களாக “வினோதய சித்தம்” Filter gold என்பன காணப்பட்டன. “வினோதய சித்தம்” திரைப்படத்தில் தமிழ் இராமையாவின் ஆற்றுகை அற்புதமாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. திருநங்கைகளின் வாழ்வியலை நடுவனாகக் கொண்ட Filter Gold குறைந்த முதலீட்டில் உருவான நிறைவான படமாகும். திருநங்கைகளின் ஜீவிதத்தை துணிச்சலோடு பேச முனைந்துள்ளது. மாநாடு வனிக சினிமாவாக இருப்பினும் Time loop என்ற பெளதிகவியற் கோட்பாட்டினை எனிய வகையிலே வெளிப்படுத்திக் கவனக் குறிப்பினைப் பெற்றது. காவல் துறையினரின் அதிகாரம் அடுத்தடுத்த படிநிலைகளில் உள்ளவர்கள் மீதும் சராசரிப் பொதுமக்கள் மிதும் எவ்வகை வன்மங்களைக் கட்டவிழ்க்க வல்லது என்பதை “ரெட்டர்” அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

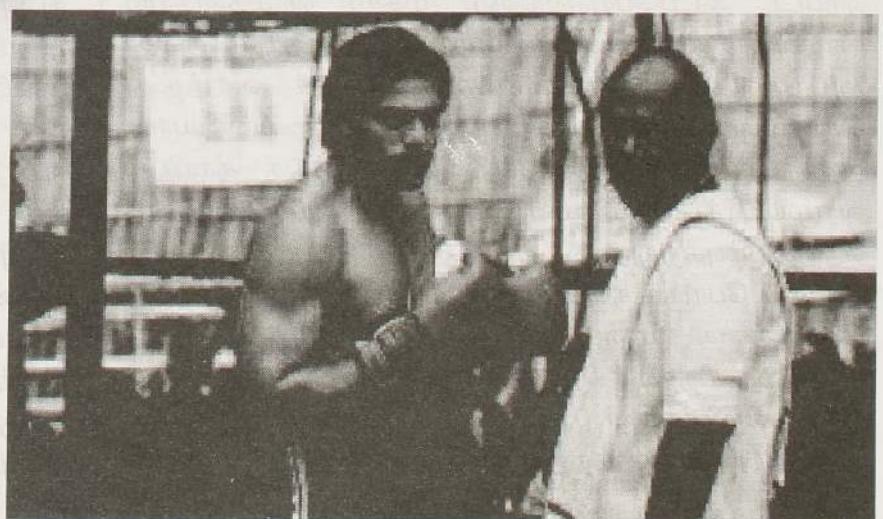
ஜெய்பீம், சார்பாட்டா பரம்பரை ஆகிய இரு திரைப்படமங்களும் இந்த ஆண்டின் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன. பன்முகப் பாத்திரங்களை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி சார்பாட்டா பரம்பரை கவனத்தைப் பெற்றது. நடிகர் பகுப்தி தனித்துவமான ஆற்றுகையினை

வெளிப்படுத்தினார். “டான் சிங் ரோல்” என்ற பாத்திரம் வெகுமக்களை அதிகமாக ஈர்த்தது. நிஜத்தின் திரைவடிவமாக ஜெய்பீம் அமைந்திருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவும் பல்வேறு சமூக அநீதிகளை இனங்காட்டுவதாகவும் அமைந்து பன்முகப் பாராட்டினைப் பெற்றது. இவ்விரு திரைப்படங்களிலும் சினிமா மொழி மீந்யமான பண்போடு காணப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்திலிருந்து “புத்திகெட்டமனிதர் எல்லாம்”

என்ற வனிக சினிமாவும் வெளிவந்தது. இசை, முகிழ் திறப்புப்பாடல், ஓரிரு முடிச்சவிழப்பு, மொழியாடல் என்பன ஓரளவு சிறப்பாக அமைந்தன. தர்க்க மீறலும், நடப்பியலுக்குப் பொருந்தாத காட்சிகளும் இயல்பற்ற ஆற்றுகையும் மலிந்திருந்தன. எங்கட சினிமாவுக்கான வனிகக் கதவினை மெலிதாகத் திறந்தமைக்குப் பாராட்டுகள். ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கும் போது கடந்த வருடம் போலல்லாமல் ஓரளவேனும் கனதியான முயற்சிகள் நிகழ்ந்த ஆண்டாகவே அமைகின்றது.

வலி சுமந்த படைப்புகள் தாட்சாயணியின் “ராணியம்மா” சிறுக்கைத்தொகுப்பை முன்வைத்து

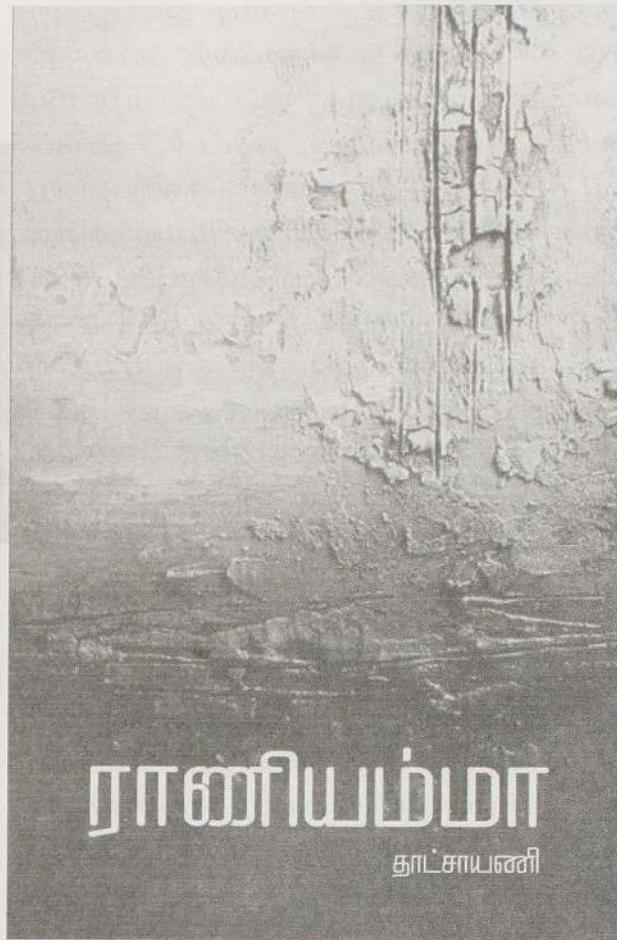
■ த.கலாமணி

தாட்சாயணி எனும் எழுத்தாளினிக்கு அறிமுகம் அவசியமில்லை. இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டவர் இவர். “ராணியம்மா” எனும் இச்சிறுக்கைத்தொகுதி இவரின் ஆறாவது சிறுக்கை நால்.

பொதுவாகவே, தாட்சாயணியின் சிறுக்கை களில் பெண்ணியச் சிந்தனைகளும் பெண்மையின் உணர்வுகளும் மேலோங்கி வெளிப்படும். இந்நாலிலும் கூட அது சாத்தியமாகி யுள்ளது. உணர்வுச் சமிப்புகளின் விபரிப்பினாடாக மனித மனம் படும் துயரங்களையும் பதைப்புகளையும் இச்சிறுக்கைத்தொகையில் தாட்சாயணி படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். போரும் ஆழிப்பேரலையும் மனித வாழ்வில் ஏற்படுத்திய அவலங்களும் காதலின் பிரிவு தரும் வேதனையும் பெண்மையின் ஏக்கமும் இச்சிறுக்கைத்தொகையில் கருப் பொருள்களாகியுள்ளன. இத்தொகுப்பிலுள்ள பதினாறு சிறுக்கை களுமே “இன்றைய மனித வாழ்வின் அவலம்” என்றாலும் ஒன்றையொன்று சந்திப்பனவாயும் ஒன்றோடொன்று ஒத்தோடுவன வாயும் இசைந் திருப்பது இச்சிறுக்கைத்தொகுப்பின் சிறப்பம்சமாகும்.

இத்தொகுப்பில் போருக்குப் பின்பான வலி சுமந்தவாழ்வின் அவலங்களை சிறு காட்சித் துண்டங்களாக “ராணியம்மா”, “மழை விட்டும் தூவானம்”, “துன்யம்”, “உனக்கு மட்டும் தானா” எனும் தலைப்புகளிலான நான்கு சிறுக்கைகளும் சித்திரிக்கின்றன. இச்சிறுக்கைத் தொகுதிக்கான பெயரைக் கொண்ட ராணியம்மா எனும் சிறுக்கை யுத்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகளும் முகாம் வாழ்க்கையும் வாழ்வின் திசையையே மாற்றியிருப்பதையும் தனது அப்பாவின் இரண்டாந்தாரத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண் தனது சிற்றன்னையான ராணியம்மாவைத் தனியே விட்டு விட்டுத் தாயிடம் வரமுடியாது படும் மன உளச்சலையும் அழகாக எடுத்தியம்புகிறது.

போருக்குப்பின்பான மற்றுமொரு வாழ்வுக் கோலத்தை “மழை விட்டும் தூவானம்...” எனும் சிறுக்கை சித்திரிக்கிறது. போரில் பெற்றோரை இழந்த இரு சிறுவர்கள் அம்மாம்மாவுடன் ஒருவரும் அப்பப்பாவுடன் மற்றவரும் என வாழ வேண்டிய

ராணியம்மா

தாட்சாயணி

நிரப்பந்தத்தையும் ஒன்றாக வாழ்ந்து குதாகலிக்க வேண்டிய அண்ணனும் தம்பியும் ஒன்று சேரமுடியாத அவலத்தையும் இச்சிறுக்கை முன்வைக்கிறது.

போரின் போது வீடுகளைத் துறந்து இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பி வரலாம் என்ற நிலையில் மீண்டும் தமது வீடுகளுக்கு வந்து பயத்துடனும் பதைப்புடனும் வாழும் காட்சியை “துன்யம்” எனும் கதையில் தாட்சாயணி சித்திர மாக்கி யுள்ளார். வீடும் தழுவும் சோபை இழந்து துன்யமாக இருப்பதை அவரின் கலாபூர்வமான வார்த்தைகளில் கண்ணில் ஈரக்கசிவுடன் தரிசிக்க முடிகிறது.

போருக்குப் பின்னர் வறுமையில் வாழும் குடும்பமொன்றின் அவலநிலையைத் தரிசனம் பெற்று, “தனது வாழ்வு பரவாயில்லை” என்று ஒருவன் என்னும் காட்சியைப் படம்பிடிப்பது “உனக்கு மட்டும் தானா?” எனும் சிறுக்கை.

ஆழிப்பேரலையில் உயிர்களைப் பறிகொடுத்த வலியை எடுத்துரைப்பது “பலி” எனும் சிறுக்கை. கனாமி அடித்துச் சென்ற தனது தங்கையை நினைத்து ஏங்கும் அண்ணனின் துயரத்தை, வீட்டில் அப்பிள்ளைகள் முன்பு பினங்கிக்கொண்ட காட்சி யொன்றின் பின்னணியில் இக்க்கை சித்திரிக்கிறது.

காதலின் பின்னணியில் மனிதர்கள் படும் துயரத்தின் அவலத்தை தவிப்பு, காத்திருப்பு, கருகல், வலி, தொலைந்து போனவை ஆகிய சிறுக்கைகள் பதிவுகளாகியுள்ளன. காதலனைப் பிரிந்து வாழும் ஒரு பெண், தான் பணிபுரியும் அலுவலகத்தில் தனது காதலனின் தொலைபேசி அழைப்புக்காக காத்திருக்கும் தவிப்பை “தவிப்பு” எனும் சிறுக்கை சித்திரிக்கிறது. எல்லோருக்கும் தொலைபேசி அழைப்பு வரும்போது தனக்கு மட்டும் ஏன் வரவில்லை என்று

எங்கும் அப்பெண்ணின் ஏம்பலிப்பு இக்கதையில் நன்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

வெளிநாட்டிலுள்ள தனது மணாளனைச் சென்றடைவதற் காகக் காத்திருக்கும் ஒரு பெண்ணின் மன உணர்வுகளைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதை “காத்திருப்பு”. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து திருமணம் முடித்து ஐந்து நாட்கள் காதலுடன் ஓன்றாகக் கூடித் திரிந்த கணவன் “எப்போது தன்னைக் கூப்பிடுவார் என்று காத்திருக்கும் அவலம் இக்கதையில் நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

“கருகல்” எனும் சிறுகதை ஒரு பெண்ணின் எழுத்துகளினால் ஈர்க்கப்பட்டு அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கிய ஒருவர் அப் பெண்ணின் எழுத்தின் வளர்ச்சியில் பொறுமை கொண்டு, முரண் பட்டு, அவளின் காதலைத் துறந்து வேறொருத்தியை மனம் முடித்த பின்பு வாழும் வாழ்வின் அந்திம காலத்தைச் சித்திரிக்கிறது. உயிர் பிரிய இருக்கும் வேளையிலும் உணர்வு மங்காத நிலையில், முன்னையவளின் காதல் தன்னுள் “கருகலாக” இருப்பதை உணர் வதை இக்கதைப்படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கல்லூரிக்காலத்தில் தன் காதலை உதறித் தள்ளிய ஒருத்தியை நீண்ட காலத்தின் பின்பு சந்தித்த வேளை அவளின் நோயைத் தெரிந்து கொண்ட “டொக்ரர்” ஒருவருக்கு ஏற்படும் வலியை மையப்படுத்துவது “வலி” எனும் சிறுகதை. அப் பெண்ணிடத்து முன்பு காதல் கைகூடாத போது ஏற்பட்ட வலியை விட அப்பெண்ணின் கொடிய நோய் பற்றி அறிய நேர்ந்த போது ஏற்பட்ட வலி அதிகமானது என்ற முத்தாய்ப் புடன் இச்சிறுகதை நிறைவூறுகிறது. மேலும், காதலுக் குரியவனைத் தொலைத்துவிட்ட ஒரு பெண்ணின் அவலத்தை அவளின் உணர்வுச் சுழிப்புகளினுடைக் “தொலைந்து போனவை” எனும் சிறுகதை விபரிக்கிறது.

இவை தவிர, வேறு களங்களில் “ஒரு உறவின் வெட்டு முகம்”, “பாசி”, “அடையாளம்”, “திருப்தி” ஆகிய சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. “ஒரு உறவின் வெட்டுமுகம்” எனும் சிறுகதை வரனுக்காகக் காத்திருக்கும் ஒரு பெண்ணின் அவலத்தை கலியானச் சந்தை நிலைவரம், ஆடவர்களின் கபடத்தனம் என்பவற்றின் பின்னணியில் முன்வைக்கிறது. இக்கதையைப் படிக்கும் போது,

“கற்புநிலை என்று சொல்ல வந்தாரிருக்கிறேன் தூய்க்காலத்தையும் தூய்க்காலத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் சிறிதளவேனும் உன் ஞாபகத்தை சிந்திவிட மனமில்லாமல்

நீண்ட காலத்தின் பின்பு கருவற்றிருந்த ஒரு பெண்ணின் கரு கலைந்த போது அவளுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் துயரத்தையும் சித்திரிக்கும் சிறுகதை “பாசி”. ஆற்றொனத் துயருற்றிருந்த வேளை, மீண்டும் மீண்டும் முளைக்கும் பாசியைக் கண்டு, “மீண்டும் கருவறுவேன் தானே” என்று அப்பெண் தன்னைத் தேற்றிக் கொள்வதுடன் இக்கதை நிறைவூறுகிறது.

“ஒரு நாள் சேவை”யில் அடையாள அட்டை பெறுவதில் உள்ள சிரமங்களை யும் “அடையாளம்” என்ற சிறுகதை எடுத்துரைக்கின்றது. அலுவலகங்களில் நிகழும் “இழுத்தடிப்புகள்” மக்களுக்கு ஏற்படுத்தும் மன

உளச்சல்கள் இக்கதை யில் துலாம்பரமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

இர் இளைய தம்பதியினர் தமது மகனுடன் குதாகலிக்கும் ஒரு நேரப் பொழுதை அழகாகச் சித்திரிக்கிறது. “திருப்தி” எனும் சிறுகதை. இக்கதையைப் படிக்கும் போது, “வாழ்க்கை என்பது சின்னச் சின்னச் சந்தோஷங்கள் தான்” என்று எப்போதோ படித்தது ஞாபகத்திற்குவந்தது.

தாட்சாயனியின் படைப்புகளில் மொழிநடை அவருக்கு இயல்பாகவே கைவருகிறது. எளிமையான நடையில் இயல்பான உரையாடல்களும் கலாபூர்வமான காட்சி சித்திரிப்புகளும் இவரின் சிறுகதைகளுக்கு மேரு கூட்டுகின்றன. இத்தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகள் அனைத்தும் கணநேரத்தில் பிடிக்கப்படும் படங்களாக (Snapshots) மினிர்கின்றன. தாட்சாயனியின் எழுத்துலகம் இன்னும் விரிவு பெற்று இலக்கிய உலகுக்கு சிறந்த படைப்புகளைத் தரும் என்ற நம்பிக்கையை இச்சிறுகதைத் தொகுதி மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது. அவரின் எழுத்துப்பணி மென்மேலும் தொடர வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

ஆத்ம்காவும் தகித்த நினைவுகளும்

முன்று இரவுகளைக் கடந்தாக வேண்டும் உன்னைக் கண்டடைவதற்கு ஆத்மீகா!

அவ் ஒவ்வொர் இரவையும் ஒவ்வொரு யுகம் தத்தெடுத்திருக்கும்

இந்தப் பகல்வழி கைகோர்த்து நடைபோடும் உந்தன் நினைவுகளுக்கு இன்னும் இரு பகல்களின் நீட்சி

நிகழ்காலத்தின் சிதறல் துணிக்கைகளைச் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் சிறிதளவேனும் உன் ஞாபகத்தை சிந்திவிட மனமில்லாமல்

பட்ட மரவேரின் சிற்றுயிடப்பிடிப்பில் கருக்கொள்ளும் பெரு வனத்தைப் போல் பெருங்களனில் காத்திருப்பில் துளிர்க்கட்டுமுன் வருகை

நாடு முடக்கப்பட்டுக்கிடக்கும் எந்த நாள்களிலேனும் அன்பிற்கு முடக்கம் சாத்தியமா சொல் ஆத்மீகா?

- வேலனையூர் ரஜிந்தன்.

ஷாம் குடா நாட்டில்

சோழக்க காற்று பலமாக வீச்த
தொடங்கியிருந்தது. சுதாவின் வீட்டு
வேலிக்கருகில் நின்ற அயல் வீட்டு
வேப்ப மரத்தின் காய்ந்த இலைகளை
காற்றானது கொண்டு வந்து அவளின்
முற்றத்தில் கோலம் போட்டு இருந்தது.

கணவனுக்கும் பிள்ளை

இலைவு

கருக்கும் காலை உணவைக் கொடுத்துவிட்டு
முற்றத்தைக் கூட்டி அள்ளி கைகழுவி நிமிர்ந்த போது
கைத் தொலைபேசி கிணு கிணுக்கின்றது.

“சுதா, நீ அறியேல்லையோ....? வாறு திங்கள்
பள்ளிக்கூடம் தொடங்குதாம். சுழற்சி முறையில்
மாணவர்கள் போக வேணுமாம்.”

அடுத்த தெருவில் வசிக்கும் ராணி தான்
கேள்விப்பட்டதைக் கூறிவிட்டு போனை வைத்து
விடுகின்றாள்.

சுதாவும், பிள்ளைகள் சூம் கிளாசில்
படிப்பதற்காக கிட்டடியில் வாங்கிய சிமார்ட்
போனில் பேஸ்புக்கைத் தட்டிப்பார்த்த போது
அதிலும் பாடசாலை தொடங்குவதை சிலபேர்
பதிவிட்டிருந்தார்கள்.

“நல்லது இப்படியே பிள்ளைகள்
வீட்டிலிருந்து இந்த சூம் கிளாசில் இடையிடையே
படித்து கல்வியில் மேல்நிலைக்கு வரமுடியும்
எண்டதில் நம்பிக்கையில்லைத் தான். பள்ளிக்கூடம்
தொடங்கினால்த் தான் நல்லது. ஒரு
கட்டுப்பாட்டுடன் படிப்பு நடக்கும். வீட்டில்
இருந்தால் எந்த நேரமும் நொறுக்குத் தீணி கேட்டுக்
கொண்டிருப்பினம்.”

நினைத்துக் கொண்ட சுதா பிள்ளைகள்
இருவரையும் கூப்பிடுகிறாள். “திங்கட்கிழமை
பள்ளிக்கூடம் தொடங்கப் போகுது, உங்கட புத்தகப்

பை, தண்ணிப் போத்தல், சாப்பாட்டுப் பெட்டி,
சப்பாத்துகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து கழுவித்
துடைச்சு இப்பவே ஆயத்தமா வையுங்கோ. கடைசி
நேரத்தில் தேட வேண்டாம்.”

சொன்னவருக்கு இன்னொரு விடயம் பொறி
தட்டியது.

“சீருடையை ஒருக்கால் போட்டுப் பார்க்க
வேண்டும். இந்த கொரோனா வந்து பள்ளிக்குப்
போகாம இருந்த இந்த மூன்று மாதத்தில் இதுகளின்ற
தோற்றத்திலையும் கொஞ்சம் மாற்றம் இருக்கு. அளவு
வராவிட்டால் இப்ப என்ன செய்யுறது. இப்ப
கையிலையும் கொஞ்சம் காசு கஸ்டம். கொரோனா
லொக் டவுன் போட்டதால் இவரின்ற வியாபாரமும்
அடிப்பட்டுப் போக்கு.”

சுதாவுக்கு சூமப்பமாக இருந்தது.

“அம்மா என்ற காச்சட்டை மூட்ட முடியேல்.”

“அம்மா என்ற கவுண் அளவில்லை.”

பிள்ளைகள் கூறிய படி தாய்க்கு காண்பித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். சுதா நினைத்தது சரியாகி
விட்டது.

“இவரும் இல்லை. வரத்தான் கதைக்க வேணும்.
இவ்வளவு நாளும் லொக் டவுன்ல வீட்டிலிருந்து
சாப்பிட்டதற்கும், சூம் கிளாசிற்காக சிமார்ட் போன்

ஏ. எஸ். சுற்குணராசா

வாங்குவதற்குமாக கையில் கிடந்த காசு செலவழிந்து விட்டது. இப்ப வேறு சீருடைப் பிரச்சனை புதுசா முளைச்சிருக்கு.”

சுதா சூழம்பிக் கொண்டிருக்கையில் கடைகளில் முட்டை கொடுத்த வகையில் வருமதிகளை வாங்கச் சென்ற கணவன் தவராசா கேற்றைத் திறந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“என்னப்பா எல்லாக் கடைகளும் இன்னும் திறக்கவில்லை. சுந்தரம் மட்டும் தான் காசு தந்தான். மற்றவையள் கொஞ்சம் பொறுக்கச் சொல்லுகிறான்கள். முட்டை எடுக்குறதுக்கும் காசு வேணும். என்ன செய்யுறதென்டு தெரியேல்ல.”

“நீங்கள் உதை நினைத்து புலம்பிறியள். இங்க இன்னொரு பிரச்சினை காத்துக் கொண்டிருக்கு. ரமணனுக்கும், துர்க்காவிற்கும் சீருடை இறுக்கமாகிப் போயிற்று. பள்ளிக் கூடம் வாற திங்கள் தொடங்குதாம்.”

“ஓம் நானும் இப்போ வரேக்க கேள்விப்பட்டனான். நான் கொழும்பில் இருந்து முட்டை ஓடர் போட்டு எடுக்க வேணும். வியாபாரத்தைத் தொடங்கினால்தான் வீட்டுச் சீவியம் போகும். பிள்ளையளும் பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கினால் அதுகளுக்கு நேர காலத்துக்கு சாப்பாடு கொடுக்க வேணும்.”

“அப்ப கொஞ்சம் சாப்பாட்டுச் சாமானுகள் வாங்கி வைக்கத்தான் வேணும். காசுக்கு எங்க போறதென்றுதான் தெரியல்.”

தவராசன் சொல்லி முடிக்கையில் சுதாவும் “என்னட்ட காசு ஒன்றுமில்லை. ஒரு சங்கிலியும் ஒரு சோடி காப்பும் தான் இருக்கு. காப்பை அடகு வைத்து பிரச்சனைகளை முடியுங்கோ;;; என்று சொல்லிக் கொண்டு அறையை நோக்கி நடக்கின்றாள்.

***

சுதாவின் தந்தை பாலசுந்தரம் அரசாங்க உத்தியோகம். பிரதேச சபையில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர். தாயார் பரமேஸ்வரி வீட்டோடதான். பரமேஸ்வரி நல்ல நிறம். வட்டவடிவான முகம். நெளிந்த முடி, ஏ எல் படித்தவ. படிக்கிற காலத்திலை எந்தப் பெடியனும் கடைக்கண்ணால் பார்க்காமல் விட்டதில்லை. பாலசுந்தரத்திற்கு பெயரிலைதான் சுந்தரம் இருந்தது. அடுப்புக்கரி நிறம். பரமேஸ்வரியின்றை தகப்பனுக்கு முதலில் கட்டிவைக்க விருப்பம் இல்லைத்தான். ஆனால் மகளின் சாதகத்தில் செவ்வாய் பொறுத்த இடத்தில் வந்து குந்திக் கொண்டதால் செருப்புத் தேய்ந்ததுதான் மிச்சம். வரன் அமையவில்லை. போதாக்குறைக்கு சாத்திரிமாரும் பயமுறுத்த பாலசுந்தரத்தின் குறிப்புப் பொருந்தியது. நிறம் என்ன நிறம், குணம்தான் முக்கியம் என்று மகளுக்குக் குழையடித்து திருமணத்தை முடித்து விட்டார்.

ஐந்து பரப்புக் காணியில் மூன்று நாலு சாத்திரிமாரைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்டி இடமெடுத்துத் தான் வீடு கட்டினது. மிச்சக்

காணியில் தென்னையும் வாழையும் போட்டிருந்தார்கள். ஒன்றுக்கும் குறைவில்லாத குடும்பம்.

மகன் சுரேஸ் பிறந்து பத்து வருடங்களின் பின்னர் தான் சுதா பிறந்திருந்தாள். இந்தியன் ஆமி பிரச்சனையான காலம். தொடர்ந்து சண்டை நடந்திருந்தாலும் நிரந்தரமாக இடம் பெயர்ந்தது கிடையாது.

ஆனால் 1995 இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றும் ரிவிரெசராணுவ நடவடிக்கை ஆரம்பமாகிய போது தான் யுத்தம் கடுமையாகியது. மக்கள் பாதுகாப்புக் கருதி வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். தொடர்ச்சியான வெள் சத்தங்களை பரமேஸ்வரியால் தாங்க முடியாமல் நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கி விட்டது. இதனால் வன்னிக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தனர்.

நேரத்துக்கு வன்னி செல்வதானால் கையில் ஏதும் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லலாம். கடைசி நேரம் என்றால் ஒரு சொப்பின் பையுடன் தான் செல்ல வேண்டுமென கதைகள் வேறு பரவிக்கொண்டிருந்தன.

ஒரு மாதிரிப் பயத்துடன் பிரயாணம் செய்து வன்னி மண்ணில் இறங்கியாகி விட்டது. ஆனால் கிளாலிக் கடற்பயணத்திலை பரமேஸ்வரி உள்ள தெய்வமெல்லாத்தையும் வேண்டி நேரத்தி போட்டுக் கொண்டுதான் பயணம் செய்தவ. பாலசுந்தரத் தாருக்கோ இந்த மனுசி போட்ட நேரத்திகளை நிறைவேற்ற எங்கடை சொத்துக்களை வித்தாலும் காணாது என்டு மனம் பயமுறுத்தியது.

பரமேஸ்வரியும் பக்குவமாக இருந்த நகைகள் பணத்தைக் கூடவே கொண்டுவந்திருந்தா. “சரி இப்ப எங்கை போய்த் தங்குவது.” ஊரில் வசித்த தூரத்து உறவினரான பொன்னம்மா குடும்பமும் இவை வந்த படகில்தான் வந்திருந்தார்கள். அவர்களின் உறவினர்கள் மல்லாவியில் இருந்ததால் மல்லாவி நோக்கிப் புறப்பட்டபோது இவர்களும் இணைந்து கொண்டார்கள்.

மல்லாவி வந்து சேர்வதற்குள் மாலையாகி விட்டது. வரும் வழியில் பசி, தாகம் தீர்த்தபடி வந்திருந்தாலும் முதல்நாள் மாலையிலிருந்து தொடர்ந்து 24 மணி நேரப் பயணத்தால் பரமேஸ்வரிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரே அலுப்பு.

மல்லாவி விலோ வீடுகள் எல்லாம் சிறியதாகவே இருந்தன. பொன்னம்மாவின் மைத்துவி பொன்னம்மா குடும்பத்தைத் தன்வீட்டில் தங்கும் படியும், பரமேஸ்வரி குடும்பத்தை தன் தம்பியின் வீட்டில் தங்கும்படியும் கூறி அனுப்பி விட்டார்.

அங்கு வீட்டுடன் தறுப்பாள் ஒன்றினைக் கட்டி அதன் கீழ் ஆண்களும், வீட்டினுள்ளே பெண்களும் படுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென முடிவெடுக்கப் பட்டது.

இப்போ அருகிலிருந்த மேட்டுக் காணியில் காட்டிலிருந்த மரங்களைத் தறித்துக் கொட்டில் போட்டு அதில் ஒன்றை பரமேஸ்வரி குடும்பத்திற்குக் கொடுத்து செலவு காசையும் வாங்கி விட்டனர் பொன்னம்மாவின் உறவினர்கள்.

கல்வீட்டில் கட்டிலில் கதவைப் பூட்டியபடி உறங்கிப் பழகிய பரமேஸ்வரிக்கு மண்நிலத்தில் பாயில் படுப்பது பயத்தையும் தர்ம சங்கடத்தையும் தந்தது. ஒரு கொட்டில் எல்லாத் தேவைக்கும் போதுமானதாகவும் இல்லை.

இன்னொரு கொட்டில் போட்டு அதில் சமையலையும், உடமைகளையும் வைத்துக்கொண்டு இதில் கட்டில் வாங்கிப் போட்டு படுக்கையை வசதியாக்கிக் கொண்டார் பரமேஸ்வரி. ஆனாலும் பாம்புப் பயமும், குரங்குகளின் தொல்லைகளும் தொடர்க்கையாய் இருந்தது.

பிள்ளைகள் மல்லாவிப் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டனர். பாலசுந்தரமும் அங்கு வேலையில் சேர்ந்து கொண்டார். இந்தச் சூழல் இப்போது அவர்களுக்கு ஓரளவு பழகி விட்டது. சுரேஸ் உயர்தரத்தில் கணிதப்பிரிவில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். சுதாவும் இரண்டாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சுரேஷ் கணிதப்பிரிவில் சிறந்த பெறுபேற்றைப் பெற்று மொரட்டுவு பல்கலைக் கழகத்தில் பொறியியல் படிக்கச் சென்றுவிட்டான். பாலசுந்தரம் தான் பாஸ் எடுத்து வேலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வந்தவர். மகனை இங்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார். தானே இடையிடையே கொழும்புக்குச் சென்று வந்தார். பரமேஸ்வரிக்கும் சுதாவுக்கும் சுரேஷைக் காண ஆசைதான். ஆனால் குடும்பமாக வன்னியை விட்டு வெளியே போக பாஸ் தரமாட்டாங்களே. பரமேஸ்வரி தனியாகப் போக அவவுக்கு இடம் வலம் தெரியாது. சிங்களமும் தெரியாது.

2001 இல் ரணில் வந்து சமாதானப் பேச்கவார்த்தை தொடங்கிய வேளை போக்குவரத்து சற்று சுலபமாகியிருந்தது. போறதுக்கு பாஸ் எடுத்து அங்குள்ள தெரிந்தவர்களுடன் கொழும்பு சென்று மகனைப் பார்த்து வந்தது பரமேஸ்வரிக்கு சற்று ஆற்றலைத் தந்தது. சுரேஷ் கொடுத்துவிட்ட அண்மையில் எடுத்த போட்டோக்களைத் தான் சுதாவால் பார்க்க முடிந்தது. அண்ணன் இப்போ உடம்பு வைத்து அழகான ஆண்மகனுக்கான இலட்சணத்துடன் இருந்ததைப் பார்த்து சுதாவும் பூரிப்படைந்தாள்.

சுரேஷின் படிப்பு முடிவடைந்து விட்டது. பட்டமளிப்பு விழாவுக்குச் செல்வது தொடர்பான சர்ச்சை ஒன்று இப்போ பரமேஸ்வரி வீட்டில் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

“அப்பா நானும் வரப் போறன் அண்ணனைக் கண்டு எவ்வளவு காலம்.”

“இல்லைப் பிள்ளை நாம் நினைத்த மாதிரி எல்லோரும் இங்கிருந்து உடனடியாகப் போக முடியாது. உனக்கு வயதுக் கட்டுப்பாடு. முயற்சி பண்ணுவதும்.”

பாலசுந்தரம் அமைதியாகக் கூறிவிட்டு பாஸ் எடுக்கும் முயற்சியில் இறங்கி விட்டார். எத்தனையோ

இடங்களுக்கு ஏறி இறங்கியும் குடும்பத்தினருக்கு பாஸ் எடுக்க முடியவில்லை. கடைசியில் பினை வைத்து பரமேஸ்வரிக்கும், சுதாவிற்கும் எடுத்ததில் பாலசுந்தரத்திற்கு மனதிற்குள் மகிழ்ச்சி பரவியிருந்தது. “நான் அடிக்கடி சென்று பார்த்தனான் தானே.

அவைகள் தான் ஆசைப்படுகினை, போட்டு வரட்டும்.” பாலசுந்தரம் தன்னை ஆசைப்படுத்திக் கொண்டார்.

இப்போ வன்னியில் தொலைபேசிகள் இயங்கத் தொடங்கியிருந்ததால் அதிக கட்டணத்துடன் விரும்பியவர்களுடன் கதைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. பரமேஸ்வரியையும் சுதாவையும் சுரேஷ் வவுனியா வந்து கூட்டிக்கொண்டு போவதற்கான ஏற்பாட்டைத் தொலைபேசி மூலம் செய்து முடித்திருந்தார்கள்.

“அண்ணா...”

ஆரத் தழுவிக் கொண்டாள் சுதா.

“உன்னைக் கண்டு எத்தனை வருசமாச்ச படிப்பு முடிஞ்சுது தானே, இனியாவது எங்களுடன் வந்து இருப்பியோ?”

“பார்ப்பம் சுதா எனக்கு வன்னியில் பெரிதாக வேலை எதுவும் எடுக்க முடியாது. கொழும்பில் அல்லது வெளிநாட்டில் தான் வேலை செய்யலாம். நான் உழைக்கத் தொடங்கிய பிறகு உங்களை எல்லாம் கொழும்புக்கு எடுத்துப் போடுவன்”

சுரேஷ் சொல்லி முடிக்கையில் சுதாவின் கண்களில் கண்ணீர் சிந்தியது.

சுரேஷ் கொம்பனியொன்றில் வேலைக்கு சேர்ந்து விட்டான் வன்னியிலிருந்த செலவுகளுக்கும் சுரேஷின் படிப்பிற்குமாக இருந்த பணம் நகைகள் கரைந்து விட்டன. பாலசுந்தரத்தின் சம்பளத்தில் வீட்டுச் செலவு போய்க்கொண்டிருந்தது.

சுதா தற்போது ஒன்று படித்துக்கொண்டிருந்தாள். சிலர் தனிப்பட்ட ரீதியில் ரியூசன் செய்து கொண்டிருந்தனர். தவராசனின் அண்ணன் ஏன்ற கணிதப் பிரிவில் படித்துப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு கணித பாடம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனின் குடும்பமும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து அவர்களின் வீட்டிற்கு சற்று தூரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சுதாவும் கணிதம் படிக்க அங்கு சென்று வரத் தொடங்கியிருந்தாள். தவராசன் ஏன்ற படித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்று வகுப்பு முடிய மாலையாகிவிட்டதால் தவராசன் தான் சுதாவை வீடு வரை கொண்டுவந்து விட்டுச் சென்றான்.

பரமேஸ்வரிக்கு இது குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இங்கு ஒருத்தரின்ர குலம், தோத்திரம் அறிய முடியாது. யார் யாரோ தெரியவில்லை. ஏதும் பிரச்சினையைக் கொண்டு வருமோ கொஞ்சம் கவனமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். ரியூசனையும் நிற்பாட்டினால் பரவாயில்லை மாதிரி இருந்தது பரமேஸ்வரிக்கு.

பாலசுந்தரமோ “எல்லாம் சந்தேகத்தோடு பார்த்து வாழ முடியாது. சுதாவிற்கு புத்திமதி சொல்லி வை. ரியூசனை நிற்பாட்ட வேண்டாம்” என்று

ஒரேயடியாகக் கூறிவிட்டார்.

இப்போ சமாதானம் முடிந்து சண்டை மீண்டும் தொடங்கியிருந்தது. பாலசுந்தரம் மகனிடம் கொழும்பு போய் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். நெச்சிமோட்டையில் இரு பகுதியினரின் காவல் அரண்களுக்கு இடையேயான பிரதேசத்தை கடந்து கொண்டிருக்கையில் இரு பகுதியினரின் துப்பாக்கிகளும் சீரின. பல பொது மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். பாலசுந்தரமும் அதில் ஒருவர்.

மல்லாவியில் பாலசுந்தரத்தின் தகனக் கிரியைகள் நிறைவடைந்து பினம் மயானத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. ஆண் பிள்ளை ஊரில் இல்லாததால் பரமேஸ்வரியே கொள்ளி வைக்கவேண்டிய நிலமை. பரமேஸ்வரியும் சாதி சமயம் பார்த்து யாருடனும் அணைந்து போகாததால் ஊர்மக்கள் சம்பிரதாயத்துக்கு வந்து கவலை தெரிவித்துச் சென்று விட்டனர். தவராசன் குடும்பம் தான் முழு உதவியும் செய்து மூன்று நாளாய் வீட்டிலும் கூட இருந்தார்கள்.

இப்பொழுது ஆண் துணையில்லாமையால் வெளி வேலைகளெல்லாம் தவராசனை நம்பித்தான் சென்று கொண்டிருந்தது. தவராசன் அவர்கள் வீட்டில் இப்பொழுது தவிர்க்க முடியாத ஒருவனாகி விட்டான். பாலசுந்தரத்தின் பெங்கள் அலுவலுக்கும் தவராசனே பரமேஸ்வரியுடன் அலைந்து திரிந்தான். சுதாவினுடைய தேவைகளுக்கும் அவனே தேவைப் பட்டான்.

சுதா இப்போ பருவமடைந்து அழுகிய தோற்றத்தில் உலா வந்தாள். தாயைப்போல் வட்ட முகம், நெளிமுடி, கணைதொடுக்கக் காத்திருக்கும் வில்போல் வளைந்த கண்புருவம். அங்குள்ள இளக்கள் நாஷுறினாலும் நாவடக்கித்தான் இருக்கவேண்டிய நிலமை. இயக்கக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசம். ஏதேனும் சேட்டை விட்டால் தண்டனையிலிருந்து தப்ப முடியாது. வன்னி வெய்யில் பட்டு அவளின் பூரணசந்திரன் போன்ற முகம் அமாவாசையாகிக் கொண்டிருப்பதாக தாயாருக்கு ஒரே கவலைதான்.

அவள் நெளிமுடி நெற்றியில் புரஞும் போதெல்லாம் தவராசனுக்கு நினைவுகளும் புரஞும். அவள் சித்தத்தில் தித்திக்கும் தேனாய் இனிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள். நாளைடைவில் சுதாவிற்கு தவராசன் மீதும், தவராசனிற்கு சுதாவின் மீதும் ஈர்ப்பு உண்டாகியிருந்தது.

யுத்தம் கடுமையடைந்து இராணுவம் வன்னியை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. தற்போது இயக்கத்தினர் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக இள வயது திருமணங்கள் நிகழ்த் தொடங்கின. இள வயதினர் வெளியே வருவதைத் தவிர்த்து இருந்தனர். பரமேஸ்வரிக்கும் சுதாவை காப்பாற்ற வழி தெரியவில்லை. இறுதியில் தவராசனுக்கும் சுதாவிற்கும் எளிமையாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. இராணுவம் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தது.

கட்டிய வீடுகள் சேர்த்த பொருட்கள் எல்லாம் விட்டு விட்டு உயிர் தப்பினால் போதும் என்ற சிந்தனையுடன் வன்னி மக்களும் ஒவ்வொரு இடமாகத் தங்கித் தங்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர். உணவுத் தட்டுப்பாடு, உறங்க இடமில்லை, கடைசியில் முள்ளி வாய்க்காலில் அவர்களின் பயணம் நிறைவடைந்தது. இப்படி ஒரு அவலத்தை பரமேஸ்வரி வாழ் நாளில் சந்தித்தது இல்லை. மனதாலும் உடலாலும் ஏற்பட்ட துன்பம் அவளை பலவீனமான ஒருவராக மாற்றி விட்டிருந்தது.

யுத்தம் நிறைவடைந்து இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் வந்தவுடன் மக்கள் முன்னுக்கம்பியின் பாதுகாப்பில் செட்டிக்குளம் முகாமில் அடைக்கப் பட்டனர். பரமேஸ்வரி, சுதா, தவராசன் ஆகியோர் ஒன்றாகத் தான் தம் தலை விதியை நொந்தபடி காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். பரமேஸ்வரிக் கான எல்லா உதவிகளையும் தவராசனே செய்து கொண்டிருந்தான். இந்த நேரத்தில் அங்கு பணிபரிந்த அரசார்பற்ற தொண்டர் நிறுவனமொன்றுடன் தவராசனுக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

முகாம் வாழ்க்கை முடிவடைந்தவுடன் தவராசன் அந்த அரசார்பற்ற நிறுவனத்தில் வேலை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டான். யாழ்ப்பாண வீடு உடைந்து பாழ்டைந்து விட்டதாலும், தவராசனின் வேலை காரணமாகவும் இப்போ வவனியாவில் ஒரு வீடெடுத்து தங்கிக் கொண்டனர். மகனின் தொடர்பைப் பெற்றுமுடியாமல் பரமேஸ்வரி தினசரி தவித்துக் கொண்டிருந்தா.

***

மூன்று வருடங்கள் கடந்து விட்ட நிலையில் தவராசனின் அரசார்பற்ற நிறுவனம் தற்போது செயற்பாடுகளை நிறுத்திய நிலையில் சொந்த இடமான யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். வீடு பாழ்டைந்து போயிருந்தது. முற்றமெல்லாம் பற்றைகள் வளர்ந்திருந்தன. தற்காலிகமாக உறவினர் வீட்டில் தங்கிக் கொண்டனர்.

“பிள்ளை வீடு திருத்தி இருக்க இப்ப கையில் காச ஏதும் இல்லை. எங்கட பனங்காணியை விற்று விட்டு வருகிற காசிலை இதைத் திருத்துவும். ஆனால் உறுதியெல்லாம் வன்னியில் தொலைந்து விட்டது. காணிக் கந்தோரில் தேடி எடுக்க வேண்டும்.”

காணி விற்கப்பட்டு அந்தக் காசில் வீட்டைத் திருத்தி துப்பரவு ஆக்கி குடி வந்து விட்டனர். பரமேஸ்வரி வீட்டை இருவருக்கும் சீதனமாக எழுதி விடுகின்றாள். வெளிக் கேற்று வேலை மட்டும் நடந்து கொண்டிருந்தது. வேலை செய்து கொண்டிருந்த மேசன் கந்தசாமியிடம் பரமேஸ்வரி, “கந்தசாமி ஆறு தென்னையிலும் நல்ல தேங்காய்கள் இருக்குது பிடுங்குவதற்கு ஒரு நல்ல ஆளைப் பிடித்துத் தா.”

“ஓம் நாளைக்குப் பார்த்துக் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்.”

அடுத்த நாள் கந்தசாமி செல்லியதால் கதிரன் தேங்காய் பிடுங்க வருகின்றான்.

“அம்மா தேங்காய் பிடுங்க இருக்காம் கந்தசாமி அண்ணர் சென்னார்.”

“ஓம் அப்பு பின்னால் இருக்குற ஆறு மரங்களிலையும் பார்த்து முத்தலைப் பிடுங்கிப் போடு. தவராசா ஒருக்கா கூடப் போ. தேங்காய் பிடுங்க ஆன் வந்திருக்கு.”

தேங்காய் பிடுங்கி முற்றத்தில் கொண்டு வந்து வைத்த பின் கதிரன் பேச்கூ கொடுக்கின்றான்.

“தம்பி உங்கட முகத்தை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு. தம்பி எவ்விடம்?”

“நான் மல்லாவி. இவ்வின்றை மகளைக் கட்டியிருக்கிறன்.”

“தம்பி குறை நினைக்காதையுங்கோ என்றை மச்சான் கந்தன் சின்ன வயசிலேயே மல்லாவிக்குப் போய் கமம் செய்தவன். நாட்டுப் பிரச்சனையால் நான் கனகாலம் அந்தப் பக்கம் போகவில்லை. அங்கை மலேரியா வந்து செத்துப் போனான் என்று கேள்வி. சரியா உங்கட முகம் அவனின்றை முகம் மாதிரியே கிடக்கு. அதுதான் கேட்டனான்.”

“கந்தன்ர மனிசிக்கு என்ன பேர்?”

“தெய்வானை என்று நினைக்கிறன்.”

“ஓம் கந்தன்ர மகன் தான் நான். நாங்கள் அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தது. இங்க யாரையும் எங்களுக்குத் தெரியாது.” இருவருக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலைக் கேட்ட பரமேஸ்வரிக்கு உலகமே இருண்டு கொண்டு வந்தது. அப்படியே மயங்கி நிலத்தில் விழுந்து விடுகின்றாள்.

எற்கனவே யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டு அரை குறை உயிருடன் தான் ஊருக்கு வந்தவா. பிறகும் மகனுடன் தொடர்பு எடுக்க பல முறை முயன்றும் தொடர்பு இல்லாததால் மகனை நினைத்து பலமுறை அழுது கவலைப் பட்டு நடைப் பினம் போலவே இருந்தவ. இப்போ இந்த அதிர்ச்சியில் விழுந்தவ நாலு நாள் ஆஸ்பத்திரியில் மகனை நினைத்துப் புலம்பிய படியே உயிரை விட்டு விடுகிறாள்.

கொழும்பிலிருந்து முட்டை எடுப்பித்து கடைக்குப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற வியாபாரத்தில் குடும்பம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சாப்பாட்டிற்கு குறை ஏதுமில்லை. தவராசனும் சுதா மீது அன்பாகவே இருந்தான். தன்னால் முடிந்தவரை அன்பாகக் கவனித்தான்.

இப்போ இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகி விட்டாள் சுதா. “பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.”

“ஓம் சுதா என்றை கனவும் அது தான்.”

அண்ணா அண்ணா என்று பாசத்தைப் பொழிந்தவருக்கு தமையன் சுரேசுடன் தொடர்பு கொள்ளப் பல முறை முயன்றும் கைகூடாதது அவளுக்கு கவலையா இருந்தது.

கொரோனாவால் பாடசாலைகள் நடைபெறாமையால் சூம் கிளாசுக்கெண்டு சிமார்ட் போன் வாங்கியதால் அதில் பேஸ் புக்கும் பார்க்கக் கூடியதாய் இருந்தது. சிநேகிதி ராணிதான் சொன்னாள்

“பேஸ் புக் ஆக்ரிவ் ஆக்கினால் அதில் உன் அண்ணன் இருந்தால் கண்டுபிடித்து தொடர்பு கொள்ளலாம்; என்டு. ஆனால் சுதாவுக்கு எப்படித்

தேடுவதென்று தெரியாததால் போனையும் கொண்டு ராணி வீட்டிற்கு நடக்கின்றாள்.

“சேர்ச் என்று இருக்கே அதில் உன்றை அண்ணனின் பெயரை அடித்துப் பார்.”

பெயரை அடித்த போது பல சுரேஷ்கள் கோன்றின.

“என்னடி பல சுரேஷ் பெயருகள் வருது.

“உன்றை அப்பாவின்றை பெயரைப் பார்.”

“ஓம் பாலசுந்தரம் சுரேஷ் இருக்கு.”

“அதைக் கிளிக் பண்ணு. விபரத்தையும் பார்க்க முடியும்.”

“ஓம் பிறந்த திகதி, ஊர், போட்டோ தொழில், எல்லாம் சரியா இருக்கு.”

“அப்ப பிரண்ட் றிகுவஸ்ற் குடு.”

“குடுத்திட்டன்.”

“இனி அவர் அக்செப்ற் பண்ணியவுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.”

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை யுவர் பிரண்ட் றிகுவஸ்ற் அக்செப்ற் என்று வந்திருந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் சுதா மீண்டும் ராணியிடம் தான் உதவி கேட்டாள்.

“அதைக் கிளிக் பண்ணிற்று அதிலை கொமண்ட் என்று வரும் அதில் உன் தகவலை அடித்து விட்டு கிளிக் பண்ணு அவர் பார்த்தவுடன் பதில் வரும்.”

தன்னைப் பற்றித் தகவல் போட்டு தன் போன் நம்பரையும் போட்டு விடுகின்றாள் சுதா.

அன்று இரவு10 மணியளவில் போன் கிணுகிணுக்கின்றது. எடுத்துப் பார்த்தால் வெளிநாட்டு அழைப்பு.

“ஹலோ...”

“நான் அண்ணன் சுரேஷ் கதைக்கிறன்.

எவ்வளவு காலம் நான் உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றும் முடியவில்லை. யுத்தம் முடிந்த பின்பு ஊருக்கு வந்தும் தேடிப் பார்த்தனான் நீங்கள் எங்கிருக்கின்றீர்கள் என்ற தகவல் இங்கு ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. கொழும்பிலும் தேடிப்பார்த்தனான். அங்கு சின்னத்துரை மாமாவிடம் போன் நம்பரும் கொடுத்தனான் உங்களுக்குக்குக் கொடுக்கும்படி. நீங்கள் அவரைச் சந்திக்க இல்லைப்போலை. தங்கைச்சி நீ எப்படி இருக்கிறாய்?

நடந்த எல்லாவற்றையும் சுதா கண்ணீருடன் ஒன்றும் விடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். பொறுமையாகக் கேட்ட சுரேஷ் “நான் உடனை கொஞ்சம் காசு அனுப்பி வைக்கிறன். உங்கடை வேலைகளைச் சரியாகப் பாருங்கோ. எப்ப வேண்டுமானாலும் அண்ணாவிட்டை உதவி தேவையெண்டால் கேட்டுக் கொள். என்றை தங்கச்சியை என்னட்டையிருந்து எவராலும் பிரிக்க முடியாது. நான் விரைவாக வந்து சந்திக்கிறன்.”

“அப்பாடா அண்ணாவுடன் எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு மனம் விட்டுக் கதைக்கிறான். அம்மாவிற்குத்தான் கொடுத்து வைக்கேல்லை.” சுதாவின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

நேர்காணல்

**மண்டுர் அசோகா
சந்திப்பு - பரணீ**

அசோகாம்பிளை, யோகராஜா (1949.03.02 -) மட்டக்களப்பு, மண்டுரைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர். 1970களில் எழுத்த தொடங்கிய இவர் மண்டுர் அசோகா என்ற புனைபெயரால் நன்கறியப்படுகிறார். ரேவதி, செந்தில், பிரியா ஆகிய புனைபெயர்களிலும் எழுதி வந்துள்ளார். கொன்றைப்படுக்கள் (சிறுகதைகள், 1976), சிறகொழிந்த பறவைகள் (சிறுகதைகள், 1993), உறவைத்தேடி (சிறுகதைகள், 2002), பாதை மாறிய பயணங்கள் (நாவல், 1992) போன்றவை இவரது நூல்கள். கொன்றைப்படுக்கள் தொகுதிக்காக சாகித்திய மண்டல விருது பெற்றார். எழுத்தில் முதன் முதலில் சாகித்திய விருது பெற்ற தமிழ் பெண் எழுத்தாளர் இவரே. கலாபூஷணம் விருதைப் பெற்றவர். 2001 இல் தஞ்சாவூரில் உதய கீதம் இலக்கியப் பொதுநல இயக்கத்தினர் நடத்திய உலகக் கவிஞர் விழாவில் "தமிழருவி" பட்டம் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்.

பரணீ:

எழுத்தின் பெண் எழுத்தாளர்களுள் முக்கியான ஓர் ஆளுமையாக தடம் பதித்தவர் நீங்கள். உங்கள் எழுத்துலகப் பிரவேசம் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவங்கள்?

மண்டுர் அசோகா:

எனது எழுத்துலகப் பிரவேசம் வலிந்து ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. என்னையறியாமல் எனக்குள் உருவான கற்பனைகளின் உந்துதலால் வெளிப்பட்ட சிந்தனை களுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் பதினான்கு பதினெட்டாண்டு வயதுகளிலோ அல்லது அதற்கும் முன்னரோ எழுத்துருவம் கொடுக்கத் தொடங்கினேன். அது பாடசாலைக் காலம். அச்சத்துடனேயே என் எழுத்துடன் நான் பயணித்தேன். என் ஆர்வத்தை அறிந்த எனது ஆசிரியர் களும் அதிபரும் எனக்களித்த பாராட்டுக்களும் ஊக்கமும் என் எழுத்தின் மீதான நம்பிக்கையைத் தந்தன்.

பின்னாட்களில் நிறைந்த வாசிப்புப் பழக்கம் எழுத்தின் மீதான பற்றுதலையும் ஆர்வத்தையும் தூண்டின. இலங்கை வானொலியின் சிறுவர் மலரில் ஆரம்பித்து ஏனைய அத்தனை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் எழுதினேன். என் எழுத்தார்வத்தை வளர்த்து விட்டதில் பெரும் பங்கு இலங்கை வானொலிக்கு உண்டு என்பதை நன்றியுடன் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

பரணீ:

உங்களுடைய இலக்கியப் பயணத்தில் உங்களை ஊக்கு வித்தவர்கள் பற்றியும் உங்களின் படைப்புகளை செழுமைப் படுத்துவதற்கு முன் மாதிரிகளாக இருந்தவர்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுவங்கள்?

மண்டுர் அசோகா:

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல எனது ஆசிரியர்கள் அளித்த ஊக்கமே எனக்குள் நம்பிக்கை விதையைத் தூவின. அதற்கும் அப்பால் என் ஆரம்ப எழுத்துக் களுக்கு நிறையவே களம் தந்த இலங்கை வானொலியின் அறிவிப்பாளர்களான விவியன் நமநசிவாயம், வி.என்.மதியழகன், ஜோக்கிம் பெகான்டோ, ராஜேஸ்வரி சன்முகம் போன்றோர் என்னை இன்னொருவகையில் ஊக்குவித்தவர்களே.

இவர்களைத்தவிர “தாய்நாடு” சஞ்சிகையை வெளியிட்டு, பின்னர் எனது “கொன்றைப் பூக்கள்” சிறுகதைத் தொகுதியை நூலுக்காக்கித்தந்த திருவேலணை வீரசிங்கம் அவர்கள், எனது எழுத்துலக நண்பர்கள். எனது பெற்றோர், சகோதரர்கள் எல்லோருமே என் இலக்கியப் பயணத்திற்கு ஊக்க மளித்தவர்களே.

என்னுடைய எழுத்துக்களைச் செழுமைப் படுத்துவதற்கு முன்மாதிரியாக இருந்தவர்கள் என்று யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கில்லை. இருந்தாலும் ஆரம்பத்தில் இருந்து எனது எழுத்துக்கள் மீதான விமர்சனங்கள் நியாயமானவையாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவற்றில் குறிப்பிடப்படும் சில குறைபாடுகளைக் கவனத்திற் கொண்டு எனது எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்தேன்.

பரண்:

உங்களின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தமை எவ்வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது?

மண்டுர் அசோகா:

நான் சற்றும் எதிர்பார்க்காத இன்ப அதிர்ச்சி யைத்தந்த சம்பவம் இது. அனுபவமும் திறமையும் வாய்ந்த எத்தனையோ எழுத்தாளர்களின் நூல்களுக்கிடையே எனது முதலாவது நூலுக்கே சாகித்தியப் பரிசு கிடைத்தது என்பது பெருமைப்படக்கூடிய விடயம் தான். இலங்கையின் இலக்கியவாதிகளுடைய நூல்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற அதி உயர் விருதுக்கு எனது நூலும் தகுதியுடையதாக அமைந்திருக்கிறதே என்ற பெருமிதம் ஒருபுறம். இலங்கையில் சாகித்திய விருது பெறும் முதல் தமிழ் பெண் எழுத்தாளர் என்ற மகிழ்ச்சி இன்னொரு புறம்.

செய்தியறிந்து நிறையவே பாராட்டுக் கடிதங்களும் தந்திகளும் என்ன நோக்கி வந்தாலும் இந்தப் பெண்ணின் முதல் தொகுதிக்கே சாகித்தியப் பரிசா என்று வயிறெறிந்தவர்களும் உண்டு.

தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளர்களுக்கான சாகித்திய விருது என்னிலிருந்தே ஆரம்பமாகியது என்ற வகையில் இவ்விருது கிடைத்தகானது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றதல்லவா?

பரண்:

"மண்டுர் அசோகா" என்ற பெயர் எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இன்று நின்று நிலைத்துவிட்டது. ஆனால், இந்நிலையை அடைவதில் நீங்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்கள் யாவை?

மண்டுர் அசோகா:

சவால்களைப் பெரிதாக எதிர் கொண்டேன் என்று சொல்வதற்கில்லை. நான் சுயமாக சுதந்திரமாக எழுதினேன். என் எழுத்து முயற்சிக்கு வீட்டிலும் எவ்விதமான எதிர்ப்புகளோ தடைகளோ இருந்ததில்லை. நான் எழுத ஆரம்பித்த நாட்களில் பெண் எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாக இருந்தது. இதனாலோ என்னவோ என் எழுத்துக்களுக்கும் வரவேற்பு இருந்தது. பிரசர வசதி தேடியும் நான் அலைந்ததில்லை. எழுதி பிரசரத்துக்காக அனுப்பிய ஆக்கங்கள் அனைத்துமே பிரசரமாகியிருக்கின்றன. பின் நாட்களில் எனது சோம்பேறித்தனம் ஒன்றே எனக்குச் சவாலாக அமைந்தது.

பரண்:

இலக்கியத்தில் பல துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் நீங்கள் அவ்வாறு பலதுறைகளிலும் உங்களின் ஈடுபாடு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

மண்டுர் அசோகா:

ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகள் எழுதினாலும் கவிதைகள் எழுதுவதிலேயே எனக்கு ஆர்வம் மிகுதியாக இருந்தது. என்கிந்தனைகள் கவிதைக்காகவே கூழன்று கொண்டிருக்கும். ஆனால் எழுதிய கவிதைகளைப் பிரசரத்துக்கு அனுப்பும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. வானொலிக்கு

மட்டும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். இவை தவிர நாடகங்கள், பாடசாலை மாணவர்களின் தேவைக்காக வில்லிசைப்பிரதிகள், கூட்டு நாவல்கள் சில, தனிநாவல் ஒன்று, விமர்சன உரைகள், கவியரங்கக் கவிதைகள் என்று பல துறைகளிலும் சற்று ஈடுபாடு இருந்தது. என்றாலும் கூடுதலாக சிறுகதை எழுத்தாளர் என்றே அறியப்பட்டிருந்தேன். இது வரையில் மூன்று சிறுகதைக் கொதுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. நான் காவது தொகுதி வெளியிடுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபாட்டிருக்கின்றேன்.

பரண்:

மண்டுர் கலை இலக்கிய மன்றத்தின் செயற்பாடு பற்றியும் உங்களின் பங்களிப்புப் பற்றியும் கூறுங்கள்?

மண்டுர் அசோகா:

மண்டுர் கலை இலக்கிய அவை காத்திரமான பல செயற்பாடுகளில் ஈடுபாட்டிருந்தது. கலைஞர் கௌரவம் நூல் வெளியீடு, நினைவுப் பேருரைகள் போன்றன கலை

இலக்கிய நிகழ்வுகளால் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல மண்டுரிலிருந்து வெளிவந்த “பாரதி” சஞ்சிகைப் பிரதிகளைச் சேகரித்து தொகுத்து வெளியிட்டதைக் குறிப்பிடமுடியும். கால வோட்டத்தில் கரைந்து போய்விடக்கூடிய “பாரதி” சஞ்சிகையின் வரலாற்றை ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கும் மண்டுரின் வரலாற்றை ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கும் மண்டுரின் வருங்கால சந்ததிக்கும் எடுத்துக் கூறக் கூடிய இந்த முயற்சி கலை இலக்கிய அவையின் ஒரு சாதனை என்று கூறலாம். இந்த முயற்சிக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கி ஊக்கமளித்த பேராசிரியர் செ. யோகராசா அவர்களை நன்றியுடன் நினைவு கூரவேண்டும். அவையின் செயற்பாடுகளில் ஆலோசனை வழங்குவதுடன் அவற்றிற்கு இயலுமான பங்களிப்புளைச் செய்வேன். தற்போது பெருந்தொற்றுக் காரணமாக அவையின் செயற்பாடுகள் முடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இனிவரும் ஆண்டில் அதன் இயக்கம் தொடரும் என்னைக்கிறேன்.

பரணீ:

எழுத்துப் பெண் படைப்பாளிகளுள் நீங்கள் மிகவும் மதிகும் பெண்படைப்பாளிகள் யாவர்?

மண்டுர் அசோகா:

இது ஒரு சிக்கலான கேள்வி. ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளி கள் என்று கூறும் போது அது எல்லைகள் விரிந்த ஒரு சமுத்திரமாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகளின் தொகை இன்று பரந்து விரிந்து விட்டது. அனேகமான பெண் படைப்பாளிகள் காத்திரமான எழுத்துக்களில் தங்கள் தடங்களைப் பதிந்து வருகின்றார்கள். மூத்த பெண் படைப்பாளி களின் படைப்புகளில் சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் வாழ்வுச் சிக்கல்களும் மென் உணர்வுகளும் மென்மையாய் வெகு இலகுவாய் இழையோடி யிருந்தன. இன்றைய பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் அறச் சீற்றங்கள் சற்று அழுத்தமாக வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இளம் பெண் படைப்பாளிகள் பலரின் எழுத்துக்கள் வியக்க வைக்கின்றன. நல்ல படைப்புகளைத் தரும் பெண் படைப்பாளிகள் அனைவரையும் நான் மதிக்கின்றேன்.

பரணீ:

“பெண் நிலை வாதம்” பற்றிய உங்களின் சிந்தனை யாது?

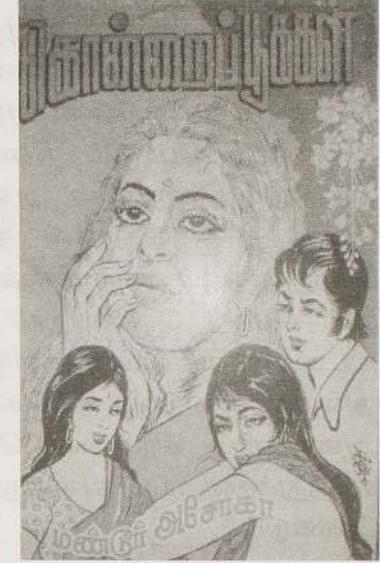
மண்டுர் அசோகா:

பெண்நிலைவாதம் வெறுமனே ஆண்களைக் குறை கூறிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு செயற்பாடாக பலர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண் என்பவன் குடும்பக் குத்து விளக்காக அடைந்து கொண்டிருக்கப் பிறந்தவள்ள. மனித சமுதாயத்தில் ஆணுக்கு என்னென்ன உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ, அவை அத்தனையும் பெண்ணுக்கும் வேண்டும் என்பது எனது கொள்கை. அது குடும்பத்திலாகட்டும், தொழில் சார் இடங்களிலாகட்டும், அரசியலிலாகட்டும் பெண்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்படக்கூடாது. அவளது சிந்தனை

உறவுக் தேடு

மண்டுர் அசோகா

மண்டுர் அசோகா

கள் மதிக்கப்பட வேண்டும். அவளது உழைப்புக்கு, அவளது கருத்துக்களுக்கு அவளது முன்னேற்றங்களுக்கு மதிப்பளித்து ஆண்களுக்குச் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும். பெண் இரண்டாம் பட்சமானாவள் என்ற சிந்தனை மாற்றப்பட வேண்டும். ஒரு ஆண் எவ்வளவு சுதந்திரமானவானாக வாழ்கிறானோ அவ்வளவு சுதந்திரமும் பெண்ணுக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஆண் ஆளப் பிறந்தவன் என்ற மேலாதிக்கமனோபாவம் மேலோங் கியிருப்பதனால் தானே பெண் களை இரண்டாம் பட்சமானவர்களாக நினைக்கிறார்கள். பெண்களை இம்சைப்படுத்துகின்ற பாலியல் தொல்லைகளால் அது தொடர்பான வன்கொடுமைகளால் அநியாயமாகப் பெண் குழந்தைகள் கூட தற்கொலை செய்கின்ற பரிதாப நிலை இன்று பரவலாகக் காணப்படு கின்றது. இது பற்றி நிறையப் பேசலாம். மொத்தத்தில் ஆணும் பெண்ணும் சமாளியமைகளோடுவாழ வேண்டும்.

பரணீ:

எதிர்கால இலக்கிய உலகில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்?

மண்டுர் அசோகா:

ஆண் எழுத்தாளர்களைப்போல பெண் எழுத்தாளர்களால் நீண்ட காலம் இலக்கிய உலகில் நிலைத்திருக்க முடிவதில்லை. இதற்குப் பெண்களின் குடும்பச் சூழல்தான் முக்கிய காரணமாகும். ஆண்கள் குறிப்பிட்ட வேலைகளுடன் நின்றுவிட பெண்கள் நாள் முழுவதும் குடும்பத்துக்காக உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக்

மண்டுர் அசோகா

தடையைத் தாண்டி வாழ்நாள் முழுவதும் எழுதிக் கொண்டிருப்போரை விட்டு என்னிலிடலாம்.

முதலில் பெண் எழுத்தாளர்கள் இடை நடுவில் காணாமற் போகும் நிலையிலிருந்து மீண்டு வர வேண்டும் வெறுமனே ஆண்களுக்கெதிராகப் போர்க் கொடி தூக்குவதுதான் தமக்கான விடுதலையைப் பெற்றுத் தரும் என்ற சிந்தனையை விடுத்து குடும்பத்திலும் பொது வெளியிலும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் உடல், உள் இம்சைகளிலும் தாக்கங்களிலிருந்து அவர்களை விடுவித்துக் கொள்ளும் வழிவகைகளையும் ஆண்களின் சிந்தனை செயல் மாற்றங்களுக்கான கருத்துக்களையும் வலியுறுத்தும் படைப்புகளைத் தர வேண்டும்.

பரணீ:

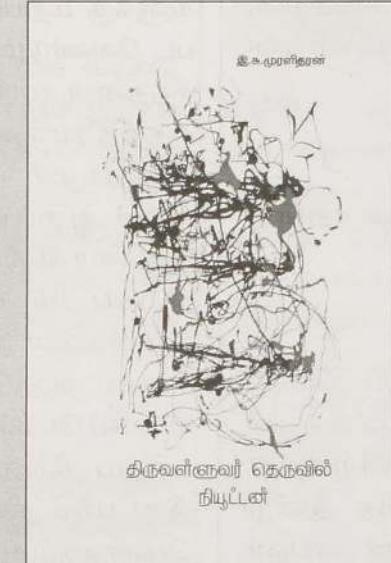
இளம் பெண்படைப்பாளிகளுக்கு நீங்கள் கூற விரும்புவது என்ன?

மண்டுர் அசோகா:

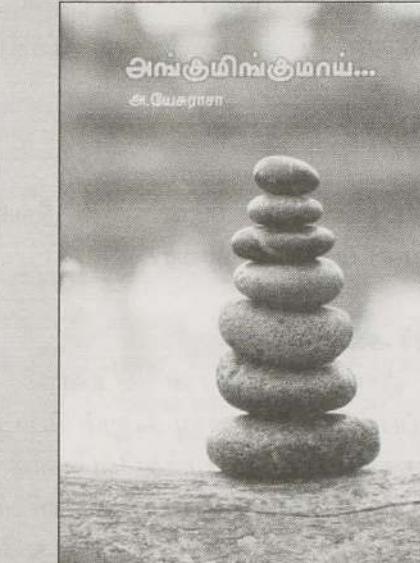
கனிசமான அளவு இளையவர்கள் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. கவிதை வடிவங்கள் அளவிலும் குறுகி வந்துவிட்டதால் எழுதுவது இலகுவாய் இருக்கிறது. சிறுக்கதை எழுது வோர் என்னிக்கை குறைந்து விட்டது போலிருக்கிறது. சமூக அவைங்களை வெளிப்படுத்தும் சிறுக்கதைகளின் பால் உங்கள் முயற்சியையும் திசைதிருப்புங்கள். நிறைய நல்ல எழுத்துக்களை வாசியுங்கள். வாசிப்பு என்பது நல் ஆசான் போல நம்மை நெறிப்படுத்தும். வாசிப்பை விரிவுபடுத்திவிட்டு எழுதுங்கள்.

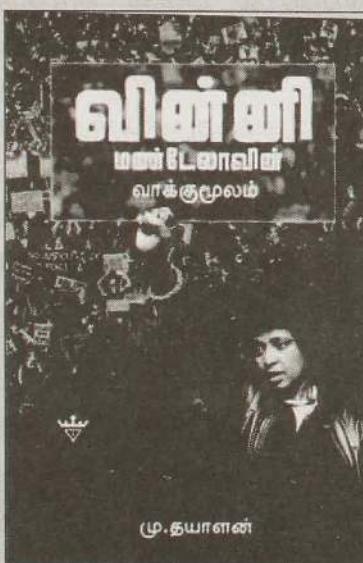
நூல்: கிராமத்து கதைகள்
ஆசிரியர் : இ. கிராஜேஸ்கண்ணன்
வெளியீடு : மீனுகை
விலை : 300.00

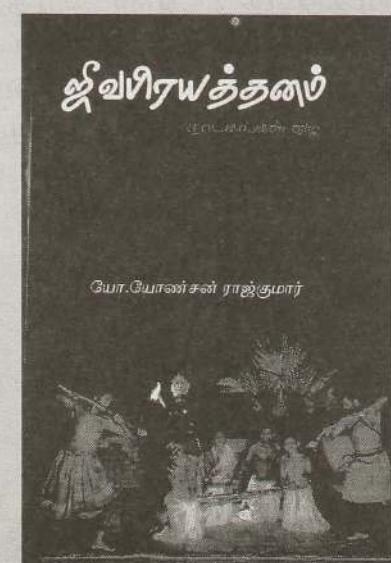
நூல்: திருவள்ளுவர் தெருவில் நியூட்டன்
ஆசிரியர் : இ. ச. முரளிதாரன்
வெளியீடு : மீனுகை
விலை : 100.00

நூல்: அங்குமிங்குமாய்
ஆசிரியர் : அ. யேசுராசா
வெளியீடு : அலை
விலை : 1000.00

நூல்: வின்னி
ஆசிரியர் : மு. தயாளன்
வெளியீடு : மகுடம்
விலை : 300.00

நூல்: ஜீவிரயத்தனம்
ஆசிரியர் : யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார்
வெளியீடு : கலைச்சோலை
விலை : 400.00

நூல்: ஒரு கூடை குறும்பு
ஆசிரியர் : சிவசேகரன்
வெளியீடு : உயிலடி
விலை : 250.00

பிறை நிலா

துயர் களத்து கண்சிமிட்டி
அழுகின்றன என் விண்மீன்கள்

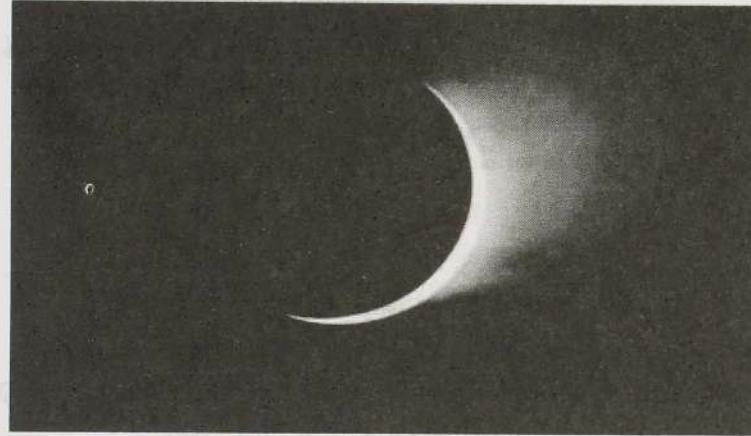
ஆறுதல் பா பாடாது விரைந்து
ஒடி ஒளின்றது நிலவு

மை வண்ண வானமே
வாழ்வாக...

பனிக்குளிரிலும்
பழிச்சொற்களின் நினைவு
தீயாய் ஏரித்துப் பரவு..

இரவின் சூன்ய மெத்தையில்
இதையெதுவும் அறியாதவன்

காதல் நிரம்பி உப்பிப்போன

பஞ்சணையை அணைத்தபடியே
எந்த சஞ்சலமுமின்றி கண்ணயர்...

அவன் துயில்கண்டு நாகமென
கீழிறங்கி வருகின்றன என் துயர்
அவன் மஞ்சனத்தின் கீழ்
அவை ஊர்கின்றன.

தீப்பிளம்புகளைக் கக்கும்
அவன் கனவுகள் -என்
துயர் நாகங்களையும்
துளைக்க...

இரத்தம் கசிகிறது தீட்டாய்...

திடுக்கிட்டு துயில்துறந்து
அண்ணாந்து பார்க்கிறேன்

எவர் துயிலும் கலையாதபடி
நிரம்பா வயிறுகொண்ட பிறைநிலவு
வயிற்றைத் தடவியபடி
நிசப்தவெளியில் அழுதுகொண்டிருந்தது
- ருள்ளா நவாஸ் (மாவனங்களை)

கண்ணீர்க் குடை

நீர்ச்சீறிப் பாயும்
படகு கவிழ்ந்து கரையும்
குழந்தையின் சிரிப்பு ஏரியும்

கவிதைச் சிட்டுக்கள்
கண்ணீர்க்குடை கொண்டு
கடந்து சென்ற பாலம்

உயிர் சூச்செரியும்
நொடிப் பொழுதை
நொண்டிப் படகு அவ்வியது

தீராத பசியில் மரணத் திமிங்கிலம்
நிலத்தின் இன்னொரு வெடிப்புப் பரவியது

எழு குழந்தைகளையும் கவ்வியது
கடலின் கால்வாய்
கிண்ணிரை
கண்ணீரில் வீழ்த்தியது

சிவப்புக் கோலங்கள்

அழகை அளந்து சேமித்து
வாசனையைப் பதிந்து
புத்துணர்வுடன் வானம்

அதன் ஒழுக்குகளில்
ஒளியின் ஓர்மம் விடிகிறது
நேற்றிலிருந்து கண்கள் முழுதும்
இரவு நீள்கிறது

தோய்ந்த கனவுகள் எழும்பி
இருட்டில் என்னை வாசிக்கின்றன

இரவு
மீள மீள காவுகொண்டு
நிரப்பந்தத்தினை ஏவுகின்றது

அமாவாசையை பூசியபடி
வெறித்துக்கிடக்கின்றது வானம்

இனி
ஆதியென ஒரு இசை

இன்னும் நிரம்பாத கனவுகள்

இரவுக்கும் விடிவுக்கும் இடையே
ஒரு சுவர் முளைத்து விடுகின்றது
அது பிரிந்து செல்லும் காதல் போல

- எல். வள்ளும் அக்ரம்

பெரியப்பா

மெளத்து என்ற தகவல்
கிடைத்ததும் ஒருகணம்
ஆடிப் போய்விட்டான்
அஷ்ரப். என்ன செய்வது,
எதைப் பேசுவது எனப்
புரியவில்லை. மனம் ஒரு
நிலையின்றித் தவித்தது.

சிறுவனாக இருக்கும்
போதே வாய்ப்பாவை
இழுந்தவன்
அவன். நபிகளாருக்கு
அழுதாலிப் போல எந்தக்
குறைகளுமில்லாமல் தன்
சொந்த மகனாகவே
அவனை வளர்த்தவர்
பெரியப்பா. ஸ்கூல்
கூட்டங்கள், மதரஸா,
அயல்வீட்டாருடனான
சண்டை சுச்சரவுகள் என
அனைத்துக்கும் முகம்
கொடுத்தவர். ஏன் வரை
அவனைப் படிக்க
வைத்தவரும் அவரே.

அதற்கு மேலும் படிக்க வைக்கவே விரும்பினார்.
இவன்தான் பெரியப்பாவுக்கு தொடர்ந்தும் தொந்தரவு
கொடுக்கக் கூடாதென்பதற்காக வெளிநாட்டுக்குப்
பறந்து விட்டான்.

முப்பது வயதுதான். உம்மா மறுமணம்
செய்து கொள்ளவில்லை. பிள்ளைகளை வளர்ப்பதே
தன் கடனை வாழ்ந்தவர். கோழி வளர்ப்பினாலும்
கயிறு முறுக்குவதனாலும் ஓரளவு வருமானம்
கிடைத்தது.

பெரிய மாமா, மாமிமார் வீடுகளிலிருந்தும்
இடைக்கிடை சாப்பாடு வரும். ஆனால், குறைநிறை
பார்த்து அனுப்பி வைப்பவர் பெரியப்பா தான்.
பெரியம்மா, பிள்ளைகளுக்கும் அவரது குணம்
நன்றாகவே தெரியும். எல்லாமே வந்துசேரும்.
ஒன்றுக்கும் குறைவிருக்காது.

மாமாமார் மெளத்தான்போது கூட இந்தளவு
கவலைப்பட்டதில்லை. சொந்தச் செலவில் டிக்கட்
எடுத்துக் கூடப் போகமுடியாத கொரோனா
குழ்நிலையை நினைத்து வருந்தினான்.

அஷ்ரப் சலுதிக்கு வந்து பதினைந்து ஆண்டுகள்.
சீழ்நிலை ஊழியனாகத் தொழிலுக்குச் சேர்ந்து தன்
கடின உழைப்பினால் அந்தக் கம்பனியின் “பிரான்ச்
மெனேஜரா”க உயர்ந்துள்ளான். சம்பளத்துக்கும்
குறைவில்லை.
மனவிபிள்ளைகளுடன் ஜித்தாவில்
குடும்பமாக வீடெடுத்து

வாழ்கிறான்.

“டிபெண்டிங் சார்ஜ்”

என மாதாமாதம்
பெருந்தொகைப் பணம்
செலவாகிய போதும்
குடும்பமாக வாழ்வதனால்
“போரிங்” இல்லாத
வாழ்க்கைதான்.

“விலிடிங் வீஸா” வில்
உம்மாவையும் எடுத்து
உம்றாவுக்கும், தமாம்,
ஜூபைல், பஹ்ரைன் எனப்
பல இடங்களுக்கும்
அழைத்துச் செல்ல முடிந்தது
பெரிய திருப்தி.

வழைமை போலவே
மரணச் செய்திக்காக
கண்ணர் வடிப்பதையும் துஆ
கேட்பதையும் தவிர அதற்கு
மேல் ஒன்றும் அவனால்
செய்ய முடியவில்லை.

***

பெரியப்பாவின்

மெளத்துக்கு பின்னர்

எத்தனையோ நலவுபொல்லாப்புகள் வந்து
போய்விட்டன. மாமி வீட்டில் தொடர்ச்சியாக இரண்டு
திருமணங்கள், நெருங்கிய உறவினரொருவர்
ஐட்டமாவடிக்கு அனுப்பப்பட்டது, குடும்பத்தில் புதிய
அங்கத்தினர்களின் வரவு... அனைத்துமே கேட்டுவிட்டு
ஏங்கி கொஞ்சநாளில் மறந்துவிடும் சகஜ நிகழ்வுகளாக
மாறிவிட்டன.

போன வருடமும் இதே காலப்பகுதியில்
கொரோனாவின் உச்சகட்டத்தில் தான் அவனது
வருடாந்த வெகேஷன்.

இலங்கைக்கு வந்தால் இரண்டு வாரங்கள்
கொரண்டைன் இருக்க வேண்டும். ஆக ஒரு மாத வீவு.
குறிப்பிட்ட நாளில் திரும்பிப்போக முடியாத நிலை
வந்தால் ஜோப்புக்கும் ஆபத்து.

“வாப்பும்மூட்டுக்கு போறில்லயோ?”

“நாங்க பெய்த்து வரோமே வாப்பா
திறீலங்காக்கு”

பிள்ளை குட்டிகளின் ஆசைகள், கோரிக்கைகள்
எல்லாமே பளிலின் பட்டஜெட்டாக மொற்றமளித்தன.

பிள்ளைட்டுகளும் ஒழுங்காக இல்லை. பல்லைக்
கடித்துக்கொண்டு சலுதியிலேயே இருக்க வேண்டி
வந்தது. கிடைக்கவிருந்த ஒன்றை இறுதிக் கட்டத்தில்
இழுந்தது போன்ற உணர்வு.... இனி வெகேஷனும்

அடுத்த வருடம்தான். சொல்ல
முடியாத வேதனை அஷ்ரப்
குடும்பத்தினருக்கு.

கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

ஜீவந்தி

ஆயினும், பிள்ளைகளின் கவலையைப் போக்கா தாம், பஹ்ரென், ஜூபைல் என டிரிப் கூட்டிச் சென்றான். இதைத்தவிரு முன்பு போல் "இஸ்திரா"க்களில் குடும்பமாக ஒன்று சேரவும் முடியாது, "மோல்"களுக்குப் போகவும் முடியாது. "ஜனதிரியா" எக்ஸிபிசனும் இந்த முறை கென்சல். வீட்டிலேயே அடைந்து கிடக்க வேண்டி வந்தது.

***

கொரோனா முன்பை விட ஓரளவு தணிந்திருந்தது. கட்டுப்பாடுகளும் சாடையாகத் தளர்த்தப்பட்டன.

சொல்லி வைத்தாற்போல் அவனுக்கான வெகேஷன் வந்தது. ஒருமாதிரி "லீவ் அப்ரூவல்" எடுத்துக் கொண்டான். டிக்கட்களையும் "ரிசர்வ்" பண்ணிக்கொண்டான்.

மனைவி பிள்ளைகளுக்கு தலைகால் புரியாத மகிழ்ச்சி சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு பிறகு தாய்நாடு செல்வதனால். இளைய மகள் பிறந்ததும் இங்குதான். யாரும் அவளை இதுவரை நேரடியாகக் கண்டதுமில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கும் வயோதிபத் தாயிடம் ஒடோடிச் சென்று பாச்தைப் பொழிய வேண்டும் போலிருந்தது அஷ்ரபுக்கு.

உம்மாவுக்கு, பெரியப்பா குடும்பத்துக்கு, மாமா மாமிமார் குடும்பங்களுக்கு, தங்கச்சிமார்களுக்கு, மனைவியின் குடும்பத்துக்கென லிஸ்ட் போட்டு சாமான்களை பார்சலிட்டான்.

கட்டாயமாக ஸம்ஸம் நீர் கொண்டு வரும்படி மாமா சொல்லியிருக்கிறார். அவருக்கு பேர்ச்சம் பழமென்றால் உயிர். மூன்று வகைகளில் வாங்கிக்கொண்டான். ஒட்டகப்பால், சலுதி மாதுளம்பழம், சொகலட், பிஸ்கட் வகைகள், லப்பெடாப் போன்று என யோசித்து யோசித்து பார்சல் செய்தான்.

அஷ்ரபின் மனம் எங்கெங்கோ பறந்து திரிந்தது. தெகிவள ஸலவிற்கு பிள்ளைகளைக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும். காத்தான்குடி மாமி வீடு, மன்னார் சாச்சா வீடு என மனதில் லிஸ்ட் போட்டு வைத்திருந்தான். எல்லாவற்றுக்கும் நாள் போதாது தான் ஆனாலும் ஒரு செக்கனும் விடாது நாட்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவனது திட்டம்.

மனைவிக்கும் தனது உறவுகளைச் சந்திக்கப் போவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சி.பிள்ளைகளுக்கு வீடியோ கோல் மூலம் முகமறிந்த, முகமறியாத தம் ஒத்த வயதுப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடக் கிடைக்கும் கொண்டாட்டம். ஒரு வாரமாக வீட்டில் ஒரே ஆரவாரம்.

மகிழ்ச்சியில் மன்னைப் போட்டது போல திடெரென புதியதொரு சிக்கல். கம்பனியின் வேறொரு கிளை மெனேஜர் தாயாரின் திடீர் சுகவீன்துக்காக வெகேஷனில் செல்ல வேண்டி வந்ததனால் அவருக்கு

பதிலாகவும் "அக்டிங்" செய்ய வேண்டி வந்தது. அவர் திரும்பி வரும் வரை இவனுக்கு போக முடியாது.

இரண்டு வாரங்கள் சென்றிருக்கும்.

இதற்கிடையில் ஏதோ புதுவகை கொரோனாவாம் ஓமிக்ரோன் எனும் பெயராம் என்ற செய்தியால் சலுதி மீண்டும் "அலர்ட்" ஆகியது. வேகமாகப் பரவக்கூடும் என்பதால் அரசாங்கம் பயணக் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கத் தொடங்கியது.

போனால் திரும்பி வரக் கிடைக்குமா என்ற நிச்சயமற்ற தன்மை எல்லா மனங்களிலும்.

மூன்றாவது வக்லினும் ஏற்றியிருக்க வேண்டுமாம், திரும்பி வந்தாலும் கொரண்டைன் இருக்க வேண்டுமாம் என்றெல்லாம் சொல்லி பலரும் பயமுறுத்தி நார்கள். இலங்கைக்கு போனால் அங்கே திடெரென என்னென்ன கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுமோ என்ற அச்சம் வேறு.

இரண்டாம் இன்னிங்ஸை முடித்த கொரோனா மூன்றாம் இன்னிங்ஸையும் தொடங்கி விட்டதாக எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

புதிதாக வாங்கிய காருக்கு மாதாமாதம் காசு கட்ட வேண்டும். வீட்டுக் கூலி வேறு... நாடே மறுபறம் புரண்டாலும் சாக்குப்போக்கு சொல்ல முடியாது.

எல்லாமே சின்னப் பிள்ளைகள் பத்து, எட்டு, ஐந்து, ஒன்று வயதுகளில்...

பிள்ளைகளோடு திரும்பி வருவதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டால்...?

"போறோ இல்லயோ" தீர்மானித்து முடிவெடுக்க முடியாத தர்மசங்கடமான நிலை.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் பலருடனும் கதைத்து நிலைமையை அவதானிக்கத் தொடங்கினான்.

வெகேஷனில் போன மெனேஜர் திரும்பி வந்து விட்டார். இதற்கிடையில் வெகேஷனில் ஏழு நாட்கள் இங்கேயே கழித்துவிட்டன. இருப்பதோ ஆக இருப்பது மூன்று நாட்கள். இலங்கைக்கு வந்துபோக காலம் போதாது.

"என்தீன் செய்தது நோனா? பெய்த்து வேலிருச்சியோ..."

"ஓ இப்பேமே ஒரு கெழும் பெய்த்த. நீங்க ரிடன் வாரத்துக்கு எனக்கு கொஞ்சம் நாள் அங்க நிச்சேலும் புள்ளைகளுங்கூட. நான் எபிடைன் தனிய வார. அதும் போதாதுக்கு புள்ளைகளுக்கு செமஸ்டர் எக்ஸேமும் இருச்சிய. சும்மா எல்லாமே ஹுட்டப்பட....."

"செய்ய வேலில்ல போகாமிருச்சியது தான் நல்லம். இன்ஷாஅல்லாஹ் அடுத்த வருஷம் போம்" தீர்க்கமான முடிவுக்கு இருவரும் வந்துவிட்டனர்.

இங்கு வந்து மூன்று வருடங்களுக்கு மேல். அடுத்த வருடமும் போகக் கிடைக்குமோ! வயதான உம்மா தான் உயிரோடு இருப்பாரா! இன்னும் எத்தனை பேர் மௌத்தாகி இருப்பார்களோ!

தலை வெடித்து விடும் போல் இருந்தது அஷ்ரபுக்கு. பிள்ளைகளுக்கு இதை எப்படிச் சொல்லிப் புரிய வைப்பது என்று புரியாமல் கட்டிலில் போய் சாய்ந்து கொண்டான்.

@ Stefan Falke/WDR

நாடக அரங்கில் காவிய தியேட்டர் மற்றும் ப்ரெக்ட்

கலாநிதி. சண்முகசுர்மா ஜயப்பிரகாஷ்

“ஜேர்மன் நாடக ஆசிரியர், பெர்டோல்ட் ப்ரெக்ட்டின் கருத்துக்கள் உலக அரங்கில் மிகவும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. பார்வையாளர்களை சிந்திக்க வைக்க அவர் விரும்பினார், மேலும் அவர்கள் அரங்கைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை நினைவுட்டு வதற்கு பலவிதமான சாதனங்களைப் பயன்படுத்தினர், உண்மையான வாழ்க்கையை அல்ல.”

பெர்டோல்ட் ப்ரெக்ட் - ஒரு சுருக்கமான பின்னணி

“கலை என்பது யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடி அல்ல, ஆனால் அதை வடிவமைக்க ஒரு சுத்தி”

-பெர்டால்ட் ப்ரெக்ட்

நாடக ஆசிரியர் பெர்டோல்ட் ப்ரெக்ட் 1898 இல் ஜேர்மன் நகரமான ஆக்ஸ்பர்க்கில் பிறந்தார். முதல் உலகப் போரில் மருத்துவ வேலையாளாகப் பணியாற்றிய பின்னர், போரின் விளைவுகளால் திகைத்துப்போன அவர், முதலில் ஜேர்மனியில் உள்ள மியுனிக் என்ற நகரத்திற்கு சென்றார். அதன் பின்னர் அரங்கியலில் ஒரு தொழிலைப் பின்தொடர பேர்லினுக்கும் சென்றார். 1933 ல் ஜேர்மனியில் நாஜிக்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபோது அவரது வாழ்க்கையின் அந்தக் காலம் முடிவுக்கு வந்தது. ப்ரெட்ச் பேர்லினில் இருந்து தப்பி ஓடிவிட்டார். இந்தக் காலகட்டத்தில் நாஜிக்கள் அவரது குடியிருமையை முறையாக நீக்கிவிட்டனர். எனவே அவர் ஒரு நிலையற்ற குடிமகளானார்.

1941 ஆம் ஆண்டில் ப்ரெக்ட் அமெரிக்காவில் வசிக்கும் குடியிருப்பாளர் ஆனார். ஹவஸ் அன்-அமெரிக்கன் செயல்பாட்டுக் குழு கம்யூனிசத்திற்கு

எதிராக செயற்படும் குழு. வெளிப்படையாக இந்தக் குழு புத்திஜீவிகளையும் குறிவைத்தது. இவர் கம்யூனிச சித்தாந்தத்தை பின்பற்றுகின்றவர் என்பதனால் அக்குழு முன் இவர் ஆஜரானதன் பின்னர் 1947 இல் ஐரோப்பா வகுகுத் திரும்பினார். 1956 ஆம் ஆண்டில் அவர் இறக்கும் போது, ப்ரெக்ட் பெர்லினர் குழுமத்தை (Berliner Ensemble) நிறுவினார், மேலும் சிறந்த நாடக பயிற்சியாளர்களில் ஒருவராக கருதப்பட்டார்.

ஒரு கலைஞராக, ப்ரெட்டை சீன நாடகம் மற்றும் கார்ல் மார்க்ஸ் போன்ற பல்வேறு வகையான எழுத்தாளர்கள் மற்றும் பயிற்சியாளர்களால் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டார். ப்ரெக்ட் வாழ்ந்த காலத்தின் கலகங்கள் மற்றும் குழப்பங்கள் அவருக்கு ஒரு வலுவான அரசியல் நகர்வை கொடுத்தது. அரசியல் ரீதியாக அவருக்கு இருந்த எதிர்ப்பு அவரை அரங்கில் இன்னொரு தளத்திற்கு கொண்டு சென்றது. அவர் எதிர்கொண்ட எதிர்ப்பு, நாடக அரங்க உலகில் தனது தனிப்பட்ட குரலை வெளிப்படுத்த அவருக்கு தைரியத்தை அளித்தது என்பதற்கு சான்றாகும். அவர் தனது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த ஒரு மாறும் நாடக பாணியை வெளிக் கொணர்ந்தார். அதற்கான ஊக்கத்தையும் திறமையும் பெற்றிருந்தார்.

அவரது மிகவும் பாராட்டப்பட்ட நாடகப் படைப்பு - “தாய் தைரியம் மற்றும் அவரது குழந்தைகள்” (Mother Courage and Her Children) முப்பதாண்டுப் போர் (1618-1648) என்பது ஒரு மதப்பின்னணி கொண்ட போர் ஆக ஜேர்மனியிலேயே ஆரம்பமானது. இந்தப் காலத்துப்

பின்னணியில் தொகுக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த நாடகம் சமகால சமுதாயத்திற்கு பொருத்தமானது என்பதுடன் பெரும்பாலும் போர் எதிர்ப்பு நாடகங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. மூன்றாம் ரைச்சின்(Third Reich) என்ற நாடக தயாரிப்பு ப்ரெக்டின் மிகவும் வெளிப்படையான பாசிச எதிர்ப்பு நாடகம். இந்த வேலை நாஜிக்கள் ஆட்சிக்கு வந்த நயவஞ்சக வழியை பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

ப்ரெக்ட் ஏன் மிகவும் முக்கியம்?

பெர்டோல்ட் ப்ரெக்ட் ஒரு நாடக பயிற்சியாளராக இருந்தார். (Theatre practitioner) நாடக அரங்கின் வளர்ச்சியில் பெரும்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் அவர் தனது அரங்கை உருவாக்கி வடிவமைத்தார். அத்துடன் அவர் தனது அரங்கின் மூலம் அரசியல் சித்தாந்த செயற்பாட்டில் பெரும்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யிருந்தார். அவரது பல கருத்துக்கள் மிகவும் புரட்சிகரமானது, அவை நாடக நிலப்பரப்பை மாற்றின. நவீன அரங்கச் செயற்பாடு அவரது அரங்கச் செயற்பாட்டு முறைகளுக்கு நிறையவே கடன்பட்டிருக்கிறது.

இயற்பண்பு வாத அரங்கு அதன் செயற் பாட்டில் உச்சத்தில் இருந்தபோது, சமூகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதற்கு ஒரு கண்ணாடியாக செயல்பட்ட போது, அதை (நாடகத்தை) மாற்றத்திற்கான சக்தியாகப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தார். அவர் தனது பார்வையாளர்களை சிந்திக்க வைக்க விரும்பினார். “மூளையை தொப்பிக்குடன் தொங்கவிட்டு நிறுத்துங்கள் துணியறையில்” என்று அந்த நேரத்தில் அரங்கப் பார்வையாளர்களுக்கு அவர் கூறியது பிரபலமானது.

இயல்பான அல்லது நாடகத்தன்மையான அரங்குகளில் பார்வையாளர்கள் மேடையில் இருக்கும் கதாபாத்திரங்களின் உண்மையான வாழ்க்கையைப் பற்றியும் பாத்திரத்தின் உண்மைத்தன்மை பற்றியும் கவனத்தை செலுத்தினார்கள். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை சிறிது காலம் மறந்து மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை தரிசிக்கின்றனர். பார்வையாளர்கள் ஒரு கதாபாத்திரத்திற்காக அழும்போது அல்லது அவர்களுக்கு நிகழும் நிகழ்வுகளின் மூலம் உணர்ச்சியை உணரும்போது அது “கதாசில்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ப்ரெக்ட் இந்தக் “கதாசில்” அரங்கிற்கு எதிராக இருந்தார். பார்வையாளர்கள் மேடையில் நடந்த செயலை நம்பி, உணர்ச்சிவசப்படும் போது, அவர்கள் சிந்திக்கும் ஆற்றலையும் மற்றும் மேடையில் நடைபெறும் முரண்பாடுகளை தீர்ப்பதற்கான திறனையும் இழந்துவிடுகின்றனர், என்று அவர் நம்பினார். தனது பார்வையாளர்கள் புறநிலையிலும் மற்றும் உணர்ச்சி பூர்வமான ஈடுபாடுவதிலும் இருந்து விலகி இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இதனால் எந்த வொரு சமூகக் கருத்து அல்லது அவரது படைப்புகளில் உள்ள பிரச்சினைகள் குறித்து பரிசீலிக்கப்பட்டு மற்றும் பகுத்தறிவு தீர்ப்புகளை வழங்க முடியும் என்றார். இதைச் செய்ய அவர் பல நாடக சாதனங்கள் அல்லது

நுட்பங்களைப்பயன்படுத்தினார்.

இதனால் பார்வையாளர்கள் அரங்கைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை நினைவுட்டினர். அரங்கில் நிகழ்வது வாழ்க்கையின் விளக்கக்காட்சியே ஒளிய, அது நிஜ வாழ்க்கை அல்ல. அவரது இந்தமாதிரியான சிந்தனையில் வெளிவந்த அரங்கை “காவியப் பாணி அரங்கு” (Epic theatre) என்று அழைக்கப்பட்டது. உணர்ச்சி பூர்வமான ஈடுபாட்டிலிருந்து பார்வையாளர்களை விலக்கும் செயலை அவர் “அந்நியப்படுத்தல்” என்று அழைத்தார்.

‘வி’ விளைவு

பார்வையாளர்களை அந்நியப்படுத்துவது பற்றி பலர் பேசுகிறார்கள். பார்வையாளர்களை அரங்கியல் செயலில் இருந்து பிரித்து வைப்பது. அந்நியமாதல் என்ற சொல் ஜேர்மனிய மொழியிலே இருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பின்னரே தமிழிற்கு மொழி மாற்றம் செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் இந்த ஜேர்மனியச் சொல் லிற் கான் அர்த்தம் “தூரத்திற்கு” மிக நெருக்கமாக என்று மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், இது இன்னும் அந்நியப்படுதல் விளைவு என்றே அழைக்கப்படுகிறது. அல்லது “வி” விளைவு என குறிப்பிடுவர்.

ப்ரெக்ட் நிச்சயமாக பார்வையாளர்கள் நாடகத்தில் தொடர்ச்சியாக ஈர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், என்று விரும்பினார், இல்லையெனில் அவரது கருத்து இழக்கப்படும். அதாவது பாத்திரத்தின் உணர்வு பூர்வமான முதலீடுகளை தவிர்த்தலை நோக்கமாக கொண்டார்.

அரங்க முறையில் அவரது அனுகுமுறை அரசியல், சமூக அல்லது தார்மீக செய்தியைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது.

நீங்கள் ஒரு கரு அல்லது சிக்கலை ஆராய்ந்து, உங்கள் பார்வையாளர்களை ஒரு வாதத்திற்கு மாறுபட்ட கண்ணோட்டங்களில் திசை திருப்பலாம். அப்படியானால், ப்ரெக்ட்டின் அரங்கில் பயன்படுத்தப்படும் தொலைதூர சாதனங்களிலிருந்து நீங்கள் நிறைய கற்றுக்கொள்ளலாம்.

காவிய அரங்கு (ப்ரெக்ட்டின் தியேட்டர்) நான்காவது கவரை உடைக்கிறது. நடிகர்களுக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் இடையிலான கற்பனைச் சுவர், அவர்களை பார்வையாளர்களாக வைத்திருக்கிறது. அவர்கள் நாடக அனுபவத்தின் செயலில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் முழுவதும் சிந்திக்கிறார்கள், இணைக்கப்படுவதில்லை.

‘வி’ விளைவைப் பயன்படுத்தும் சாதனங்கள்

ஒரு “நாடக சாதனம்” என்பது ஒரு நோக்கத்திற்காக அல்லது தேவைக்காக மேடையில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு முறை அல்லது நுட்பமாகும். “வி” விளைவைப் பயன்படுத்துவதன் நோக்கம், என்னவென்றால் பார்வையாளர்கள் தொடர்ந்தும் அரங்கைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்துவதை உறுதி செய்வதாகும்.

கதை

கதை எதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றால், பார்வையாளர்கள் பார்ப்பது ஒரு கதையின் விளக்கக்காட்சி என்பதை நினைவுட்டுவதற்கு. சில சமயங்களில் கதை நடப்பதற்கு முன்பு, என்ன நடக்கிறது என்பதை கதை சொல்லிவிடும். கதையின் முடிவை ஏற்கனவே அறிந்திருப்பதால், வரவிருக்கும் செயலில் நாம் உணர்ச்சிவசப்பட தேவையில். அவ்வாறு உணர்ச்சிவசப்படாமல் இருப்பதற்கான சிறந்த வழி இது. மூன்றாம் நபரின் விளக்கம் அல்லது கதாபாத்திரத்தின் வெளியேவருதல்

ஒரு நடிகராக ஒரு கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி கருத்து தெரிவிப்பது நாடகத்தை பார்வையாளர்களுக்கு நினைவுட்டுவதற்கான தெளிவான வழியாகும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு நாடகத்தின் உணர்ச்சியின் உச்சக் காட்சியின் நடுப்பகுதியில் கதாபாத்திரத்தை ஏற்று நடிக்கும் நடிகர் மூன்றாவது நபரில் தங்கள் கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்க கூடும். அந்நடவடிக்கை உணர்ச்சியை உடைக்கக்கூடும்.

மேடை திசைகளில் பேசுதல்.

இந்த அரங்க உத்தியை இறுதித் தயாரிப்பை விட, ஒத்திகையில் ப்ரெக்ட் தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தினார். இது அவர்கள் நடிக்கும் கதாபாத்திரத்திலிருந்து நடிகரை தூர விலக்குத்தவுகிறது. அதே நேரம், பார்வையாளர்கள் - அவர்கள் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதையும், ஒரு கதாபாத்திரத்தின் செயல்களை புறநிலை விரிவாகப் படிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துவதையும் இது நினைவுட்டுகிறது.

நேரடியாக விளிப்பது.

பார்வையாளர்களுடன் நேரடியாகப் பேசுவ

தால்நான்காவது சுவரை உடைத்து, யதார்த்தத்தின் மாயையையும் அழிக்கிறது. ஒரு உதாரணம்: ப்ரெட்ச் எழுதிய காகசியன் வெண்கட்டி வட்டத்தில் குழந்தை மைக்கேலைக் காப்பாற்று மாறு க்ருஷா மன்றாடும் தகுணத் தைக் குறிப்பிடலாம்: நான் அவரை வளர்த்தேன், நான் அவனை துண்டு களாக கிழிக்கலாமா? என்னால் முடியாது.

பலகைகளைப் பயன்படுத்துதல்

ஒரு பலகை என்பது ஒரு அடையாளம் அல்லது மேடையில் வழங்கப்படும் தகவல்கள் எழுதப் படும் பகுதி. பலகைகளைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு ஆட்டை அல்லது பேனரைப் பிடிப்பது போல எளிமையானதாக இருக்கலாம். இந்த விளைவுக்கு மல்டிமீடியா அல்லது பவர்பாயின்ட் காட்சி

களும் பயன்படுத்தப்படலாம். முக்கிய விடயம் என்ன விளக்கப்படுகின்றது என்றால், தகவல் - செயலைப் பற்றி மட்டும் கருத்து தெரிவிக்காது, அதைப் பற்றிய நமது புரிதலை ஆழப்படுத்துகிறது.

ப்ரெக்டியன் மேடை ஏற்றும்

பல்தேர்வு பாத்திரங்கள். Multi-roling

ஒரு நடிகர் மேடையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கதாபாத்திரங்களில் நடிக்கும் போது பல்தேர்வு பாத்திரம் ஆகும். குரல், இயக்கம், சைகை மற்றும் உடல் மொழி ஆகியவற்றை மாற்றுவதன் மூலம் பாத்திரத்தின் வேறுபாடுகளைக் காட்டலாம். ஆனால் ஒரே நடிகர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களை ஏற்றிருப்பதை பார்வையாளர்கள் தெளிவாகக் கூற வேண்டும். அதன் பொருள் என்னவென்றால், பார்வையாளர்கள் நிகழ்வுகளின் விளக்கக்காட்சியைப் பார்க்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அவர்கள் அதிகம் அறிந்திருக்கிறார்கள். காவிய பாணி அரங்கில் மாற்றுப் பாலின கதாபாத்திர தேர்வு சாத்தியமான ஒன்றுதான். நம்பிக்கையின்மை ஏற்பட்டாலும் இடைநிறுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

பினவுபட்ட கதாபாத்திரங்கள் Split-role

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நடிகர்கள் ஒரே கதாபாத்திரத்தில் நடிப்பதைக் குறிக்கின்றது. உதாரணமாக, முக்கிய கதாபாத்திரத்தில் நடிக்கும் நடிகர் காட்சியில் இருந்து காட்சிக்கு மாறக் கூடும். இது அந்தக் கதாபாத்திரத்தை பிரதிநிதித்தவப் படுத்தி வைத்திருந்தாலும் பார்வையாளர்களின் உணர்ச்சிபூர்வமான ஈடுபாட்டையும் இணைப்பையும் தடுக்கிறது.

குறைந்த பட்ச காட்சி. வேட உடை. கைப் பொருட்கள்.

காட்சி அமைப்பு, ஆடை மற்றும் கைப் பொருட்கள் அனைத்தும் எளிமையாகவும் பிரதிநிதித்துவ படுத்துவதாக அமைய வேண்டும். ஆடம்பரமான உடைகள் அலங்காரம் என்பது அரங்கின் உணர்வை வேறோன் றாக மாற்றிவிடும் என்பதோடு நடிப்பின் தரத்தை குறைப்பதாக அமைந்துவிடலாம். மேடை அமைப்பின் தன்மை குறைவான தாக இருந்த போதிலும், ஒரு சிறிய ஒலி மற்றும் விளக்கு களைத் தவிர நாடகத் தயாரிப்புக் கூறுகளில் எப்போதும் நம்பகத்தன்மை இருந்தது. ப்ரெக்டின் கூற்றுப்படி Mother Courage நாடகத்தில் மேடைப் பொருளாக இருக்கும் “வண்டி” குடும்பத்தின் ஐந்தாவது உறுப்பினராக பயன்படுத்தினார். எனவே அவரது நாடகங்களில் உள்ள கதாபாத்திரங்களைப் போலவே கைப்பொருட்கள் அல்லது மேடைப் பொருட்கள் முக்கியமானவை என வலியுறுத்தினார்.

குறியீட்டு பொருட்கள். (props)

பெரும்பாலும் ஒரு பொருளை பல்வேறு வழிகளில் பயன்படுத்தலாம். ஒரு சூட்கேஸ் ஒரு மேசையாக லாம் மாறாக கார் கதவாகலாம் அல்லது வெடிகுண்டு ஆகலாம்.

விளக்கு - Lighting

நாடகத் தயாரிப்பு என்பது நாடகத்தின் செய்தியை மறைக்க விரும்பாததாக இருக்க வேண்டும். அதனால் மேடை விளக்குகள் நாடகத் தயாரிப்பை எளிமையாக வைத்திருக்கும் என ப்ரெக்ட் நம்பினார். கடுமையான வெள்ளை ஒளியைப் பயன்படுத்துவது என்பது உண்மையை வெளிச்சம் போடுவது ஆகாது, என அவர் நம்பினார். இருப்பினும், பல நவீன தயாரிப்புகள் ஸைட்டிங் விளைவுகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், பார்வையாளர்கள் இன்னும் அரங்கைப் பூர்ணமாக பார்க்கிறார்கள். மேடையில் செயல்படுவர்களைப் போன்றே மேடைக்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் தயாரிப்பு பணியாளர்களையும் பார்த்தார்கள். எனவே பெரும்பாலும் அவர்கள் மேடையில் மறைந்திருப்பதைக் காட்டிலும் வெளிச்சத்துக்கு வரவேண்டும் என நினைத்தார்.

ப்ரெக்டின் ஏனைய சாதனங்கள்

பாடல் மற்றும் நடனம்

பார்வையாளர்கள் அரங்கைப் பார்க்கிறார்கள்

என்பதையும், அவர்கள் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை நினைவூட்டுவதையும் உறுதிப்படுத்த இது ஒரு சிறந்த வழியாகும். பெரும்பாலும் ப்ரெக்டின் அரங்கில் இசையின் பாணி மற்றும் பாடல்கள் பார்வையாளர்களை மேலும் தூர விலக்குகிறது.

நகைச்சவை மற்றும் சைகை Fun and Gesture

Fun என்பவர் உண்மையில் “வேடிக்கை” அல்லது “நகைச்சவை” என்று மொழிபெயர்க்கப் படுகின்றது. ப்ரெக்ட் தனது பார்வையாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும், என்று விரும்பினார். நாங்கள் சிரிக்கும்போது நாங்கள் சிந்திக்கிறோம் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். இதனால் நாடக ஆசிரியர் யூஜின் அயோனெஸ்கோ ப்ரைட்டெ எப்போதும் (postman) “போஸ்ட் மேன்” என்று அழைத்தார். ஏனெனில் அவர் எப்போதும் செய்திகளை வழங்குவார்! இருப்பினும், ப்ரெக்டின் வேலை சலிப்பைத் தரவில்லை. அது எப்போதும் தீவிரமாக இருக்காது. செய்தி தீவிரமாக இருந்தாலும், பார்வையாளர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கும் சிக்கல்களைப் பற்றி சிந்திக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துவதற்கும் நகைச்சவை ஒரு சிறந்த வழியாகும் என்பதைப் ப்ரெக்ட் உணர்ந்தார்.

பதற்றத்தை உடைக்க நகைச்சவை ஒரு சிறந்த வழியாகும். பார்வையாளர்கள் நடிகர்கள் உணர்ச்சிக்குள் சிக்கி அதன் உணர்ச்சிக்குள் அவர்கள் வசப்படுவதை உடைக்கவேண்டிய தேவை பிரெக்ட்டுக்கு இருந்தது. நகைச்சவையை உடல் மூலமும் காட்டலாம். இது நடைமுறையில் “புத்திசாலித்தனம்”.

சைகை

இது, மற்றொரு ப்ரெக்டின் நுட்பம், நடிகரால் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு தெளிவான பாத்திர சைகை அல்லது இயக்கம் என்பது முக்கியம் பெறுகின்றது.

அவ்விடத்தில் உணர்ச்சி ஆராயப்படவில்லை, அதை விட அக்கணம் அல்லது அனுகுழுறை முக்கியம் பெறுகின்றது. எனவே ஒவ்வொரு சைகையும் முக்கியமானது. ஒவ்வொரு கணமும் திறம்பட செயல்படுவதை உறுதிசெய்ய ப்ரெக்ட்டும் அவரது நடிகர்களும் ஒத்திகையின் போது நாடகங்களின் புகைப்படங்களைப் படித்தனர். நடிகரின் சைகைகளால் காட்சியில் என்ன நடக்கிறது என்பதை பார்வையாளர்களால் சொல்ல முடியுமா?

நடிகர்கள் மேடையில் கதாபாத்திரமாக இருப்பதை ப்ரெக்ட் விரும்பவில்லை, அவர்களை ஒரு வகை நபராக மட்டுமே காட்ட வேண்டும். இந்த காரணத்திற்காக ப்ரைக் தனது கதாபாத்திரங்களை பெரும்பாலும் “தி சோல்ஜர்” அல்லது “தி கேர்ஸ்” போன்ற பழையான பெயர்களால் குறிப்பிடுவார்.

கதாபாத்திரத்தின் உணர்ச்சி உந்துதலில் அப்பாத்திரத்தை உள்ளோக்கிப் பார்ப்பதை விட, கதாபாத்திரத்தின் சமூக நிலை அடிப்படையிலும், அவர்கள் ஏன் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதிலும் கதாபாத்திரத்தின் விளக்கம் கட்டமைக்கப்படும். ஆகவே கதாபாத்திரத்தின் தன்மையையும் அப்பாத்திரத்தின் சூழ்நிலையையும் பார்த்து பார்வையாளர்கள் பரிவு காட்ட மாட்டார்கள், அதைவிட அச்சுழ் நிலைகளை அவர்களே உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

சைகை சமூக கருத்துடையது. உதாரணமாக, ஒரு சிப்பாய் ஒரு மேடையில் அனிவகுத்துச் செல்லும் போது வணக்கம் செலுத்துவது ஒரு சைகை. ஆனால் அவர் இறந்த உடல்கள் தழுப்பட்ட ஒரு மேடையில் அனிவகுத்துச் செல்லும்போது அவர் வணக்கம் செலுத்துகிறார் என்றால், அவர் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் நபரைப் பற்றிய ஒரு சமூகக் கருத்து இந்த சைகையில் இருக்கும்.

காவிய நாடகம்

நாடக அரங்கில் ஒரு முரண் கதை உள்ளது. பிரச்சினை அல்லது முரண்பாடு உருவாக வேண்டும் என்றும், அனைத்து பிரச்சினைகளும் இறுதியில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது நாடகத்தின் நோக்கம். காவிய அரங்கு இந்த நேரத்தியை முயற்சிக்காது. கதை சொல்லுதல் நாடகத்தின் தொடக்கத்திலும் மற்றும் முடிவிலும் இருக்கும். சிக்கல்களைத் தீர்க்காமல் விட்டுவிட்டு, பார்வையாளர்களை சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்று, கேள்விகளை எதிர்கொள்ள வைக்கின்றார். இது காவிய அரங்க நடவடிக்கைக்கு ஒரு உதவேகமாக இருக்கும். அதே சமயம், நாடக அரங்கு பொழுதுபோக்கு அல்ல என்று ப்ரெக்ட் நினைத்தார். அவரது பார்வையாளர்கள் அரங்கில் தங்கள் நேரத்திற்கு மட்டுமே உணர்ச்சி அனுபவத்தில் ஈடுபட வேண்டும். நாடகம் அரங்கில் வரும்போது ஒரு நேரியல் கதை உள்ளது, அதாவது அதன் நிகழ்வுகள் காலவரிசைப்படி நடக்கும். காவிய தியேட்டரில் பெரும்பாலும் முறிந்த கதை உள்ளது, அது நேரியல் அல்லாதது மற்றும் காலத்தை விட்டு மாறிப்

பாய்கின்றது.

காவிய நாடகமும் ஒரு வாதத்தைக் காட்டுகிறது. இது ஒரு தெளிவான அரசியல் அறிக்கை. பார்வையாளர்கள் புறநிலையாக இருந்து கொண்டு தொடர்ச்சி யான காட்சிகளைப் பார்க்கிறார்கள். செயலுக்கு வெளியே உணர்ச்சிபூர்வமாக நின்று, பார்வையாளர்கள் கதையை புறநிலையாக படிக்க முடியும் என்பதோடு சமூக யதார்த்தங்களை அங்கீரிக்கின்றார்கள்.

கதைகூறல் - கதை எங்கிருந்தும் தொடங்கலாம், நிறுத்தப்படலாம் பிரச்சினைதீர்க்கப்பட மாட்டாது.

கண்பவராக மட்டும் வைத்தல் - பார்வையாளர்கள் எதைப்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்களே அதைப்பற்றி கேள்வி கேட்கலாம்.

திறமையை வளர்த்தல் - பார்வையாளர்களின் திறமையை வளர்த்தல்.

முடிவுகள் எடுக்க வற்புறுத்தல் - தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினை இருக்கின்றது என்பதை தெரியப்படுத்துவதுடன் முடிவுகளை பார்வையாளர்கள் எடுக்கத் தூண்டுகின்றது.

பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளல் - பார்வையாளர்கள் எதாவது ஒன்றை எதிர்கொள் வேண்டியவர்கள் ஆகின்றார்கள்.

விவாதம் - அரங்கில் வாதம் நடைபெறும்.

அறிகல் நிலைக்கு கொண்டதல் - இயல்புணர்வு

பிரெக்டின் வேலைத்திட்டம்.

பிரெக்டின் பாணியில் ஒரு பகுதியை உருவாக்கப் போகின்றவர்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய பல கூறுகள் உள்ளன.

- கதை ஒரு எடுத்துக் கூறல் பாணியில் சொல்லப்பட வேண்டும்.
- நான்காவது சுவரை உடைப்பதற்கான நுட்பத்தை கையாளுதல் - அதாவது பார்வையாளர்கள் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை நேரடி யாக உணரவைக்க வேண்டும்.
- ஒரு கதை சொல்லப்பார பயன்பாடுத்தல். இந்த பாத்திரம் பாத்திர கட்டமைப்பிற்கு வெளியே இருப்பதால், அவை பார்வையாளர்களுடனான உறவை மாற்றுகின்றன.
- பாடல்கள் அல்லது இசையின் பயன்பாடு. பாடல்களும் நடனங்களும் மிகவும் புறநிலை பார்வையைத் தூண்டும்.
- தொழில் நுட்பத்தின் பயன்பாடு. ஸ்லைட் ஷோவில்(slide show) நீங்கள் ஒரு திரையில் யோசனைகளை முன்வைத்தால் அல்லது ஒவ்வொரு காட்சியிலும் ஒரு நிலையான படம் இருந்தால், அது பார்வையாளர்களை இன்னும் முழுமையாக பகுப்பாய்வு செய்ய வைக்கிறது.

- குறியீகடுகளின் பயன்பாடு. ஒரு நடிகர் ஒவ் வொரு காட்சியையும் ஒரு பெயரைக் கொண்டு காட்சியைத் தொடங்கலாம். அல்லது ஒவ் வொரு காட்சியின் தொடக்கத்திலும் மாற்றப் பட்ட பலகை உங்களிடம் இருந்தால், அந்தக் குறியீடு பார்வையாளர்கள் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கிறார்கள் என்ற உண்மையைப் பற்றி அவர்களுக்கு நினைவுட்டுகிறிறது.
- உறை தருணக் காட்சி பயன்பாடு. இது இயற்கைக்கு மாறானது, மேலும் உறைந்த தருணத்தைப் பற்றி பார்வையாளர்களை சிந்திக்கவைக்கவேண்டும்.

ப்ரெக்ட் இன்று

ப்ரெக்டின் நாடகங்கள் இன்றும் மிகவும் பிரபலமாக உள்ளன. ஒரு ப்ரெக்டியன் செயல்திறனை மதிப்பாய்வு அல்லது மீள் பரிசோதனை செய்ய வேண்டியிருந்தால், அந்த மதிப்பாய்வு வேறு எந்த ஆளுமை பற்றிய மதிப்பாய்விலிருந்தும் வித்தியாசமாக இருக்காது. ஆனாலும் இவருடைய எழுத்துரு சில எதிர்பார்ப்பை முன்வைக்கும். இந்த எதிர்பார்ப்பை எவ்வளவு தூரம் நடிகர்கள் திறம்பட அதனை அளவிட்டு செயற்பட்டார்கள் என்பதில் ஆர்வம் காட்ட வேண்டிய வரும். ஒரு அரசியல் எழுத்தாளராக, ப்ரெக்ட் ஒருநவீன நாடகத்தை தயாரிக்கின்றார் என்றால், அவருடைய சிந்தனையினாடாக நாடகத்தயாரிப்பின் தற்போதைய பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பார், என்று எதிர்பார்க்க வாம். அதை இன்றைய இயக்குனர் தயாரிக்கின்றார் என்றால் அவரது கொள்கைகளுக்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டும். மதிப்பாய்வைத் தயாரிப்பதாக இருந்தால் இதன் மூலம் இயக்குநரின் குறிப்புகளைப்

அறிந்து கொள்ளலாம். நாடகத் தயாரிப்பில் அவர்கள் என்ன சிக்கல்களைச் சித்தரிக்க முயன்றார்கள், அந்த சிக்கலைப் பற்றி அவர்கள் எவ்வாறு செயற்பட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இது உதவும்.

தியேட்டர் விமர்சகர் மைக்கேல் பில்லிங்டன் என்பவர் ப்ரெட்சை “திருடன்” என்று குற்றம் சாட்டியுள்ளார். அவரைப் போல் சில விமர்சகர்களும் ப்ரெட்சைகுற்றம் சாட்டியுள்ளார்.

நிச்சயமாக, நீங்கள் எளிதாக ப்ரெச்சிற்கு எதிராக வழக்குத் தொடரலாம். அவர் வெட்கமில்லாமல் எல்லோரிடத்தில் இருந்து ஒப்புதல் இல்லாமல் திருடனார், போருக்குப் பிந்தைய கிழக்கு ஜேர்மன் ஆட்சி ஊழல் நிறைந்தது என்று, அதற்கு உள் எதிர்ப்பை வழங்க முடியும் என்று அவர் தன்னை ஏமாற்றிக் கொண்டார், அதே நேரத்தில் பெர்லினர் குழுமத்தை உருவாக்க அதன் பணத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் பாட்டாளி வர்க்கத்தை வென்றாலும், விமர்சகர் எரிக் பென்ட்லியின் (Eric Bentley) வார்த்தைகளில், “அடிமட்ட முதலாளித்துவ வாதி” ஆவார்.

எரிக் ரஸ்ஸல் பென்ட்லி ஒரு பிரிட்டிஷ் நாட்டைச் சேர்ந்த அமெரிக்க நாடக விமர்சகர், நாடக ஆசிரியர், பாடகர், ஆசிரியர் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆவார். அவர் பற்றிய இவ்விமர்சனம் முக்கியமாக அரங்க உலகில் கவனிக்கப்படுகின்றது. ஆயினும்கூட, இயக்கு நர்களும் எழுத்தாளர்களும் அவரது படைப்புகளை புதிதாக விளக்குவதற்கு புதிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்து வருகின்றனர். நவீன நாடகங்களுக்கு ப்ரைக்ட் ஏன் இன்னும் பொருத்த மானது என்பதையும் பலர் விவாதிக்கின்றனர். இருப்பினும், இயக்குநர்களும் எழுத்தாளர்களும் அவரது படைப்பு களை புதிதாக விளக்குவதற்கு புதிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்து வருகின்றனர்.

வாழ்வெனும் சுற்று வட்டம்

வாழ்வெனும் சுற்று வட்டம்

பிறப்பு இறப்பென

காலமெலாம் தொடரும்

உறங்கும் மனிதன்

ஒரு நாள் இறப்பான்

ஆனால்

உண்மைகள் பல காலம்

உறக்கத்திலிருப்பினும்

ஒரு பொழுதும் இறவாது

உடலினுள்ளே உள்ள

உயிர்க்காற்று வெளியேற்ற

உறவினர்கள் ஒன்று கூடுவர்

ஓன்றுக்கும் உதவா

உடலை உறவினர்கள்

நண்பர்கள் சுமந்து செல்வர்

எரியூட்டி எரிப்பர்

திரும்பி பாராமலே உடன்

திரும்பிட எச்சரிப்பர்

நாளை எரியூட்டிய வரும்

இறப்பார்

நாளை மறு நாள் ஒன்று

நாளை மறு நாளுக்கும் மறு நாள்

மற்றொருவர்...

இறப்பில் கூடியோர்களுள்ளும்

சிலர் இறப்பர்...

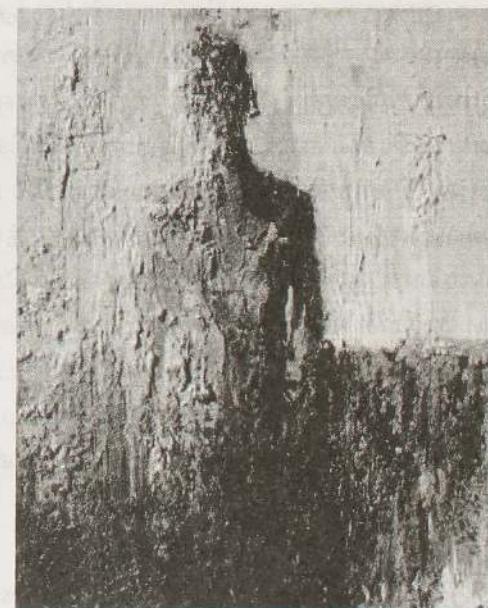
வாழ்வெனும் சுற்றுவட்டம்

காலமெலாம் இப்படியே

தொடர பிறப்புகளும்

மீள மீள இறப்புக்களும்

தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கும்

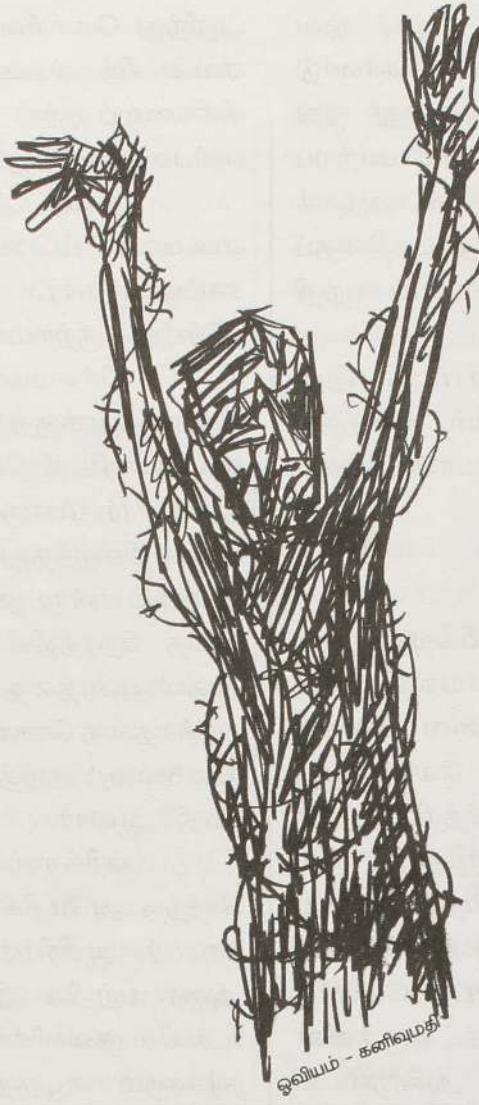
மொழிவரதன்

இரவு முழுவதும்
தூக்கம் இல்லாமல் புரண்டு
புரண்டு படுத்துக்கொண்டான்
அவன். நான் என்ன தவறு
செய்தேன்? இந்த ஏழு
வருடங்களும் எந்த ஒரு
பிழையும் இல்லாமல் ஒரு
தடவை கூட வோர்னிங்
லெட்டர் (warning letter) பெறாது
எனது வேலையை சரி வரச்
செய்துள்ளேன் தானே? இன்னும்
இரண்டு மாதங்களில் விசாவும்
முடிவடைந்து விடும் இந்த
முறையாவது இந்த வெளிநாட்டு
வாழ்க்கையை தூக்கி
எறிந்துவிட்டு நாட்டுக்கு சென்று
விட வேண்டும் என்ற ஆவஸ்
இருந்தாலும் “கொஞ்சம் பொறு
அவசர பட்டு வந்திடாத, ஒரு
மாதிரி உன்ற புண்ணியத்தில்
இந்த பொம்பிள பிள்ளையள்
இரண்டையும் படிப்பிச்சாச்சு,
ஒருத்திக்கு கல்யாணம் முற்றாக்கி
யாச்சு, சீதனம், உடுப்பு நடப்பு,
நகை நட்டு எண்டு கல்யாண
செலவு எக்கச்சக்கமா இருக்கு,
இஞ்ச வந்து உடன வேலை
தேடுறதும் கஷ்டம், இன்னும்
கொஞ்ச காலம் குழம்பாம
நில்லப்பன்!” என்று தாய் சொல்லியிருப்பதால்
விசாவை புதுப்பிக்க வேண்டியும் உள்ளது.

இந்த நிலைமையில் “எதற்கு என்னை
காலையில் வந்து சந்திக்கச் சொன்னார் மேலதிகாரி?”
அவனுக்குள் உருவாகிக்கொண்டிருந்த என்னை
அலைகள் தூக்கத்தை குழப்பிக்கொண்டிருந்தன.
இனம் புரியாத பயம் தொற்றிக் கொண்டது.
அமைதியாக எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருந்த
அந்த இராத்திரியை அந்த அறையில் பல வருட
பாவனையால் “டக் டக்” என்ற சத்தத்தோடு சுற்றிக்
கொண்டிருந்த மின்விசிறி குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறது.
அந்தப் பக்கம் இந்தப் பக்கம் என்று சுழன்று
படுத்தவன் நிமிர்ந்து அண்ணார்ந்து பார்த்து
மின்விசிறியின் சுழற்சியை கண்வெட்டாமல்
பார்த்துகொண்டிருக்க அவன் மனதில் கடந்த கால
எண்ணங்களும் சுழல ஆரம்பித்தன.

***

பாடசாலை செல்லும் நாட்களில் மட்டுமே
அவன் இறுதியாக மகிழ்ச்சியாக இருந்த நினைவு அதன்
பின்னரான நாட்கள் எல்லாம் எப்போதும் ஒருவித

உருகும் மெழுகு

அகரா
வவுனியா

பெறுபேற்றினைப் பெற்று பாட சாலையிலே முதல்
மாணவனாக வந்திருந்தான். தாய் சிறிது சிறிதாக சேர்த்து
பெட்டக்கத்தில் மறைத்து வைத்த பணத்தை இவன்
கையில் தினித்து உனக்கு ஏ எல் படிக்க தேவையான
பொருட்களை வாங்கிக்கொள் என்றாள். அப்போது
தனது களவின் ஆரம்பமாக கணிதத் துறைக்குள்
நுழைந்தான். நன்றாக படித்தான். சிறப்புப் புள்ளிகளைப்
பெற்று பல்கலைக் கழக பொறியியல் பிரிவுக்குள்
உள்வாங்கப்பட்டான்.

கல்வியில் கவனமாக இருந்த போதும் பதின்ம
யது மாற்றங்கள் எல்லோரும் போலவே அவனுக்
குள்ளும் நிகழ்ந்தது. தோழி ஒருத்தியின் மீது அவனது
காதல் மெல்ல மெல்ல வளரத் தொடங்கியது. அவனும்
சம்மதம் சொல்லி விடவே இரண்டு வருடங்கள்
சுவாரஷ்யமாகவே கடந்துவிடுகிறது. எப்படியோ
இவர்களின் காதல் பெண் வீட்டாருக்கு தெரிந்து விட
காதலி கட்டாயமாக இன்னொருவனுக்கு மனைவி
யாக்கப்பட்டாள், இதற்கிடையில் வயலிலே நெற்கதிர்
கள் முற்றி விளைந்திருந்த வேளையில் பரண் அமைத்து
இரவுகளில் காவல் காத்து வந்த இவனுடைய தந்தை

யானை தாக்கி படுகாயம் அடைந்து படுத்த படுக்கையாகிவிட்டார். கணப்பொழுதில் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட கடந்து போக முடியாத வலியை கூமந்து கொண்டு கல்வியை இடைநிறுத்திக் கொண்டான். பொறியியலாளராகும் கனவு கலைந்து போனது. வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்றவன் ஏழைகள் எப்போதும் ஏழைகளாகவே வாழ சபிக்கப் பட்டுள்ளார்கள் என்று விதியை நொந்துகொண்டு சுத்திக்கரிப்புத் தொழிலாளியாக அரேபிய நாடெடான்றிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தன்னைப் போலவே பல சோகக்கதைகளைக் கொண்ட பல நாட்டு நண்பர்களோடு அறையைப் பகிர்ந்து கொண்டான். அந்த நாட்டுத் தெருவோரங்கள் பொது இடங்கள் சுற்றுலாத் தளங்களில் உள்ள குப்பைகளை துப்புரவு செய்ய வேண்டியது அவர்கள் தொழில். காலநிலை மாற்றங்களின் போதும் குளிரால் நடுங்கி விறைத்தும் வெயிலில் புழுவாய் துடித்தும் தங்களது தொழிலை சரி வர செய்தால் மட்டுமே சம்பளத்தில் சாப்பாட்டு செலவு போக மிகுதியை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்க முடியும். மரத்துப் போன நாக்கு அம்மாவின் கைப்பக்குவு உனவை கடந்த ஏழு வருடங்களாக எதிர் பார்த்தது இவ்வருடமும் ஏமாற்றமாகவே போய்விடும்.

***

மின் விசிறியின் சமூற்சியையும் தாண்டி வியடத்துக் கொட்டியபோதுதான் நினைவுக்கு வந்தவனாய்... “ஏன் என்னை நாளைக்கு தன்னுடைய அறையில் வந்து சந்திக்க சொல்லி மேலதிகாரி தகவல் அனுப்பியிருக்கிறார்....? நான் என்ன பிழை செய்தேன்...?” என்று மனதிற்குள் பலமுறை கேட்டுகொண்டவன் மெல்ல அசந்து தூங்கி விட்டான். காலையில் எழுந்தவன் இன்று அறையில் எல்லோருக்கும் சேர்த்து சமைக்க வேண்டிய பொறுப்பு தன்னுடையது என்பதை மறந்து விறுவிறுவென்று மேலதிகாரியின் அறையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அங்கே சென்று சில வினாடிகள் காத்திருந்த பின்னர் உள்ளே அழைக்கப்பட்டவனுக்கு மேசையில் இருந்த என்வெலப் அடிவயிற்றில் “சர்” என்று பீதியைக் கிளப்பியது. வியர்த்து விறுவிறுத்து நின்றவனுக்கு எழுந்து கை கொடுத்து “வாழ்த்துக்கள் உங்களுடைய நேரமையான மற்றும் கடின உழைப்பின் பலனாக உங்களை சுத்திகரிப்பு தொழிலார்களுக்கான கண்காணிப்பாளராக தெரிவு செய்துள்ளோம்; உங்களது சம்பள உயர்வுக்கான கடித்ததை பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்...” என்று அந்த நாட்டு மொழியில் மேலதிகாரி கூறினார்.

இத்தனை வருட கால நகர்வில் அரேபிய மொழியை சரளமாக பேசப் பழகியிருந்தான் அவன். அறையை பகிர்ந்து கொள்ளும் நண்பர்கள் இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்களில் மாற்றமடையும் போதெல்லாம் மறக்காமல் அவர்களின் சோகக் கதை களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்பவன் அவர்களுக்கு

அந்த நாட்டு மொழி பேச வேண்டிய இடங்களில் எல்லாம் உதவி செய்யவும் தவறியிருக்கவில்லை. ஆகலால் மேலதிகாரி சொன்னவற்றை இலகுவில் புரிந்து கொண்டவனுக்கு சம்பள உயர்வுக் கடித்தை வாங்கியபோது தங்கையின் நீண்ட நாட்களாகத் தடைப்பட்ட திருமணமே நினைவில் தட்டியது.

மேலதிகாரிக்கு தனது நன்றிகளை கூறிவிட்டு வெளியே வந்தவனின் தொலைபேசி அலறியது. “மச்சான் இண்டைக்கு நீ சமைக்கிற ரேண் எல்லோ! எங்க காலங்காத்தலையே கிளம்பிட்டாய்?” என்றான் இந்திய நாட்டு நண்பன் ஒருவன். புன்னகையோடு .... “இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறேன்...” என்று சொன்ன போது அவன் புன்னகைக்குள் அத்தனை துன்பங்களும் தொலைந்து போனது. இரண்டு மாதங்களின் பின் மீண்டும் சில ஆண்டுகளுக்கு வேலை செய்வதற்காக விசாவினைப் புதுப்பித்துக்கொண்டான்.

மழை வளம்

“மழையே! மழையே! நித்தம் பெய் முத்தம் நடைய மெத்தப் பெய்”
சின்ன வயதின் இந்தப் பாடல் வரிகள்...
சிந்தை நிறைந்த சீரிய சிறிய வரிகள்...
வந்தனை செய்வோம் வான்மழை தனக்கு...
சிந்தனை சிறக்க சீரோங்கு பூமியை ...
எந்நாளும் செழிப்பாக
குளிர்மையாய் பச்சையாய்...
அந்நாளில் எம் முன்னோர் நாட்டிய மரங்களை ...
இந்நாள் வரைக்கும் உயிருடன் காத்த
அன்னையும் நீயே அருட்கருணைக் கடலே
வருணபகவான் வான்மழையாகப் பொழிந்து தன்
கருணையைப் பூமிக்கு வழங்காது விட்டால்...!
வனாந்தரமாகி... பாலைவனம் போல புழுதியை ...
தினம் தினம் வீசிடில் பூமிதான் தாங்குமோ?
“நீரின்றி அமையாது உலகு” என்பது போல்...
நீரருந்தாத உயிரினம் உண்டோ? உலகில்
தண்ணீர் தானே தாகம் தணிக்கும் நன்னீர்
தண்ணீரில் தரம் பார்த்தே நிலத்தின் பெறுமதி...
உப்புத் தண்ணீர் ஊற்றெடுத்தால் கிணற்றுக்கு
செப்புக்காச மதிப்பின்றிப் போய் விடும்!
நன்னீர் ஊற்றென்றால் நிலத்துக்கு மதிப்பேறும்
உண்நீரும் அதுவானால்
உயர்ந்து விடும் விலைதனிலே...

- சுழிபுரம் மணி

ஐவாரநதியின் மழுத்து கலை இலக்கிய ஒவ்வொடைகள் சிறப்பிதழ்கள்

1. கே.எஸ்.சிவகுமாரன் சிறப்பிதழ்
2. க.சட்டாதன் சிறப்பிதழ்
3. சொங்கை ஆழியான் சிறப்பிதழ்
4. தெணியான் சிறப்பிதழ்
5. குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் சிறப்பிதழ்
6. கே.ஆர்.டேவிட் சிறப்பிதழ்
7. அ.யேசுராசா சிறப்பிதழ்
8. மலரன்னை சிறப்பிதழ்
9. கோகிலா மகேந்திரன் சிறப்பிதழ்
10. சோ. ப சிறப்பிதழ்

ஒரு வீட்டிற்கு இரண்டு கிழவிகள் அதிகம்

பொ.கருணாகரமுர்த்தி, பெர்லின்

அன்று Herzogin-Luisenhäus என்கிற அம் முதியவர்கள் இல்லத்துக்குப்போயிருந்தேன். அவர்களோடு நட்பாகப்பேசி அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டு அவற்றுக்கு ஆவன செய்யவேண்டியது என் ஊழியம். அவர்களின் பிரச்சனை என் இயலுமைக்கும் மேற்பட்டதென்றால் மேலிடத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அன்றை நாளில் நான் கவனிக்க வேண்டியிருந்தவர் எனக்குப் புதியவரல்ல. 72 வயது,. மிகவும் வசதியான அப்பெண்மணியின் பெயர் Monika Ahlemann (விலாங்கு என்று பொருள்) அவர் பாவித்த Mercedes C-Class Luxury Coupe ரக மசிமுந்து இன்னும் அவர் வீட்டுத்தொழுவத்தில் நிற்கிறதாம். படு அழகான கிழவி, அவர் காலத்தில் பல (இப்போதைய) தாத்தாக்களைச் சமுன்றிட்க வைத்திருப்பார்! எப்போதும் மிகவும் ஸ்டைல் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு குழந்தையைப் போலப் புத்துணர்ச்சியுடன் இருப்பார். வாரத்துக்கு ஒரு முறை அழுகுநிலையம்போவதை அவர் இன்னும் நிறுத்தவில்லை. இப்போதும் சப்பாத்தின் நிற்கிலேயே கேசத்தின் றப்பர் பட்டியும் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வார் என்றால் பாருங்களேன். இன்னும் கண்ணாடியில்லாமலே பத்திரிகைகள் சுஞ்சிகைகள் எல்லாம் வாசிப்பார். அவ்வில்லத்தில் பராமரிப்பாளர்கள், செவிலியர்கள் யாரிடமும் அதிகம் பேசமாட்டார், நிரம்பவும் “ரிசேவ்ட் டைப்பான்” கிழவியென்று அவரை யாரும் அனாவசியமாய் நெருங்குவதுமில்லை.

நான் அவருக்கு “மனசறிந்தும் அநியாயம்” பண்ணுவதால் என்னிடம் மட்டும் சிரித்துப்பேசவார் நேசமாயிருப்பார். அதாவது அவருக்கு மிக மோசமான சர்க்கரைவியாதி, சமயங்களில் சர்க்கரையினாவு 300, 400 என்றுகூட எகிறிப்போகும். ஆனாலும் விலையுயர்ந்த Lindt Praline சொக்களேட்டை கால்மேசுக்குள் ஓளித்துவைத்துச் சாப்பிடுவதை மட்டும் அவர் நிறுத்துவதில்லை. “இன்னொரு ஸ்லாப் சாப்பிட்டாயானால் செத்துப்போய்விடுவாய்” என்று டாக்டர் எச்சரித்தாலும் “அதனாலென்ன

சாப்பிட்டிட்டுச் சாக்ரேனே” என்பார் துடுக்குடன். அவரால் சொக்களேட் சாப்பிடாமல் இருக்கவேமுடியாது.

அவரது சொக்களேட் ஆசையைப்பார்க்க எனக்குக் கல்லூரிக்காலத்தில் படித்த கதை ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வரும்.

ஊரில் சர்க்கரைப் பிரியரான ஒரு தாத்தாவுக்குக் கடுமையான சர்க்கரை வியாதி. வீட்டில் அவருக்கு இனிப்புப்பண்டம் சாப்பிட அனுமதியில்லை. ஆனாலும் வீட்டில் கிருஷ்னஜெயந்திக்கு ஜிலேபியும் ஸ்டட்டும் பண்ணுவார்கள். அதன் வாசம் சமுன்றிட்க்கும் ஒவ்வொரு கணமும் தாத்தா ஸ்டட்டுச்சாப்பிட வாழுற அங்கலாய்ப்பார். அதைப்பொறுக்க முடியாமல் அவர் பேரன் ஸ்டட்டொன்றை இரகசியமாக நகர்த்திவந்து அவரிடம் கொடுக்க அவரும் அதைச் சமயம்பார்த்துச் சாப்பிட ஓளித்து வைத்திருப்பார். அடுத்த தெருவிலிருக்கும் இவர்களுக்குத் தெரிந்த கிச்சாமி என்கிற வேறொரு தாத்தாவுக்கும் இவரைப்போலவே சர்க்கரைவியாதி. ஒரு வாரத்துக்கு முன்னம் அவரை சர்க்கரை அதிகமாகி மருத்துவமனையில் சேர்த்திருப்பார்கள். வீட்டில் ஆட்கள் நடமாட்டம் குறைந்திருந்த ஒரு வேளையில் இந்தத்தாத்தா ஓளித்துவைத்திருந்த ஸ்டட்டை எடுத்து மெதுவாக ஒரு கடிகடிக்கவும் வீட்டின் விறாந்தையில் யாரோ “கிச்சாமித்தாத்தாவுக்கு ஒரு கால் கழற்றியாயிற்றாம்” என்று கதைச்சுக்கேட்கும். தாத்தா கடித்த ஸ்டட்டு வெளியேயும்போகாமல், தொண்டை யிலும் இறங்காமல் இடையில் நின்று கரையும் என்று கதை முடிந்திருக்கும்.

வாரத்தில் ஒருமுறை Monika Ahlemann ஐ அவரது உருளியிருக்கையில் வைத்து வெளியே (MALL)

அங்காடிகளுக்குக் கூட்டிப்போவேன், அங்கு போனால் நிறைய ஜெர்மன் சஞ்சிகைகள் மற்றும் தொலைக்காட்சிச் சஞ்சிகைகள், கையடக்க நாவல்கள் புத்தகங்கள் எல்லாம் வாங்குவார். STARBUCK COFFEE BONAZA COFFEE FELLOWS போன்ற விலையுயர்ந்த கோப்பி அருந்தகங்களுக்குப் போய் எனக்குக் கோப்பியும் கேக்கும் வாங்கித்தருவார். என்ன அவர் தனக்கான சொக்களேட்ட் பார்களை வாங்கும்போது நான் கண்டுகொள்ளக்கூடாது. நான் ஒன்றும் ஆட்சேபிக்காவிட்டால் என்னிடம் புன்னகைப்பார், கண்டித்து ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்னிடமும் “ஞே” விட்டுவிட்டு முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டிருப்பார். பார்க்கச் சுகிக்காது.

சிலவேளைகளில் “உன் அழகான நாட்டைவிட்டுவிட்டு எதுக்காக இங்கிருந்து காட்டு...” என்றும் என்னிடம் தமாஷ் பண்ணுவார். அவர் கூலாக இருந்த ஒருநாளில் அவர் குடும்பப்பின்னணியை மெல்ல விசாரித்தேன். அவர் தன் கணவனைப்பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை, ஒரு வேளை இதுவரை திருமணம் பண்ணிக்காதவராகக் கூட இருக்கலாம், நானும் அதுபற்றிக் குடையவில்லை. “தனக்கு ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு பிள்ளைகள்” என்றார். மகள் ஜெர்மனியின் தெற்கு மாநிலமொன்றில் பல்மருத்துவராக இருக்கிறான். மகன்தான் என்னுடன் (பெர்லினில்) இருந்தான், அவன் ஒரு மென்பொருள் மேம்பட்டாளன். சொந்தத்தில் சிறிய மென்பொருட்குமும் வைத்திருக்கிறான்.”

“அவனுக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா...?”

“பிரச்சனை அங்கிருந்துதானே ஆரம்பம்,” என்றவர் மொனமாக நிலத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

“என் அவனது மனைவியை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா” என்றேன்.

“அவனுக்கு இபோதுதான் 29 வயது, அவனது கடைகெட்டகுத்திக்கு 47 வயது, எப்படிப் பிடிக்கும்? அவளை விட்டிவிடு என்றேன், அவன்தான் விட்டாலும்... அவனுக்கு விறைப்பாகக் கேட்கு தாக்கும்... அவள் விட்டால்த்தானே?”

“அவளைத்தான் கட்டப்போறேன் என்றான்,... அடே அவளை நீ தெருவில்கூட்டி வரும்போது “இவள்தான் MONIKA வோவென்று ஆட்கள் உன்னைக் கேட்பாங்கள்டா” என்றெல்லாம் சொல்லிப்பார்த்தேன். பயல் கேட்டானில்லை. அவளையே ஒருநாள் திருமணம் செய்துகூட்டி வந்தான். நான் அன்றே புறப்பட்டு இந்த இல்லத்துக்கு வந்துவிட்டேன். “ஒருவீட்டுக்கு 2 கிழவிகள் அதிகம்” என்று புன்னகைத்தவர் உதடுகள் மூடிக்கொள்ளவும் பொலுக்கென்று கண்கள் சொரிந்தன.

சிலவேளைகளில் ஆழ்மனப்படிவுகளிலிருந்து ஏதாவது விஷயத்தை எடுத்துவைத்துக் கதைப்பார். ஒருநாள் “நான் இன்னும் Hassel Nuss விற்கவில்லையே... பப்பாவுக்கும்

அதைப்பற்றிக்கவலையில்லை... நீயும் அதையிட்டு ஒரு சிரத்தையுமில்லாமல் இருக்கிறாய்... என்னமாதிரி.” என்று குறைப்பட்டுக்கொண்டார்.

(Hassel என்பது பாதாமை ஒத்த ஒரு பருப்புவகை) அவரது வளவில் Hassel மரங்கள் நிற்கின்றனவோ, இல்லை தனியான தோப்புத்தான் வைத்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை.

“இப்போ என்ன அவசரம்... இன்னும் கொஞ்சம் விதைகள் விலையேற்றட்டுமேன்” என்றேன் அதே சீரியஸான பாவத்துடன்.

“ஆமோ...” என்றார்.

சிலசமயங்களில் பேச்சிடையே மேற்கே பார்த்து தலையையாட்டி “அவள் என்னவாம்...” என்பார், நான் புரியாது குழம்ப

“அவ Euro Union இல் இருக்கப்போகிறாவாமோ இல்லை கிளம்பப் போறாவாமோ” என்பார் அப்போதுதான் அவரது “அவ” Theresa May என்பது எனக்குப் புரியும்.

பின் கிழக்கே பார்த்து “இவள் என்னவாம்...?” என்பார். அவர் Angela Merkel ஜீ விசாரிக்கிறார் என்றறிய ஏகப்பட்ட புத்திசாதுர்யம் வேண்டும். ஏதோ நான் என்றபடியால் சமாளிக்கிறேன் போங்கோ...!

விரலில் விரைவில் மை வரவேண்டும்

மண்ணையுண்ணப் பழகிடவேண்டும்
வளியை அருந்த அறிந்திடவேண்டும்

பசைமாவும் இல்லை கரைமாவும் இல்லை
பசியாறுமென்று பானையில் பழங்குஞ்சி ஊறும்

மஞ்சள் தூணுக்கு நாளௌல்லாம் பஞ்சம்
நீல ஏரிவாயுக்கு உயிரெல்லாம் அஞ்சம்

மரக்கறி விலை நாளும் மலையேறிப்போகும்
மலையேறும் புழவாக குடிசைகள் வாழும்

வீட்டுக்கொரு வாகனம் போதுமெனத் தோன்றும்
மற்றைவையெல்லாம் கட்டையிலேறும்

கோலூன்றும்வரை பணிமனைப் பழைக்கும்
விதிமுடிந்தாலும் ஓய்வது வாரா

மடிகட்டமுடியாத குடிமக்கள் வீட்டில்
வடிகட்டி மகிழ்ந்திட சிறுகூட்டம் கூடும்

கோழி விலையேறியதால் முட்டை விலையேறியதா
முட்டை விலையேறிதால் கோழி விலையேறியதா மனம்
விடைதேடும்

குபேரனை வைத்து சேமித்த பலர்க்கும்
குருப்பெயர்ச்சி வேண்டி கும்பிடத் தோன்றும்

உரமில்லை மரமில்லை மழைவந்தாற்போல்
ஆங்கே விரலில் விரைவில் மைவரவேண்டும்.

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

மத்தீலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள் காட்சியகை

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்